

„დამტკიცებულია“

მრჩველთა საბჭოს 2022 წლის 22 აგვისტოს

N01-01/08 გადაწყვეტილებით

დანართი N2

სსიპ საზოგადოებრივი მაუწყებლის აჭარის ტელევიზიისა და რადიოს

მრჩველთა საბჭოს

დავით ჩხარტიშვილი------(სახელი გვარი)

-----7------(პირადი ნომერი)

------(ტელეფონის ნომერი)

(ელ-ფოსტის მისამართი)

ბათუმი, ბარათაშვილი 1

--- (საცხოვრებელი ადგილი)

გ ა ნ ც ხ ა დ ე ბ ა

ღია კონკურსში მონაწილეობაზე

გაცნობებთ, რომ სურვილი მაქვს მონაწილეობა მივიღო სსიპ „საზოგადოებრივი მაუწყებლის აჭარის ტელევიზიისა და რადიო“ს დირექტორის ვაკანტურ პოზიციაზე გამოცხადებულ ღია კონკურსში.

აღნიშნულიდან გამომდინარე წარმოგიდგენთ შემდეგი სახის ინფორმაციას თანდართული დოკუმენტებით:

1. მუშაობის გამოცდილება

სამუშაო გამოცდილება ხელმძღვანელ თანამდებობაზე მუშაობის პერიოდი (დაწყება/დასრულება)	ორგანიზაციის დასახელება, პოზიცია, მინისტრთა საბჭოს თავჯდომრის რეფერენტი - 1994 / ბათუმის შოთა რუსთაველის სახ. სახელმწიფო უნივერსიტეტის რექტორის თანაშემწე - ფილოსოფიის ისტორიის და რელიგიის ლექტორი - 1996 წ / 1995 ბათუმის უმაღლესი პედაგოგიური კოლეჯი, ფილოსოფიის და უახლესი ისტორიის მასწავლებელი / 1997 ბათუმის საგარეო საქმეთა სამინისტროს წარმომადგენლობის მეორე მდივანი / 2004 აჭარის მთავრობის საზოგადოებასა და მასმედიასთან ურთიერთობების სამსახურის უფროსი / 2005 – 2007/06/07 შპს „აჭარა და ადჯარიას“ დირექტორი (მთავარი რედაქტორიც) / 2006-2010
--	---

	„ძველი ბათუმის“ მაჟორიტარი დეპუტატი. / 2008 მუნიციპალური გაზეთ „ბათუმური ქრონიკების“ მთავარი რედაქტორი (დაიხურა) / 2012-2014 ქ. ბათუმის მერიის ტურიზმის განყოფილების უფროსი. (რეორგანიზაციის საფუძველზე გაუქმდა) / 2018 ქ, ბათუმის მუნიციპალური სერვისების სააგენტო - მთავარი სპეციალისტი. /

ჟურნალისტად მუშაობის გამოცდილება სამუშაო პერიოდი (დაწყება/დასრულება)	ორგანიზაციის დასახელება, პოზიცია,
	„გაზეთი აჭარა“, და სხვა

ადამიანის უფლებათა სფეროში სამუშაო გამოცდილება, მუშაობის პერიოდი (დაწყება/დასრულება)	ორგანიზაციის დასახელება, პოზიცია დაგუგლეთ

სამეცნიერო-პედაგოგიურ სფეროში სამუშაო გამოცდილება, მუშაობის პერიოდი (დაწყება/დასრულება)	ორგანიზაციის დასახელება, პოზიცია - უნივერსიტეტი & პედაგოგიური კოლეჯი

2. აკადემიური ხარისხი

უმაღლესი სასწავლებლ(ებ)ის დასახელება/სახელწოდება და სწავლის პერიოდი	მინიჭებული აკადემიური ხარისხი არ გამაჩნია

ვიცნობ და ვეთანხმები „მაუწყებლობის შესახებ“ საქართველოს კანონისა და სსიპ „საზოგადოებრივი მაუწყებლის აჭარის ტელევიზიისა და რადიო“-ს დირექტორის თანამდებობაზე დანიშვნის (არჩევის) წესს.

თანახმა ვარ, ჩემს მიერ წარმოდგენილი განაცხადი და მასზე დართული ყველა დოკუმენტაცია გასაჯაროვდეს.

დანართი - გვერდზე

1. პირადობის მოწმობის, პასპორტის ან ID ბარათის ასლი;
2. მაგისტრის ანდა მასთან გათანაბრებული აკადემიური ხარისხის დამადასტურებელი დოკუმენტი;
3. სამუშაო გამოცდილების დამადასტურებელი დოკუმენტ(ებ)ის ოფიციალურად დამოწმებული ასლ(ებ)ი;

განმცხადებლის სახელი გვარი
ხელმოწერა

განცხადების წარმოდგენის თარიღი

20. 07. 22.

Curriculum Vitae

დავით ჩხარტიშვილი - პუბლიცისტი

მობილური: 599 99 99 99

დაბადების თარიღი 20.01.1977

განათლება:

1991 – 1996 წწ. ბათუმის შოთა რუსთაველის სახელობის უნივერსიტეტი. ისტორიის ფაკულტეტი

სამუშაო გამოცდილება:

2015 წ. - ქალაქ ბათუმის მუნიციპალიტეტის მერია. საერთაშორისო და საზოგადოებასთან ურთიერთობის დეპარტამენტი. მთავარი სპეციალისტი.

2018 წ. - ქალაქ ბათუმის მუნიციპალური სერვისების სააგენტო - მთავარი სპეციალისტი.

2012-2014წ. ქ. ბათუმის მერიის ტურიზმის განყოფილების უფროსი

(რეორგანიზაციის საფუძველზე გაუქმდა)

2008 წ. გაზეთ "ბათუმური ქრონიკების" მთავარი რედაქტორი (დაიხურა).

2006-2010 წწ. „მგელი ბათუმის“ მაჟორიტარი დეპუტატი.

2005 - 2007/06/07 წწ. შპს "აჭარა და ადჟარას" დირექტორი (მთავარი რედაქტორი-დირექტორი).

2004 წ. აჭარის ავტონომიური რესპუბლიკის მთავრობის საზოგადოებასა და მასმედიასთან ურთიერთობის სამსახურის უფროსი.

1997 წ. ქ. ბათუმში საქართველოს საგარეო საქმეთა სამინისტროს წარმომადგენლობის მეორე მდივანი.

1995 წ. ბათუმის უმაღლესი პედაგოგიური კოლეჯი, ფილოსოფიის და უახლესი ისტორიის მასწავლებელი.

1996 წ. ბათუმის შოთა რუსთაველის სახელობის სახელმწიფო უნივერსიტეტის რექტორის თანაშემწე - ფილოსოფიის და რელიგიის ისტორიის ლექტორი.

1994წ. აჭარის ავტონომიური რესპუბლიკის მინისტრთა საბჭოს თავმჯდომარის რეფერენტი.

დამატებითი ინფორმაცია: პუბლიცისტი (სოციალ-ფსიქოლოგიური თემატიკა)

ავტორი მონოგრაფიებისა - "7 დეტერმინირებული ლექცია თავისუფლად მოსიარულე ადამიანზე" / "ამორ ფატი". ვთანავმშრომლო-ბდი/ვ; პრესა.ჯე (სანამ ოპოზიციურად განწყობილი იყო სააკაშვილის რეჟიმისადმი, კერძოდ კი 2008 მდე, ბათუმელები, აჭარა, აჭარა პს, რეგნუმ.რუ, იარექს.რუ, რეალტრიბუნ.რუსთან და სახვა)

საქართველოს რესპუბლიკა

ლიკლიმი № N

მიეცა შპს-ს დასახელება
საქართველოს რესპუბლიკის
განხილვის 1995 წლის შედეგად გადასახილვის
შედეგად დასახელების დასახელების
და 1995 წლის დაბრუნება დასახელების
დასახელების

საქართველოს რესპუბლიკის
სახელმწიფო საბანკო კომისიის 1995 წლის
№ 13 დასახელების გადაწყვეტილებით
დასახელების დასახელების
დასახელების დასახელების
დასახელების დასახელების

სახელმწიფო საბანკო კომისიის
პრეზიდიუმი
რეგისტრირებული
მისამართი
მისამართი
1995 წლის
საქართველოს რესპუბლიკის
№ 334

О ТРУДОВЫХ КНИЖКАХ РАБОЧИХ И СЛУЖАЩИХ

Постановление Совета Министров СССР и ВЦСПС
от 6 сентября 1973 года № 656

(Извлечение)

1. ...Трудовые книжки ведутся на всех рабочих и служащих государственных, кооперативных и общественных предприятий, учреждений, организаций, проработавших свыше 3 дней...
4. Рабочие и служащие, поступающие на работу, обязаны предъявлять администрации предприятия, учреждения, организации трудовую книжку оформленную в установленном порядке.
5. Прием на работу без трудовой книжки не допускается...
6. В трудовую книжку вносятся:
сведения о работнике: фамилия, имя, отчество, дата рождения, образование, профессия, специальность;
сведения о работе: прием на работу, перевод на другую работу, увольнение. Записи о наименовании работы или должности, на которое принят работник, производятся: для рабочих в соответствии с наименованиями профессий, указанных в Едином тарифно-квалификационном справочнике работ и профессий рабочих; для служащих в соответствии с наименованиями должностей, указанных в Единой номенклатуре должностей служащих, или в соответствии со штатным расписанием;
сведения о награжденных и поощренных: награждения орденами и медалями, присвоение почетных званий; награждения и поощрения за успехи в работе, предусмотренные правилами внутреннего трудового распорядка и уставами о дисциплине; другие поощрения в соответствии с действующим законодательством;
сведения об открытиях, на которые выдана диплома, об использованных изобретениях и рационализаторских предложениях и о награжденных в связи с этим вознаграждениями.
7. С каждой записью, вносимой в трудовую книжку (вкладыш), о назначении, перемещении и увольнении администрации обязана ознакомить владельца этой книжки.
12. Заполнение трудовых книжек и вкладышей к ним производится на том языке, на котором ведется делопроизводство на данном предприятии, в учреждении, организации. В том случае, если делопроизводство ведется на языке союзной или автономной республики, то трудовая книжка заполняется одновременно на языке данной республики и русском языке.
13. При увольнении... все записи, внесенные в трудовую книжку, заверяются подписью руководителя предприятия, учреждения, организации или специально уполномоченного им лица и печатью.

შრომის წიგნბეჭდი

3Т-1 № 0130887

გვარი ჩხანგიძე

სახელი დავით

მამის სახელი იყნის ძე

დაბადების თარიღი

განათლება უმაღლესი

პროფესია, სპეციალობა მ.ს.წ.წ.წ.წ.წ.

შეგების თარიღი 14. მარტი

წიგნბეჭდის მფლობელის ხელის მოწერა ჩხანგიძე

მუშაობის წიგნბეჭდის მფლობელის ხელის მოწერა
(გარკვევით)

ცნობები მუშაო

ბის შესახებ

ბის №	თარიღი			ცნობები სამუშაოზე მიღების, დათხოვნის შესახებ (მიზეზის აღნიშვნით)	სხვა სამუშაოზე გადაყვანისა და კანონის მეხლის, პუნქტის მითითებით)	რის საფუძველზე შეტანილი ჩანაწერი (დოკუმენტი, მისი თა და ნომერი)
	წელი	რიცხვი	თვე			
1	2			3		4
1				სტანის ავტონომიური რეპუბლიკის	მოსახლეობის რეესტრის	
1	1994	3	VIII	დაინიშნა სტანის მისაღების მასალის	საბჭო	განმარტება
2	1995	11	IV	დაინიშნა სტანის საკმარისი	სტანის რეესტრის	სტ. ან. პინაძე
				სტანის ან. პინაძის	სტანის რეესტრის	11.12.9.
				სტანის რეესტრის	სტანის რეესტრის	

ცნობები მუშაო

ბის შესახებ

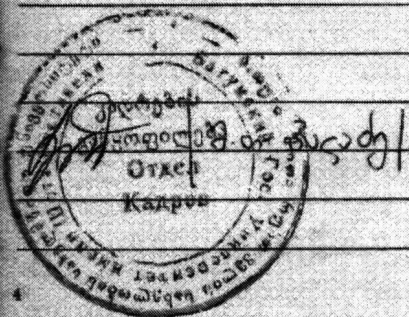
3T-I № 0130887

ჩანაწერი ბის №	თარიღი			ცნობები სამუშაოზე მიღების, დათხოვნის შესახებ (მიზეზის აღნიშვნით)	სხვა სამუშაოზე გადაყვანისა და კანონის მუხლის, პუნქტის მითითებით)	რის საფუძველზეა შეტანილი ჩანაწერი (დოკუმენტი, მისი თარიღი და ნომერი)
	წელი	რიცხვი	თვე			
1	2			3		4
3	1996	01	03	ქ. ბათუმის 1-ლი მუხრანის დასაწყისითა 1-სუბიექტი მისთვის	გადასული მუხრანის ქობის მუხრანის	31.12.1996 110-1996 მ. 10.1.1
4	1997	1	X	კასიპიძის 1-სუბიექტი მისთვის 1-სუბიექტი მისთვის	გადასული მუხრანის მუხრანის მუხრანის	31.12.1997 110-1997 მ. 10.1.1

ცნობები მუშაო

ბის შესახებ

ჩანაწერი ნომერი	თარიღი			ცნობები სამუშაოზე მიღების, დათარიღების, შედეგების აღნიშვნით საფუძვლად	სხვა სამუშაოზე გადაყვანისა და დაკანონის მუხლის, პუნქტის მითითებით)	რის საფუძველზეა შეტანილი ჩანაწერი (დოკუმენტი, მისი თარიღი და ნომერი)
	წელი	რიცხვი	თვე			
1	2			3		4
5	1996	17	06	დაინიშნა ხუკოსის	თანამდებზე	ბიძ. № 2-46 17.06.1996 წ.
6	1997	04	01	გადაყვანილი იქნა ფი ქოლოგიის კაპიტანის შტაბსკომის	ლოსოფიძისა და ქოლო- გის მუშაობებზე	ბიძ. № 2-10 24.12.1996 წ.
7	1998	01	04	განთავსდნა სამუშაო ხესოფიძის შტაბის მუხლის თანახმად	თან სემიფიძის კანონის კოდექსის 32	ბიძ. № 2-41 7.04.1998 წ.
				დასტურის უწყისი ფიქსი		

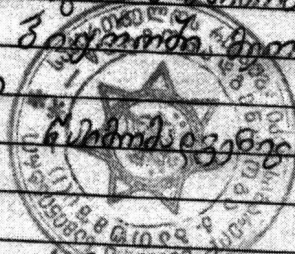

ცნობები მუშაო

ბის შესახებ

3T-I № 0130887

ჩანაწერი რის №	თარიღი			ცნობები სამუშაოზე მიღების, დათხოვნის შესახებ (მიზეზის აღნიშვნით)	სხვა სამუშაოზე გადაყვანისა და დაკანონის მუხლის, პუნქტის მითითებით)	რის საფუძველზეა შეტანილი ჩანაწერი (დოკუმენტი, მისი თარიღი და ნომერი)
	წელი	რიც- ხვი	თვე			
1	2			3		4
				საქართველოს საპროტესტო ქ. ბ. თ. ყ. შ. შ.	საგანგებო საქმეთა მსახურმშენებლობა	
	1996	16	06	დაითმნა ქ. ბ. თ. ყ. შ. შ. საპროტესტო მსახურმშენებლობა ზემ პრეზენტაციის მიზნით ბ. ბ. ბ.	საგანგებო საქმეთა მსახურმშენებლობა მსახურმშენებლობა	3 ხმადგენი N 16.06.1996
	2004	31	08	სხვა სამუშაოზე ბიძი ფრანკოვი მსახურმშენებლობა საგანგებო მსახურმშენებლობა	საგანგებო საქმეთა მსახურმშენებლობა	მხდ. N 12 31.08.2004

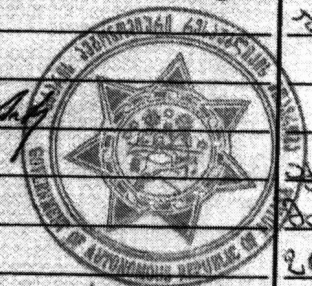

Handwritten signature: J. M. J. ...

Handwritten signature: ...

ცნობები მუშაობის შესახებ

ჩანაწერი ნომ. №	თარიღი			ცნობები სამუშაოზე მიღების, დათხოვნის შესახებ (მიზეზის აღნიშვნით)	სხვა სამუშაოზე გადაყვანისა და კანონის მუხლის, პუნქტის მითითებით)	რის საფუძველზე შეტანილი ჩან (დოკუმენტი, მისი და ნომერი)
	წელი	რიცხვი	თვე			
1	2			3		4
10	2004	17	08	აჭარის ა.რ. მთავრობა დაინიშნა აჭარის ა.რ. მასშტაბისა და სპეც. უწყობა	მთავრობის აპარატის ფინანსურ-სამსახურს	აჭარის ა.რ. მთავრობა 2004 წ. 1 შინაგაგანა
11	2004	1	11	აჭარის ა.რ. მთავრობა სხვა სამუშაოზე გადას დაინიშნა დაინიშნა აპარატის უწყობა	მ. კახიანი სხვა სამუშაოზე გადას დაინიშნა დაინიშნა აპარატის უწყობა	აჭარის ა.რ. მთავრობა 2004 წ. 2 შინაგაგანა

დავით ჩხარტიშვილი აჭარის ტელევიზიის შესახებ და არა მხოლოდ!.. (ნაწილი I)

12.01.2020 20:29

აჭარის ტელევიზიასა და რადიოს ახალი ხელმძღვანელი ჰყავს, გიორგი კობრეიძე. როგორც მოსალადნელი იყო, ის მყისვე მოექცა კრიტიკის ქარცეცხლში; თუმცაღა იმედი მაქვს, რომ მზად იყო ამ ტიპის მოვლენებისთვის და იცოდა, რაზეც მიდიოდა. რადგანაც ვგულშემატკივრობ და აი რატომაც; პირადად არ ვიცნობ, მაგრამ გარკვეული სიმპატიები გამაჩნია მის მიმართ. მოგეხსენებათ – თავად ვმონაწილეობდი მაგ, გროტესკად ქცეულ კონკურსებში და კანდიდატებს შორის კობრეიძე ყველაზე ახლოს იდგა ჩემს პლატფორმასთან / მაგიტომაც! უფრო ზუსტად კი, ჩემი კონცეფციის ერთ-ერთ უმნიშვნელოვანეს ელემენტთან... მთავარია, თუ აღმოაჩნდება მას ახლა სათანადო უნარ-ჩვევები და ნება, განახორციელოს ის, რაც მე არ დამცალდა, ნაწილობრივ მაინც!

სანამ გადავიდოდეთ იმაზე, თუ რა არ დამცალდა, ორიოდე აზრით, თუ რა ხდება ამ მომენტისთვის თავად ტელევიზიაში. სხვაგვარად, პროცესებში არჩართული პირი სრულ სურათს ვერ დაინახავს. შესაბამისად ვერ განაზოგადებს ზოგადქართულ მედიასივრცეზე და საერთაშორისო ტრენდების ექსტრაპოლაციასაც ვერ მოახდენს რეგიონაურ მაუწყებელში მიმდინარე პროცესებზე.

რა მიზანსაც ემსახურება წინამდებარე სტატია:

ხდება კი შემდეგი – კოხრეიძის ნებისმიერ გაფაჩუნებაზე იწყება ვალპურგის ღამისთვის დამახასიათებელი უწმინდურთა გნიასი, ვალკირიებივით ესევა ინტრიგებში გამოწრთობილი წრე, ამ პირს „თავისუფლების“ სახელით. რომელსაც საშიშად მიიჩნვენ მხოლოდ იმის გამო, რომ სხვა იდეოლოგიურ-ფასეულობით პოლუსზე დგას, (კერძოდ კი ტრადიციულ-კონსერვატორული პარადიგმის წარმომადგენელია), და არც მისი თავისუფლების ვერსია შეესაბამება აჭარის ტვ-ს ჟურნალისტთა წამყვანი ნაწილის „თავისუფლების“ ლიბერტიანულ ინტერპრეტაციებს. ხაიპს სტეხენ ჭინკებივით-თქო, ცარიელ ადგილზე და არ აძლევენ საშუალებას, განახორციელოს ის, რასაც სალი აზრი უკარნახებდა ნებისმიერ ადეკვატურ ახალ დირექტორს. მერწმუნეთ, ფატუმით გარდაუვალ ცვლილებებს, რომლებსაც კოხრეიძე თუ ვერ მიიყვანს ბოლომდე, სხვა გააგრძელებს. ისევ და ისევ აჭარის ტვ-ს ჯანსაღი ნაწილისა და რეგიონის ინტერესებიდან გამომდინარე! აპრობირებული და დამახასიათებელი მეთოდია მაგ წრისთვის; გონის ავლით ემოციებზე მოქმედება. თუმცაღა არ ვიჩქაროთ, ეტაპოვრივად და ატომარულ დონეზე განვიხილოთ, თუ რატომ და როგორ ხდება იქ ის, რაც ხდება – სხვაგვარად, მოვექცევით ემოციების ტყვეობაში და შესაბამისად მაგ კონტინგენტის მიერ დაგებულ მენტალურ, სამართლებრივ და მორალურ ხაფანგში აღმოვჩნდებით, რის გამოც მათივე წესებითა და ნარატივებით თამაში მოგვიწევს. რაც ვერა და ვერ ივარგებს სამშვიდობოზე გასასვლელ გზად. ვერც ზოგადად, აჭარის ტვ-სთვის და ვერც ტელევიზიის კოლექტივისთვის. რომელიც თავის მხრივ რამოდენიმე სემენტად იყოფა და სხვადასხვა წარმომავლობისა, „ბაგაჟის“ თუ უნარ-ჩვევებისაა / რისი გათვალისწინებაც სხვათაშორის უმნიშვნელოვანესია სწორი საკადრო პოლიტიკის წარმმართვის საქმეშიც და არა მხოლოდ აჭარის ტელევიზიაში.

მაშ ასე, ამ ეტაპზე კოხრეიძის ფრიად მორიდებულ და ლეგიტიმურ მცდლობებს დეკორატიულად მაინც დაატყოს ხელი ტელევიზიას – უპირისპირდება წლების მანძილზე პროვინციელი მემარცხენე ლიბერალ-ლიბერტინელების სამჭედლოდ ქცეული უწყების თანამშრომლების ნაწილი. დიდწილად კაპანაძის და თეა ცეცხლაძის (ყოფილი დირექტორების – რედ.) მოყვანილი კადრები, თუ რა აკავშირებს ამ 2 ფიგურას ერთმანეთთან, როგორ ხდება ერთის მხრივ ნაციონალური მოძრაობის აქტივის (ურა-პატრიოტების) და მეორე მხრივ არასამთავრობო-სოროსისეული ელემენტის შეხმატკიბელაბა „თავისუფლების“ ეგიდით, ქვემოთ ვისაუბრებ. აქ უბრალოდ დავსძენ რომ – ორგანულად! მანამდე კი, გეტყვით იმ „კარნავალიზაციის“ საფუძვლების შესახებ რაც იშლება ჩვენს თვალწინ და რომელიც „ფერადი ტექნოლოგიების“ ერთ-ერთი შემადგენელი/ზედნაშენია. იმას მოგახსენებთ, თუ რას კადრულობენ კაპანაძის და ცეცხლაძის კადრები „თავისუფლების“ სახელით,

თუ რა კავშირი აქვს ამას თავისუფლებასთან და თუ როგორ ჰყავთ მძევლებად აყვანილი აჭარის ტვ-ს დანარჩენი თანამშრომლები / „მდუმარე უმრავლესობა“, რომლებსაც / ვისარგებლებ რა შემთხვევით და ჯერ პატივისცემას დავუდასტურებ, შემდეგ კი გააკტირებისკენაც მოვუწოდებ. რადაგანაც მათ გასაკეთებელს, მათზე უკეთ ვერაზინ გააკეთებს და რიდის დროც აღარაა ნამვილად!

აქციას-აქციაზე, ჯერ საინფორმაციო სამსახურის თანამშრომლები გვიმართავენ, მერე კი შემოქმედებითი დარგიდანაც უერთდებიან საპროტესტო ტალღას და ჩვეულ ამპლუაში ერთობლივ ფლეშმობებსაც უმართავენ მხოლოდ კოხრეიძეს როდი, მთელ აჭარას – რომელსაც ყელში აქვს ამოსული ამ უტიფარი ჯგუფის ბოგინი, ტინგიცი და მანიპულაცია ციფრებით. ცნობისათვის, ლამის 9 მილიონიანი დაფინანსების, 350 თანამშრომლიანი კოლექტივი ქართულ ტელევიზიებს შორის მე-16 ადგილს იკავებს. მაგალითისთვის, 25 არხი, რომელიც ნეკროლოგით ირჩენს თავს განუზომლად მაღალრეიტინგული, აკადემიური და შემეცნებითი ვიდრე ეს სიყვითლის ზღვაზე მდგომი და წლების განმავლობაში არასამთავრობოების, ლიბერტინელების და ნაცაქტივისტებისთვის „კარმუშკად“ ქცეული უწყება.

და განა თავად არ იციან?..

მაგრამ, რა გონორებით გვიჟღერებენ საპროტესტო მესიჯ-ბოქს; „შეწყვიტოს დაუსაბუთებელი ბრალდებები, თვალთვალი, შანტაჟი, თანამშრომლებზე თავდასხმა და დისკრედიტაცია და ა.შ.“ ღიმილის მომგვრელია ემილ ზოლას პერსონაჟებისგან ლუთერ კინგობანას თამაში / „გაღმა შეედავე – გამოღმა შეგრჩებაო“ პრინციპით მოქმედებენ მერამდენედ, ოღონდ მეთოდისკაც მოუძველდათ და ხალხიც აღარ ჭამს... მოკლედ, სტანდარტული ბრალდებების კოლექციაა მათი მხრიდან-თქო, დამახასიათებელი დაბალი სოციალური პასუხისმგებლობის პირებისთვის, თავისი ლოგიკური გაგრძელებებითურთ / მათ მყისვე ეხმაურებიან იდეურად მონათესავე „მედია-ექსპერტები“, „ნაციონალური მოძრაობა“ განტოტებებითურთ. ბოლო შტრიხად კი ამ „თავისუფლებისთვის ბრძოლას“ სახალხო დამცველიც ეხმიანება და „მაუწყებლის გუნდს სრულ მხარდაჭერას უცხადებს“. სატელევიზო „კარტინკაც“ მზადაა – „პრადვინუტი, პროევროპელი, თავუსუფლებისთვის მებრძოლი ახალგაზრდა ნიჭიერი კოლექტივი“, ე.წ. „ქოცების, რეტროგრადების და რუსი ოლიგარქის“ წინააღმდეგ, რომლებიც ეცილებიან წმიდათაწმიდას (!) „სიტყვისა და გამოხატვის თავისუფლებას“ / ამ „ევრო-ატლანტიკური ცივილიზაციის ქვაკუთხედს“, „რუსული რეიდერული“ მეთოდებით... ადვილად პროგნოზირებადი რეაქცია-მოვლენებია, რადგანაც ბუნების შესაბამისად მოქმედებენ!.. ზემორე, უმნიშვნელო დელევაა იმ სიღრმეებთან შედარებით რაც ამ მოველნების წყების განმაპირობებელია / ერთი ბუნებისა-მეთქი ესენი – „ლელო“, „რესპუბლიკელები“, ალასანიას ხალხი და „ნაცები“, არასამთავრობოების დიდი ნაწილი and so on., ვისთვისაც კონტროლის შენარჩუნება ამ და სხვა მონათესავე ტელევევიზიებზე სასიცოცხლოდ მნიშვნელოვანია. „მსგავსი მსგავსთან მიდოსო“ – ცნობილია უხსოვარი დროიდან!

მოგეხსენებათ, „ნამდვილი ცოდნა – მიზეზების ცოდნა“.

ხოდა ამიტომაც, დავიწყებ ექსკურსით აჭარის ტელევიზიის უახლეს წარსულში; იმ ავბედით კონკურსში რომელშიც ნათია კაპანაძე იქნა არჩეული წლების წინ, ვმონაწილეობდი მეც. რა მოხდა მაშინ და; 4-კაციანმა კომისიამ, რომელთაგან თითოეული 2012 წლის მოცემულობით საპარლამენტო პარტიებს წარმოადგენდა და უშუალოდ მურმან დუმბაძის კურთხევით იყო დაკოკომპლექტებული (ისევე როგორც ნებისმიერი სხვა უწყება აჭარაში და მათ შორის არ იყო „ქართული ოცნების“ წარმომადგენელი, ანდა „ოცნების“ მანდატით გვევლინებოდნენ ნეოლიბერალი კადრები), წყვეტდა ქვეყნისათვის ისეთი მნიშვნელოვანი მაუწყებლის ბედს, როგორც აჭარის ტელევიზიაა „პოლიტიკაში მზარეულის“ ჩანერგვის მეთოდოლოგიით / სიტყვაზე, როგორც ეს ზოგადად აჭარაში დღესაც გვხვდება სხვა სოციალურ-პოლიტიკურ ველებზეც, თუმცადა მიმიკრიის მაღალი უნარის გამო მათი გამოვლინება და შესაბამისი რეაგირება ვერ ხერხდება რაც ზოგადად აფერხებს „ქართული ოცნებასაც“...

თუმცადა დავუბრუნდეთ ძირითად თემას.

ულტრალიბერალების კითხვები მაშინ, ჩემდამი იწვევდა მხოლოდ ღიმილს (სიმართლე გითხრათ არც ჯანმრთელობა მიწყობდა ხელს, რაც ღვთის შეწევნით დავძლიე), რადგანაც არსებულ ფორმატში შეუძლებელი იყო ამ ალასანია-რესპუბლიკელების ფანკლუბისთვის პუნქტობრივად განმეარტა, რომ სულაც არ ვარ რეტროგრადი, რუსოფილი ან შავრაზმელი თუკი განსხვავებული აზრები მაქვს და ბავშვობაში წაკითხული საჭირო წიგნებისა, საღი აზრის და აღზრდის წყალობით ვარჩევ სიმართლეს სიცრუისაგან ინტუიტიურ დონეზე და არ ვეგები მათ იაფფასიან პროპაგანდის ანკესზე. თუმცადა, მაინც ვცადე მათთან საუბარი ტრადიულ ფასეულობებათა ნგრევაზე, ეთნოსთა და კულტურათა შორის საზვრების წაშლის საშიშროებაზე, თავად ევროპაში შეხედულებათა გადაფასების პროცესზე, სტერეოტიპების ნგრევაზე, რუსებთან, აფხაზებთან და ოსებთან ტელეხიდეების მეშვეობით ურთიერთობების დამყარებაზე და ჩვენი ცხოვრების წესით, მათ მოხიბლვაზე – ამაოდ. ვთქვი ასევე, რომ მსურდა გამოვიყენო ტელევიზია მეცნიერებისა და განათლების პოპულარიზაციისათვის. სფეროების, რომელიც იმდენად სავალალო მდგომარეობაშია ჩვენთან, რომ ლამის ყველა მესამეს უნდა აუხსნა – დედამიწა ბრტყელი არ არისო. რომ გავაკეთებდი ყველაფერს სულიერ ფასეულობათა და ტერიტორიული მთლიანობის დაცვისათვის ტელევიზიის მეშვეობით, ასევე აქცენტს მსოფლიოში არსებულ შეხედულებათა მრავალფეროვნებაზე და ტრადიციული ოჯახის, ადამიანის სიცოცხლისა, აღმსარებლობის თავისუფლების მნიშვნელობის წარმოსაჩენად მჭირდებოდა მე ეს ბერკეტი. გაგრძელებას აზრი არ ჰქონდა, როგორც მოსალოდნელი იყო შეარჩიეს ძალზე შეზღუდული გოგონა არასამთავრობო სექტორიდან / მათივე ხატი და მსგავსი, ჩემნაირებისგან საპირისპირო პოლუსზე მდგომი, რომელიც დროგამოშვებით ეპატაჟურად მსჯელობდა „ნატოს“, ევროკავშირის, სოროსის და თურქეთის, სექსუალური უმცირესობების და გასართობი პროგრამების როლზე „ახალი თაობის“ აღზრდის საკითხებში. რომელიც მისი აზრით; მალევე ევროატლანტიკუკური ერთობის სრულფასოვანი წევრიც უნდა გამხდარიყო. ისტორიამ არ იცისო ხოლმეობითი ბრუნვა, მაგრამ მაშინ მე რომ ავერჩიე დღეს ტელევიზიაც სხვა იქნებოდა და შესაბამისად რეგიონიც. თუმცადა, მოვეშვათ

წარსულზე საუბარს; დავუბრუნდეთ აწმყოს, ჯერ არდაკარგულ შესაძლებლობას ყველამ ერთად ვაქციოთ ტელევიზია იმათ რადაც უნდა ქცეულიყო, რომ არა კაპანაძის არჩევა და ამ არასწორი გადაწყვეტილებით გამოწვეული გვერდითი ეფექტებიც განვიხილოთ. ასევე, მათ აღმოფხვრაზეც ვისაუბროთ / არსებული პრობლემების კეთილსინდისერ ინვენტარიზაციას უკვე კოხრეიძის პირობებში შევებოთ-თქო. იმასაც კი, თუ რისი გამოსწორება შეიძლებადა ისე, რომ არ დავაზიანოთ არსებული დისკურსიც; რომელიც რაგინდ მიუღებელი უნდა იყოს ჩემთვის, მაინც საჭიროდ მიმაჩნია რომ არსებობდეს ... მეორეს პარალელურად. რომ მეორე – სხვა, მაგის საპირისპირო უკიდურესობაში არ გადავარდეს ტელევიზია. რადგანაც ძნელია ბალანსის დაცვა როდესაც არაფერი არ დევს სასწორის მეორე პინაზე / ანუ ეს, ახლა არსებული დისკურსი შესანარჩუნებელი უნდა იყოს აუცილებლად, მაგრამ ამავე დროს შევმატოთ უნდა ახალიც. ვიმოქმედოთ კი, ფაქიზად / როგორც იუველირები და არა ყასაბები, რაც დაანგრევს მაგ, ისედაც ტრავმირებულ ტელევიზიას. აჭარას ტვ-ს ჰქონდა თავისუფლება ერთი დისკურსის ჩარჩოში, პირობითად ამას „რუსთავი 2“-ის დისკურსი დავარქვათ, ახლა კი უნდა ჰქონდეს მრავალი დისკურსის ფარგლებში თავისუფლება-მეთქი. იმდენი, რამდენსაც ზიდავენ აჭარის ჟურნალისტები, რომ თავად ტელევიზიაში ცვლილებებთან ერთად, რეგიონისთვისაც მთლიანობაში გამოვიმუშავოთ საჭირო ახალი დისკური. საუბარი მაქვს პასუხისმგებიან და კონსტრუქციულ ჟურნალისტიკაზე და არა იმ კვაზიჯურნალისტიკაზე, რაც დღეის მდგომარეობით გვხდება მანდ.

და როგორ ვხედავ მე ამ პროცესს, რის და რა ძალების წინაშე დგანან ისინი და პერსონალურად კოხრეიძე, რა უნდა მიიღონ და რა უარყონ ძველი და ახალი დაამკვიდრონ – ზოგადად, რაზე უნდა მოხდეს პედალორებაც და ა.შ.

აჭარის ტელევიზიის სულისკვეთება/დისკურსი, ჩემი სამშობლოს საუბედუროდ და საბედისწეროდ, გამონაკლისი როდია. ქართული მედიასივრცის 90 % ეკუთვნის ამ კონტინგენტს / რომლეთა დროშას ნეოლიბერალიზმი და თავისუფლების გაუკუღმართებული სლოგანები აწერია. ბედის ირონია იმაშია რომ ამ ყველაფერს, არც თავისუფლებასთან, არც ლიბერალიზმთან კავშირი არ აქვს! შეიძლება პირობითი – როგორც, ჟურნალ „პლეიზოს“ და „ბიბლიას“ გუტენბერგის სახელთან მიმართებაში. რადგანაც ლიბერალიზმი კალისკური გაგებით, და არა ამ მიმართულების იმ პროფანაციული ფორმებით, ეს კონტინგენტი რომ გვტენის წლებია; არის ილიას, ფრანკლინის, ჯეფერსონის და ლოკის სწავლება, რომელსაც არაფერი აქვს საერთო ძალებთან, სულ ცოტა ხნის წინ შტატებს და ევროპასაც რომ მართავდნენ. ასევე უშუალოდ სოროსსთან – რომლის ჰიპოსტასებს ესენი აქ წარმოადგენენ, ბევრი უნებლიედ, ტრენდებს აყოლი და მიზეზ-შედეგობრივი კავშირის ვერდანახვის გამო.

ლიბერალიზმის მშვენიერება და ძალა სწორედ რომ მარადიული იდეების მრავალფეროვნებაშია, რომლებიც ეფუძნება არჩევანის თავისუფლებას, ეთიკას და ზნეობას და არა ეს სოროსისეულ-გაუკუღმართებულ ცხოვრების სტილის პროპაგანდას და იდეოლოგიას რომელსაც გვტენიან ქართული მეინსტრიმული მედიით. აჭარის-ტვც ამ ფერხულშია ჩაბმული, ოღონდ მიმზამველ-რეციპიენტად

გვევლინება და არა დონორად, რადგანაც იდეის გატარებასაც ნიჭი და პროფესიონალიზმი სჭირდება. აქ კი მხოლოდ იმიტაციას ვხვდებით. მოკლედ, ისინი და მათი ადეპტები, რომლებიც სამყაროს შავ-თეთრ ფერებში ხედავენ არ, ან ვერ ესმით ერთი მარტივი ჭეშმარიტება; სამყარო, გაცილებით ღრმა, მრავალწახნაგოვანი და ის რომ დღეს, საქართველოში სოროსის აქტივისტობა პროევროპელობის სინონიმია, გაუგებრობაა, გარედან თავსმოხვეული, საზოგადოებრივ-პოლიტიკური აზრის ერთგვარი ჩიხური განშტოებაა. ეს კი იმას არ ნიშნავს, რომ ხვალ ისინი ანტონიმები არ გახდებიან (ტენდენციაც კი სახეზეა თუ ერკვევით საერთაშორისო ურთიერთობების ანაბანაში). ზეგ, საერთოდ სრულიად განსხვავებული რამ შეიძლება წარმოიშვას, რაც სხვა კუთხიდან დაანახებს მათ დღევანდელ პოზიციებსაც. განა მარქსიზმი თავის დროზე არ იყო ულტრაევროპული სწავლება და გურულები არ აყვნენ ლამის პირველები მარქსიზმს მსოფლიოში, ჯერ კიდევ 1905 წერლს? რა მიიღეს / ეკლესიების ნგრევისა, სულიერი დეგრადაციის და მამაოების პარსვის გარდა – ეს უმსგავსობანი ხომ მათაც ევროპულობა ეგონათ მაშინ...

სიტყვაზე, არაფერი ვარგა ულტრა / გინდ ეს ტრადიონალიზმი, გინდ ლიბერალიზმი ანდა სოციალიზმი იყოს – თუ დაჭიმავ სიმებს ისინი გაწყდება, თუ მოუშვებ, ბგერას აღარ გამოსცემენო!.. ხოდა ამიტომაცაა ასე მნიშვნელოვანი ბალანსის დაცვა-თქო, ყველგან და ყველაფერში. სწავლებები მიდი-მოდინ და ეს როდია ევროპა, რასაც ჩვენთან ევროპად ასაღებს ეს წრე. უფრო მალანეზიურ „კარგო კულტს“ ჰგავს, როცა თავყანს სცემენ და თუთიყუშებივით ბამავენ იქაური ტომები ევროპულ წეს-ჩვეულებებს. როცა ტექსტი და არა გონი და სულისკვეთება გზიბლავს / ევროპა არის იდეა, ქრისტიანობა, ლიტერატურა, მუსიკა, დემოკრატიული ინსტიტუტები, მთავრობის კონტროლი კომპენტენტური ჟურნალისტების მხრიდან, თემების აქტუალიზაცია და სახელმწიფო აზროვნება, სამოქალაქო საზოგადოება და არა მხოლოდ არასამთავრობო სექტორი.

აი, ასეთ ევროპის დამკვიდრებაზე, აქ ჩვენთან, უნდა იზრუნოს აჭარის ტელევიზიამ!

ამაში უხდის მათ საზოგადოება მილიონებს და არა იმ სიმულაკრების ტრანსლაციაში და მდარე პაპსასა თუ პროვინციულ გლამურში, რასაც უტიფრად გვტენიან ხოლმე. თანაც უნიჭოდ, იგივე „მთავარი“, TV-1-ლისა თუ „რუსთავი-2“-სგან განსხვავებით, რომლებიც მოგვწონს თუ არა, მაღალი პროფესიონალიზმით გამოირჩევიან თავიანთი იდეების მსახურში & პოპულარიზაციაში! ეს „ЛИКБЕЗ“-ი, უშუალოდ იმ ლიდერშიპს ეხება, ვინც წლებია მართავს აჭარის ტვ-ს. ვმეორდები რომ არ მოხდეს განზოგადება მთელს აჭარის კოლექტივზე, რისი მცდელობაც ექნება ამ ჯგუფს უცილობლად; დიდ პატივს ვცემ ტელევიზიის იმ თანამშრომლებს, რომლებიც ამ ჯგუფს ლამის მძევლებად ჰყავს აყვანილი. თავად კი ეს ტელევიზია ჩემს წარმოდგენაში; სპლიყვს ჰგავს, რომელიც პატარაობისას თოქით მიაბეს და ზრდასრულობისაც ვერ აღწევს ამ წვრილ თოკს თავს. რადგანაც ჰგონია, რომ ეს თოკი მას გააჩერებს ისევე როგორც პატარაობისას შეაჩვიეს და აჩერებდა კიდევ. აი ეს თოკია, დღევანდელი აჭარის ტვ-ს მენეჯმენტი რომელიც თავად კოლექტივის ჯანსაღმა ნაწილმა უნდა ჩაწყვიტოს და კოხრეიძეს ამოუდგეს მხარში. რაგინდ მტკივნეული არ უნდა დარჩეს ეს პროცესი – კერპების მსხვერვა არაა მარტივი, ეგეც ვიცი და არა გადმოცემით!

უნდა გააკეთონ გასაკეთებელი, მეექვსეა აბა ის ხალხი თავად წავიდეს, ან მეტამორფოზა განიცადოს!

არადა სოციალური პასუხისმგებლობის ნატამალი რომ ჰქონოდათ უკვე დაწერილი იქნებოდათ განცხადებები წასვლაზე, ანდა კობრიეძესთან არა საომარად, არამედ თანამშრომლობის ახლებურ ფორმებზე შეთანხმებული იქნებოდნენ ტელევიზიისა და საზოგადოების ინტერესებიდან გამომდინარე. განსაჯეთ, სამთავრობო წნეხი აბაშიძე-ვარშალომიძეს პერიოდებში, ნათესაობისა და რეჟიმებისადმი უბრალოდ ლოიალარი ხალხის მისვლა იქ მასობრივად, ნიჭიერი კადრების ჩანაცვლების ანდა მოშორების ხარჯზე, სოციალური ლიფტის არქონა და კოლექტიური დემოტივაცია – რაც გამოწვეულია იქ არასამთავრობოებისა და ნაციონალური მოძრაობის დისკურსის ადეპტების ადლუმით, უკვალოდ არ ჩაივლიდა. მხოლოდ დირექტორები არაა მანდ დამნაშავე, არამედ მთელი ლიდერშიპი, მათი უახლოესი წრე – თანაავტორები და თანაშემოქმედნი იმ უმსგავსო შედეგისა რაც მოიტანა იმ არაკომპეტენტური დირექტორების საქმიანობამ. გამოსწორებაზე არავინ ფიქრობდა, ყოველი ახალი დირექტორი მხოლოდ უმატებდა პრობლემებს არასწორად არჩეული ალგორითმის გამო. ავციას თავლას ამსგავსებს-თქო ეს გარემოებანი იქაურობას და წმინდის ლამის იგივე მეთოდსაც ითხოვს. არადა თავშივე ვეუბნობდი ბორდს, რომ ბევრად მეტის პოტენციალი გააჩნდა და გააჩნიათ მაუწყებელში რადგანაც არ არიან ბაზარზე დამოკიდებულნი, მაგრამ რეორგანიზაცია-ოპტიმიზაციის გარეშე ვერაფერს გახდებოდნენ. დღეს ჩემი სიმართლე სახეზეა. იქნებ ადრეც, მაგრამ ისინი ყოველ ჯერზე თავისუფლების სიმულაციას ირჩევდნენ და მზუთხავ-მეზღაპრეებს ანიჭებდნენ უპირატესობას... აი ეს უნდა მოსპოს კობრიეძემ უპირველეს ყოვლისა, მაგრამ კოლექტივის იმ ნაწილთან ერთად, ვინც არც ერთ იქ გაბატონებულ დისკურსს და კლანს არ ეკუთვნის. ამავე დროს სვხებიც მოიზიდოს – ის ხალხი, ვისთვისაც დახურული იყო რეგიონალური მაუწყებელი მთელი ეს წლები!

კობრიეძემ უნდა აჩვენოს ყველას რომ სამართლიანი ხელმძღვანელია!

არ დაიწყოს ისე ცვლილებები, სანამ არ შექმნის მრჩეველთა საბჭოს. დააკომპლექტოს უნდა ის, ამ დარგში და საზოგადო ასპარსზე ნდობით მოსარგებლე ავტორიტეტული პირებით. ვთავაზობდი ბორდს და ახლაც ვთავაზობ პირველ ხუთეულს უკვე კობრიეძეს; ესენი არიან რამაზ სურმანიძე, ვახტანგ ლლონტი, გიორგი მასალკინი, ასლან ლორთქიფანიძე, ერმილე მესხია... თავად მიხვდება მკითხველი თუ რატომაა ასეთი შემადგენლობა, გამომდინარე იქიდან თუ რა სჭირდება და შესაბამისად აკლია მაგ ტელევიზიას. მათთან ერთად უნდა გადააფასოს ყველა პროექტი, კაპიკ-კაპიკ დაითვალოს იმ წრის საქმიანობა რომლებიც აჭარის ტვ-ში დღემდე ამინდს ქმნიდა და გადახედოს ყველას ხელფასებს. ვინც არ იმუშავებს უბრალოდ გაუშვას სახლში, ვინც იმუშავებს და კრეატიულობის მაღალ ხარისხს გამოამჟღავნებს ბევრად მეტი მისცეს – ამ ყველაფერს სიტყვის თავუსფლების ხელყოფასთან არაფერი აქვს საერთო, როგორც ამის წარმოჩენას ცდილობენ და სამომავლოდაც ეცდება ეს ხალხი. წრე – რომლის უმრავლესობა არც დიდი ნიჭით გამოირჩევა და სხვის ადგილებსაც იკავებს, საბიუჯეტო ორგანიზაციაში... მხოლოდ ასე მოიპოვებს ახალი დირექტორი მხარდაჭერას კოლექტივის ჯანსაღი ნაწილისგან

და რეგიონის მოსახლეობაც მას მხარში ამოუდგება – რადგანაც ის ჯერჯერობით უცნობია ჩვენი კუთხისთვის და ეს არაა ასეთ საქმეში მთლად უმნიშვნელო მომენტი.

რეალურ, ლიგიტიმურ და ალტერნატიულ მრჩეველთა საბჭოსთან მაქსიმალურად საჯაროდ და არგუმენტირებულად უნდა გაიაროს, თუ რაშია ამა თუ იმ გადაცემის წარმატება ან წარუმატებლობა, ახალ პროექტებზე კონკურსი გამოაცხადოს, განიხილოს თუ როგორ მუშაობს ტექპერსონალიდან დაწყებული, ტოპმენეჯერების – ჩვეულებრივი კორესპონდენტით დამთავრებული, ჩაჰყვეს ყველა რგოლს-თქო. კარგად გაითავისოს რომ ომშია რომელშიც დანდობა არაა და მაქიდან ან ფარზე ან ფართით უნდა წამოვიდეს. დისკურსების და სიმბოლოების ომშია, რომელიც უნდა მოიგოს კოლექტივთან ერთად და საზოგადოებისთვის სანდო სახეების მეშვეობით (და არა არსებული ბორდის მხარდაჭერით, რომელმაც პირველი რაც გააკეთა ხელფასები გაიზარდა ერთ-ორად, რითიც ლახვარი ჩაარტყა ახალ დირექტორს, მათ არჩეულ კადრსვე „მორალური სიცხადე“ ლამის დაუკარგა ამით).

ერთად-მეთქი, ალტერნატიულ ბორდთან / გინდ სარედაქციო საბჭო, გინდ მრჩეველთა საბჭო დაარქვან მაგ ახალ წარმონაქმს, სხვაგვარად ან არ გამოვა ან ძალიან შეფერხდება ჩაფიქრებული ცვლილებები. რთული, დელიკატური პროცესია – ამიტომაც თავად კოხრეიძეს მანდ ძალიან ნატიფი სამუშაო აქვს ჩასატარებელი, რათა ღვარლძს ხორბალი არ გადააყოლოს. გაჩერდება – არაფერს მოიმოქმედებს? მაშინ ეშინია ბულინგის იმ თანამშრომლების მხრიდან ვინც თავისუფალი სიტყვის საფარქვეშ წლებია ირჩენს მანდ თავს და სულ ტყუილად გადაურბინა სხვასაც გზა, გამოდის. თუ მასეა, საერთოდ არ უნდა მისულიყო იქ – ამიტომაც არ აქვს უკან დახევის უფლება.

ან რას ერიდება?

მაგ ტელევიზიაში არც სოციალური ბლოკია და თუა „თეთრი ხმაურის“ წევრები ნარკოტიკების დეკრიმინალიზაციაზე გვესაუბრებიან, ანდა ლგბტ აქტივისტები ქართველების სიბნელეზე და „რუსი ოლიგარქის ხუმტურებზე“. არც პირდაპირი ეთერია საკმარისად და თუა, ორკესტრირებული შეტევა მიდის ეკლესიაზე და სახელმწიფოზე. მეცნიერების და კულტურის პაპულაიზაციის ნაცვლად, მხოლოდ ჰედონისტური ფასეულობების იმპლემენტაციის მცდელობებია ... არადა რეგიონალურმა მაუწყებელმა საუნივერსიტეტო მაუწყებლის ფუნქციაც უნდა შეითავსოს „по умолчанию“. არაა გემოვნებიანი და შემეცნებითი გასართობი (ე.წ. ინფოტეიტმენტი), საბავშვო გადაცემები და საკუთარი წარმოების სერიალებიც. არის მხოლოდ მდარე, უგემოვნო, ბანალური გადაცემები და ისიც 10 % არ აღემატება, არადა კანონის მოთხოვნაა – 25 % მაინც უნდა იყოს. არ ვამბობ ეთერის ტექნიკურ ამოვსებაზე – ადგილობრივი ამბები მხოლოდ ერთ მიზანს უნდა ემსახურებოდეს, უკეთესი გახადონ ადგილობრივების ცხოვრება და მოხდეს ეს უნდა ზემორე აღწერილი მიდგომებითა და სპეციალური რეპორტაჟებით, თუ სოციალური დანიშნულების სერიალებით. საერთოდ არაა ადგილობრივი წარმოების ანიმაციური ფილმებიც – არადა აგრესიული მასობრივი კულტურისგანაც უნდა დავიცვათ ჩვენი ბავშვები. ტიხრების თუ სტუდიების ვიზუალი და ესთეტიკა შუა საუკუნეებრივი

დიზაინისაა; არადა 30 000 ლარად 7 D პროექტორებს შეიძენ რომ დაინტერესება იყოს... ერთ ოთახში 300 სპარტანელი გადაიღეს, მაგრამ აჭარის ტელევიზია ვერ გასცდა საკაბელო ტელევიზიის დონეს. ეუბნები ამას და, იქით გიტევენ „სიტყვის თავისუფლებას“ ხელყოფენო... არადა დღეს პრობლემა ცენტურაში კი არაა, არამედ დისკურსის ტოტალურ კონტროლში და გემოვნებაშია, რომელშიც აჭარის ტელევიზია წლებია იმყოფება და უგემოვნო, მცირე დიაპაზონის თვალსაწიერის ხალხი ხელმძღვანელობად აზის. სხვა გზა არაა, კოხრეიძემ ეს მანკიერი წრე უნდა გაარღვიოს რადგანაც სხვას არ დაცალდა და მაგ საქმეში, ყველა წესიერი ადამიანი აჭარაში მის გვერდში იქნება და მეც გვედში მიგულოს. რადგანაც ყველა ხედავს რომ სოციოკულტურული და ზნეობრივი ნაპრალი ჩვენს საზოგადოებაში ღრმავდება, ეროვნული ფასეულობების სტიმულირება ვერ ან არ ხდება – ის ერთადერთი ბერკეტი კი რომელსაც შეუძლია ეს სიტუაცია გამოასწოროს ჩვენს რეგიონში იმ ხალხის ხელშია ვისთვისაც უცხოა ჯანსაღი სულისკვეთება და შთამომავლობაზე ფიქრი, ბოშათა ბანაკის პრიორიტეტები კი ევროპული ცივილიზაციის ნაწილი ჰგონიათ. მარკეს ჰკითხეს, როგორ განვასხვავოთო პროფესიონალიზმი და ეთიკა ჟურნალისტიკაში? მან მიუგო, რომ ეს იგივეაო ბუზი და ბზული გაყო; ანუ თუ ეს არაეთიკურია, ეს უკვე არაპროფესიონალურია – აჭარის ტელევიზიაში ეთიკა უნდა დაბრუნდეს უპირველეს ყოვლისა!

დანა, დამნაშავის ხელში იარაღია, ქირურგის ხელში შველაა – ასეა ტელევიზიაც:

ამიტომაც ვანიჭებ მას ასეთ როლს და მაგიტომაც მივიღე ამდენჯერ კონკურსში მონაწილეობა, რადგანაც XXI საუკუნეში სწორედ ტელევიზიას და არა მთავრობას აქვს გადაამწყვეტი როლი სოციალურ ინჟინერიაში. გაითავისოს უნდა ყველამ, რომ ტელევიზიის გამართულ და სწორ მუშაობას უმნიშვნელოვანესი როლი აქ აჭარისთვის, რადგანაც ის გამაერთიანებელია, პოპულაზრიზატორი და პროპაგანდისტია – გააჩნია ვინ ყავს მთავარ რედაქტორად ... ამიტომაცაა საჭირო როცა იქ ხელმძღვანელ თანადმეობაზე ხარ, იცოდე ისტორია (განსაკუთრებით კუთხის), სოციოლოგია, მასების ფსიქოლოგია და ხელოვნების აზრზე იყო. ტელევიზიის განვითარების ჩემული ტრენდი ითვალისწინებდა ასეთ მიდგომებს, მინდა მჯეოროდეს რომ კოხრეიძემ იგივე ფასეულობებითა და ხედვებითაა მანდ მისული, რადგანაც სხვა შემთხვევაში სულ ტყუილა მიწვალა. შეჯამებისას მკითხველს მე-13 საუკუნის არაკს გავახსენებ, ტამარს აშენებდნენ შარტრში, ალბათ ერთ-ერთ ყველაზე ლამაზს მსოფლიოში. ხოდა შარტრის ტამარის მშენებლებს ჰკითხეს რას აშენებთო და ერთმა უპასუხა „ორმოს თხრიო“, მეორემ „აგურები გადამაქვსო“, მესამემ „ვზილავო დუღაბს“, მეოთხემ კი – რომელიც ხატავდა კედლებს „ტამარს ვაშენებო“ / ამიტომაცაა ასე მნიშვნელოვანი როცა გესმის რას აკეთებ და რისთვის აკეთებ ...

დავით ჩხარტიშვილი

(გაგრძელება იქნება)

აჭარის ტვ “გირჩად” აქციეს – დავით ჩხარტიშვილი აჭარის ტელევიზიის შესახებ და არა მხოლოდ (ნაწილი II)

28.07.2020 12:00

სევდანერევი ირონიის გარეშე არ შემეძლო ე.წ. ალტერნატიული პროფკავშირების, „ნაც“ & „ლელოს“ აქტივის, “ბათუმელთა დარბაზი“-სა და “მე მიყვარს ბათუმი“-ს განცხადებების კითხვა. დიდწილად, სწორედ რომ მათმა ისტერიულმა ფლემობებმა ტელევიზიის გარშემო, გადამაწყვეტინა მეორე ნაწილის დაწერა.

აღარ ვაპირებდი, მაგრამ წინამდებარე სტატიის პირველ ნაწილში (რომელიც პროგრამულ ხასიათსაც ატარებდა), ატომარულ დონეზე, განხილული პროცესების ანატომია ვერა და ვერ აღმოჩნდა საკმარისი, „თავისფალ სიტყვას“, ზოგადად – სხვა მიშისტურ-ნეოლიბერალ და ცნებებადრეული ნარატივებით გაჟღენთილ თაიგულს ამოფარებული კონტინგენტისთვის. ყველაფერ იმის საფარქვეშ არსებულს, რასაც ჩვენში “პროდასავლურობად” ნათლავდნენ და საცივილიზაციო განვითარების უალტერნატივო პროექტად ასაღებდნენ გრანტებზე სპეციალიზირებული წრეები. „აგრესიულ დილეტანტთა“ ხმაურიანი გუნდისთვის, რომელიც სიტუაციიდან და კონიუქტურიდან გამომდინარე ხან ერთ იპოსტასში „გმირებად“, ხან მეორეში, „მსხვერპლად“ და მესამეშიც, „ვაჭრებად“ გვევლინება ხოლმე ბათუმლებს – წლებია. თან ხელოვნურობა იმ დოზით სდევთ ხოლმე, რომ სხვაგვარად თუ არა სიმულაკრებად ვერც აღიქვამ მათ საქმეში ჩახედული და პასუხისმგებლიანი მოქალაქე.

თუმცაღა მათ მხარესაა მეინსტრიმული მედია და ნაწილობრივ ქვეყანაში გაბატონებული (ოდესღაც „პადოშას“ მიერ ინიცირებული), დოქტრინაც. რაც ხელთ აძლევთ, რომ იტივიტივონ მუდამ ეკრანებზე და ამით ასაზრდოონ კიდეც საკუთარი „ეგი“. ასევე იყოლიონ მცირერიცხოვანი, მაგრამ პასიონარული ხუნვეინბინების, თუ „კამსამოლას“ სულისკვეთების დარი, ფრიად ვიწრო დიაპაზონის მრევლიც. დიდწილად სამ-ორ კვირიანი ტრენინგების გავლისას შეძენილ უნარებსა თუ „გუგლვით“ მიღებულ უსისტემო, კონტექსტგამოცლილ ინფოებს განათლებად რომ აღიქვამს, აი ის ხალხი-თქო. უყურებს რა, ე.წ. „დამცველი“, ამ 9 მილიონით დაფინანსებულ აჭარის ტვ-ს, ტკბება ხიპსტერული მანერითა & უსაგნო ტიკ-ტიკის სოუსით მორთმეულ თრემის ტრანსლაციით. სხვა ფსიქოტიპის მაყურებელი და მით უფრო „დამცველი“ აბა როდი ჰყავთ; ოფიციალური მონაცემებით რეიტინგების ფსკერზე მყოფთ, მათ „საუკეთესო“ გადაცემებსაც ონლაინ რეჟიმში 20-40 მაყურებელი თუ ეყოლება – არ იმჩნევენ. მაგალითისთვის, ფეისბუქის პირად გვერდზე ბევრად მეტი „ფოლოუერი“ მყავს ვიდრე მთელ ამ კოლექტივის შემოქმედებით ლიდეფრშიპს მაყურებელი, იმდენად უინტეროსოა მათი პროდუქტი და განა თავად არ იციან? იცის ეს ტექნიკურმა პერსონალმაც, რომლის დიდი ნაწილი მანდ გარემოებების მძევალია. პირველები იცავენ კლნანჭებით თავის სინეკურას და ყველაფერზე მიდიან სტატუს-კვოს შესანარჩუნებლად, რადგანაც ხედავენ აჭარის ტვ_ში საკუთარი იდეებისა და სურვილების განსახორციელებელ ერთ-ერთ უმნიშვნელოვანეს და იქნებ უკანასკნელ სივრცესაც რეგიონში. მათივე პლატფორმის ფორპოსტს ებლაუჭებიან, და არამც საზოგადო სიკეთეს იცავენ, როგორც ამის წარმოჩენა სურთ. კლდედ დგანან; როგორც ეს გამოცდილება, ბუნება და უნარები კარნახობთ. ტრადიციულ, „ფერადი ტექნოლოგიების“ ფორმატში მოქმედებენ მოკლედ. „ტექნარებს“ კი ეშინიათ – რამოდენიმე კადრმა ტექნიკური პერსონალიდან, რომ გაბედა და გამოიტანა სააშკაროეზე წლების მანძილზე იქ გაბატონებული წეს-ჩვეულებები და სოციალური ლიფტის მუშაობის მახინჯ ფორმებზე ისაუბრა – დააბულინგეს, სხვა უფროხის.

უღირთ ეს ბრძოლა და შანტაჟი, მესმის მათი ადამიანურად; კარგავენ ყველაფერს, გამოაცალე ეს მოედანი და ნულოვანი იქნება მათი წონა და ფასი საზოგადოებაში (არადა წინ არჩევნებია), მაგიტომაც. იცავენ არა საზოგადოებრივი არხის იდეას

როგორც ასეთს – არა თავისუფლებას, არა შემწყნარებლობას, არა კეთილშობილებას, ეროვნულობას, არა საგანმათლებლო-მეცნიერულ ხაზს, არა ანალიტიკას და მიუკერძოებლობას, ეს არაფერია მანდ! არამედ საკუთარი სუბკულტურის ვიზუალიზაციას და პოპულარიზატორს – ასევე „კარმუშკას“. ჩვენ კი, უმრავლესობა; ვინც არასამთავრაბო სეგმენტის და „მიშიზმის“ მიღმა ვდგავართ, ვუცქერდით რა მდუმარედ თუ როგორ გვახვევდნენ თავს ამ ნეოლიბერალური ნარატივებით გაჟღენთილ, შავ-თეთრ გონებაში აკუმულირებულ ხეიბარ პროდუქციას; „თავისუფლების“, „ტოლერანტობის“, „პატრიოტიზმის“ სახელით, წლებია. აივსო ფიალა, ამათ კი უნდათ რომ ეს მემარცხენე ლიბერალური ბაქხანალია გაგრძელდეს. „ნეტარ არიან მორწმუნენი“ – შეუძლებელია, და თუ რატომ, ამ ყველაფერზე ვისაუბრებ ქვემოთ.

კანონიკური ვერსიების მიღმა.

(!) ისეთ სოციალ-ეკონომიკურ დღის წესრიგს, რეგიონის მაჯისცემას მოწყვეტილ ზადეს გვთავაზობენ, რომელიც არათუ ამხელა დაფინანსების, გამორჩეული რეგიონის მთავარ არხს არ ეკადრება. ლოკალური მასშტაბის ფინანსი ხელოსნების რომელიმე ყრუ-პროვინციელ, მაგრამ პასუხისმგებლიანი ბლოგერების წრეს შერცხვებოდა მსგავსი დაბალი ხარისხის პროდუქტის ტირაჟირება საკუთარ სოციალურ გვერდებზეც კი – არათუ მთელი საქართველოს მასშტაბით მაუწყებლობა. იქნებ ეპატიებოდათ კიდევ საკუთარი ხედვებისა, „იდენტობის პოლიტიკის“, მებრძოლი ანტიკლერიკალიზმის, ვაშა-პატრიოტიზმის ტრანსლაცია და დაცვაც კი, ანგაჟირებული წრეების მხრიდან – ეს რომ ნიჭიერად ეკეთებინათ. საინტერესო იქნებოდა ზემოქმედების ტექნოლოგიების სპეციალისტებისთვის მაინც; როგორც ნეგატიური ნიმუში იმისა, თუ როგორი არ უნდა იყოს საზოგადოებრივი ტელევიზია. სანახაობრივადაც ეფექტური რომ ყოფილიყო, გაჩუმდებოდი-თქო, ესთეტიკური შემადგენლის ხათრით წაუყრუვებდი მათ ეთერში ეთიკის არქონას, როგორც ამას მაგალითისათვის „ტვ-პირველი“, „რუსთავი“, „ფორმულა“ თუ „მთავარი“-ს შემთხვევაში აკეთებ. ისინიც ხომ უტიფრად, მაგრამ უდავოდ საქმის ცოდნითა და ნიჭით მოქმედებენ; ვიზუალი მაღალ დონეზე აქვთ, არ მოგწონს, გადართე. მათ შემთხვევაში მეტს არც მოითხოვ და კერძოა, თანაც დემოკრატიას. არ ღიზიანდები – სწავლობ, მოწინააღმდეგის აზრთა წყობაში შედიხარ და პრევენციას უკეთებ მათ გეგმებს, ჭკვიანი ხელისუფალი... ღირსეულ მტერიც ხომ გაძლიერებს, ითვისებ მის მეთოდებს და ხელოვნდები. მაგიტომაც-თქო პატიობ ნიჭიერებას ხშირად იმას, რასაც უნიჭობას ვერა. მერედა, quod licet Jovi, non licet bovi. ბოლო-ბოლო დააბალანსებ ან გადაფარავ მათივე მეთოდებით თუ ძან შეწუხდები მილიარდების პატრონი. მაგრამ არა აჭარის ტვ-ს შემთხვევაში; ჭაობს დაშრობის გარეშე, ისევე როგორც სისტუმერ შეცდომას გადაფორმატირების გარეშე ვერ მოერევი. ეს მიმბაძველობა მათი, ცუდი გემოვნება, ყოველგვარ ღირებულაბას მოკლებული და ზემოხსენებული არხების უნიჭო კოპირება ხალხის ფულით, აუტანელია. კიტჩია-თქო, შესაბამისად – სახალხო ფულის უყაირათო ხარჯვა და ეს უკვე სხვა მუხლია! არადა, წლებია სრული კარტ-ბლანში აქვთ, მაგრამ საზოგადოებრივი აზრის მოხიზვლა ვერა და ვერ მოახერხეს – გარდა რამოდენიმე ათეული არასამთავრობოსა, სამოქალაქო საზოგადოებად რომ პოზიციონირებს თავს და იცით რატომ? რადგან არაორგანული, ფესვებმოგლეჯილი, დაბალი სოციალური პასუხისმგებლობის აზრი ჟღერს მაგ მაუწყებლიდან. მოკლედ, ამიტომაც უცხოა ის ჩვენი მაღალი კულტურული იდეალების და მოთხოვნების

კუთხისთვის! აბრალებენ წარუმატებლობას სხვას; ზეწოლას, მცირე დაფინსებას, შენობის არქონას, „ოცნებას“, პუტინს, ვოლსკის, გაბაიძე-რიჟვაძეს, ტრამპის ახალ მიდგომებს, პირადად ივანიშვილს აბრალებენ, ასლან ლორთქიფანიძესაც კი გაწვდნენ. ვის არა, დისკომფორტის შექმნას მათი წრის „კარმუშკისთვის“ – გარდა საკუთარი თავისა.

ესეც ჯანდაბას, მხოლოდ ამით რომ შემოფარგლულიყვნენ, კიდევ ასატანი იქნებოდა. ყველაფერ ზემოთქმულთან ერთად ცეცხლადე-კაპანაძის მიერ დროს არსებულმა საკადრო პოლიტიკამ თავი მოუყარა მანდ ისეთ ხალხს, რომელიც მორალურ ნიჰილიზმს ქადაგებს და კულტული რელატივიზმითაა გატაცებული. როდესაც ეს პირად სივრცეში ხდება, მათი ნება და პრობლემაა, როდესაც საზოგადოებაში, მით უფრო ხალხის ფულით – საზოგადოებრივი! სულისკვეთებით „გირჩის“ დარ პოლიტიკურ პარტიად აქციეს აჭარის მაუწყებელი. სწორედ რომ მსგავსი ტიპის დაჯგუფებად, რომელმაც ისევე როგორც აშშ-ში, „დემოკრატიულმა პარტიამ“ მაგალითისათვის; შეიარაღებაზე აიყვანა იდენტობის პოლიტიკა & ვაშა-პატრიოტიზმი, რომლის მეშვეობითაც საკუთარ რიგებში სხვადასხვა „ლიბერტინულ“ და არქაულ ნაციონალისტურ ნიადაგზე მდგომ პაწაწინა ჯგუფებს ერთიან პლატფორმაში მოუყარა თავი. შემდეგ კი „თავისუფლების“ დაცვის ეგიდით ოსტატურად მიმართა ტრადიციულ-კონსერვატორული პარადიგმის გამზიარებელი ხალხის წინააღმდეგ და ეს ჩემი ერის უდიდესი და ღირსეული ნაწილია. ჰგონიათ პროგრესს ემსახურებიან, საკუთარ თავს „პროგრესისტებადაც“ კი მოიხსენიებენ. განმანათლებლობის ანა-ბანაა: იყო კონსერვატორი, სულაც არ ნიშნავს მიჯაჭვულობას წარსულზე, როგორც მათ წარმოუდგენიათ მოპირისპირე ბანაკი გაუნათლებელ შავრაზმელებად. ეს ნიშნავს, იცხოვრო და იმოქმედო პრინციპებით, რომელსაც მარადიული ფასეულობა გააჩნია. სამშობლოს სიყვარული კი ქცევით, „რაციოთი“, მსახურით და არა სადღეგრძელოებითა და ისტერიული შემახილებით ამტკიცო.

ამიტომაც, ნებსით თუ უნებლიეთ – ებრძვიან მარადიულ ღირებულებებს ჩვენი „პროგრესისტები“, რაც იწვევს ნეგატიური შედეგების ჯაჭვს უკვე მთელი რეგიონის მასშტაბითაც. ეს კი თავის მხვრივ, ყველაფერ ზემოხსენებულთან ერთად აჭარის არასწორი იმიჯის ფორმირებას უწყობს ხელს. რაც ისეთი რთული, მულტიკულტურული, საზღვრისპირა & ტრადიციული რეგიონისათვის როგორც ჩვენია, დაუშვებელია, მეტიც – საშიში! ასე და ამგვარად გადაივსებიან რა ხოლმე ამ ნეოლიბერალური იდეებით, სოროსისეული პროპაგანდისტილი კლიშეებით და ჰგონიათ, რამე ახალი ღირებულების მიცემა შეუძლიათ სამყაროსთვის; ლამის კლასობრივ სიძულვილს აფრქვევენ სხვა პლატფორმებზე მდგომი მოქალაქეების მიმართ და ტრადიციულ ფასეულობებისადმი აგდებულ მიდგომებს ამჟღავნებენ როგორც პირად სოციალური სივრცეში, ასევე საზოგადოებრივი ტელევიზიის მეშვეობით (ვისაც ეჭვი შეგაქვთ, გადებედოს აჭარის ტელევიზიის ზოგიერთი სახის პირად სოციალურ გვერდებს და თვალნათლივ დაინახავთ, თუ რა მიდრეკილებების ხალხს აქვთ ჩაგდებული ეს უმნიშვნელოვანესი მედიაბერკეტი), რაც დაუშვებელია. არადა აჭარის ტელევიზია ჩანაფიქრში, ჩვენი რეგიონის ბიომეტრიული პასპორტია ლამის. მან არა მხოლოდ საჭირბოროტო საკითხების აქტუალიზაცია უნდა მოახდინოს, კონვენციონალური მოედნობა იტვირთოს, ობიექტური და ამომწურავი სურათი დადოს არსებული გამოწვევებისა და რეგიონალური პრობლემების კეთილსინდისიერი ინვენტარიზაცია მოახდინოს – არამედ წარმოაჩინოს რეგიონისა

და ბათუმის საუკეთესო შვილები, გაშალოს რეგიონის ეკონომიკური და საგანმათლებლო პოტენციალი. თუ გნებავთ, კუთხის არისტოკრატია აღზარდოს კიდევ; პასუხისმგებლიანი, ოჯახის მოყვარული, ჯანმრთელი და მრავალმხრივ განათლებული მოქალაქეები. წარმოაჩინოს ჩვენი კუთხე როგორც მოწინავე საგანმათლებლო, ინდუსტრიული, ტურისტული, გამაჯანსაღებელი ცენტრი მთელი სამხრეთ კავკასიის მასშტაბით. არ არის ასეთი? ბიძგი მისცეს, სუნთქვა არ აცალოს მთავრობას და ბათუმის მუნიციპალიტეტს. მობილიზაცია გაუკეთოს სამოქალაქო საზოგადოებას, „იდების ბანკი“ შექმნას ბოლო-ბოლო და გააკეთებინოს მათ ის, რაც გასაკეთებელია! ესაა საზოგადოებრივი ტელევიზიის დანიშნულება და არა აზარტული თამაშების, „პაპსასა“, „სელიბრითის“ ტინგიცის, ქსენოფობიისა თუ არატრადიციული ურთიერთობების წყაროდ გაცნობა აჭარის სამეზობლოსთვის. მოკლედ, თუ ბევრი არაფერი სხვა, ჩემი სტატიის პირველი ნაწილით, მაგათ „მაღალ იდეალებს“ ამოფარებულ ქვენარე, ნამდვილ მოტივაციას აეხადა მაშინ ფარდა და გამოაშკარავების შემდეგ, მასე უტიფრად მაინც არ უნდა მოეხდინათ ზეწოლა ახალ მენეჯმენტზე. კობრეიძის მიმართ.

სამწუხაროა, მაგრამ ისიც ფაქტია, რომ ახალი მენეჯმენტი არ წყვეტს ვარსკვლავებს. მენეჯმენტმა, რომელსაც მისიად ტელევიზიის დენაციფიკაცია და დეჰედონიზაცია ეკისრა, ვერ მოახერხა თანმიმდევრული, ღია და გააზრებულ პოლიტიკის გატარება ტელევიზიაში ახალი (ძველის ანტიპოდის) დისკურსის დასამკვიდრად. რაც სინამდვილეში არის მაგ ბედოვლათი ტელევიზიის ფუნდამენტური პრობლემა და არამც და არამც ისეთი ტექნიკური საკითხები როგორცაა ნათია კაპანაძის „ფინანსური დარღვევები“, თუ თეა ცეცხლადის „პარტაქტივის ბოგინი“. ტექნიკური საკითხები დიდიდან გამომდინარეობს, შედეგებია პირველმიზეზის-თქო. სუნ-მის ერთი სიბრძნის არ იყოს, ახალი მენეჯმენტი; „ემსგავსება რა კაცს, რომელიც ტოტებს ურტყამს, ამ დროს კი ღერო აქვს მოსაჭრელი“. საქმე იმაშია, როცა ცვლი ბაზისს (თუ ცვლი, ან აპირებ), იცვლება ზედნაშენიც, მანდ კი ბაზისია შესავლელი-მეთქი და არა ტოტები დასასხები. სხვა დანარჩენი, მაგალითად „პაშას მაგიერ, მაშას მოყვანა“, წყლის ნაყვა, დროს გაწელვა და იმიტაციას რეფორმის.

არადა, სწორედ რომ ახლაა საუკეთესო მომენტი ძირეული ცვლილებების ჩასატარებლად, უბრალოდ უნდა მიენდო დინებას; ჩვენს გარშემო განვითარებული მოვლენებიც კი გაგვიყვანს სამშვიდობოზე, მთავარია ალღო აუღო და არ შეეწინააღმდეგო იმას რაც ჯერ ერთი გარდაუვალია, მეორე კი – თავად გვკარნახობს სწორ არჩევანს თუ გულისყურით მოუსმენ.

არ ვიცი ესმის კობრეიძეს თუ არა, მაგრამ ფაქტია – ის არ საუბრობს ღიად ამ თემაზე ცოცხალი თავით. 2 ვარიანტია, ან არ იცის დასავლურ სამყაროში მიმდინარე ეპოქალური ცვლილებების რაობის შესახებ (ვერ წვდება არსს), ანდა ვერ ბედავს გადაბმას. ახსნა ორივე შემთხვევაში ჯერ-ჯერობით ასეთი მაქვს; რადგანაც მასშტაბი ჩასატარებელი რეფორმის ბევრად აღემატება მისი პერსონის მასშტაბებს... სათქმელი ბევრია, მაგრამ არ გავუსწრებ მოვლენებს; იმაზე კი, თუ რატომაა მნიშვნელოვანი შეერთებულ შტატებში მიმდინარე პროცესებთან აქაური რეფორმის გადაბმა

მოგახსენებთ დეტალურად: მიზნულია ჩვენი დოქტრინა მათზე, სიმბიოტურად ვარსებობთ – შესაბამისად ცვლილებების წესი, სიღრმე და ზღვარიც გასატარებელი რეფორმის დამოკიდებულია შტატებში გაბატონებულ მეინსტრიმზე. და რაც არ უნდა ვიფარისელოდ დამოუკიდებლობის ხარსხზე, ასეა ეს – ყველამ კარგად ვიცით. აქედან გამომდინარეა ატმოსფეროც ტელევიზიაში და შანსიც მისი გაჯანსაღების, სწორი თეორიული ნიადაგის შერჩევაშია – რაც არ, ან ვერ ხდება აჭარის მენეჯმენტის მხრიდან. მაგალითისთვის, შტატებში მიმდინარე პროცესებისადმი აპელაციის ნაცვლად, აქ თითიდან გამოწოვილი მიზეზებით ათავისუფლებენ ან ადგილს უნაცვლებენ ამა თუ იმ არასასურველ კადრს. ფონად, რაიმე ტიპის გაკიცხვის ნაცვლად კი აქებენ – ნონსენსია. შემდეგ სასამართლო აბრუნებს მათ თავ-თავიანთ ადგილებზე, რაც აუცლიბლად ჩასატარებელ რეფორმას „მორალურ სიცხადეს“ უკარგავს – რეფორმა ბრკოლდება. ანომალიურია ესეთი ქცევის მოდელი, როდესაც სიმართლე, ხალხი, სამყაროც კი შენს მხარესაა ლამის. უფრო მეტია ვიდრე შეცდომა – საგნის არცოდნაა. თითის გაშვერაც სასამართლოსაკენ არასწორია – სასამართლოს გადაწყვეტილება მართებულია, მხოლოდ მის დამოუკიდებლობაზე მეტყველებს და არა აღდგენილი თანამშრომლის სიმართლეზე. როდესაც ფორმალური მიზეზით ათავისუფლებ, ის ფორმალური მიზეზით აბრუნებს – არ გაიმტყუნება. ამიტომაც არაა საჭირო ზედმეტი „მაკიაველიზმი“ აჭარის ტვ-ში; დალაგება, ჯგუფების დასუსტება-გამლიერება, გახლეჩა, უსისტემო გაშვება-მოყვანა..., მხოლოდ სიმართლე და ღიაობაა ყველაზე მძლავრი იარაღი, მით უფრო ისეთ სენსეტიურ სფეროში როგორც მედიაა, სადაც ნებისმიერი ტყუილი თუ ნახევრად სიმართლე ჰიპერტროფულად უბრუნდება წყაროს.

მით უფრო, როდესაც ხელთ გაგაჩნია ხალხის მანდატი ძირეულ ცვლილებებზე, მეგობარ ჩვენს ორიენტირ ქვეყანაში კი მიმდინარე პროცესები აჭარის ტელევიზიაში დასამკვიდრებელ, ახალი დისკურსის სასარგებლოდ ლაგდება!

თავად განსაჯეთ, აჭარის მაუწყებელში გაბატონებული იდეოლოგია უნისონში იმეორებს ოფიციალური ვაშინგტონის წიანააღდეგ მიმართულ ყველა ნარატივს და თანაც სახეზეა თუ რაში გახლართა ნეოლიბერალიზმმა თავად აშშ. ამის დანახვას აღარ სჭირდება ამერეკანისტობა ან გეოპოლიტიკის გურუობა – „პროფანებისთვისაც“ კი ნათელია. განა ამის გათვალისწინებით ელემენტარული არაა, რომ უნდა იმოქმედო სხვაგვარად? სულიკვეთებიდან, გონიდან გამომდინარე და არა ბუკვალურად და ფორმალურად მიუდგე-მეთქი რეფორმას ტელევიზიაში – „ქარტიასაც“, „პროტესტანტებსაც“, მოყვრეებსაც, მიმიკრირებულ კონტინგენტს მანდ და მტერსაც! ანგრევს ეს იდეოლოგია სახელმწიფოებს, ყვრნის თაობებს, ანადურებს ოჯახებს, ძირს უთხრის ეკლესიას და მენეჯმენტის სისუსტეა, როდესაც უკეთესს ვერ მოიფიქრებ რა, და ფეისბუკის სტატუსის გამო გაათავისუფლებ ერთ-ერთ იმ თანამშრომელთაგან რომელიც ამ ყველაფრის ფლაგმანია მანდ. ახია – ვიტყოდი და ხმას არ ამოვიღებდი, რომ არა სურვილი კოხრეიდის მიერ წამოწყებული რეფორმა წარმატებით დასრულდეს.

ღია შეტევას უპირისპირდებიან ღია შეტევით, არგუმენტირებული პასუხებით, მათ დისკურსზე საკუთარი დისკურსის ნიჭიერი წარმოჩენით. მათ რუტინულ, ყავლგასულ და უინტერესო პროექტებზე საკუთარი, ალტერნატიული პროექტების და სახეების დაპირისპირება-გადაფარვით და არა ხელფასების აწევითა, როგორც ეს ახალი ბორდის შემთხვევაში მოხდა თუ ისეთი კადრების მოყვანით, რომელნიც ჯერ

ერთი, იმავე დისკურსის მატარებელია და მეორე, უფრო მეტ კითხვებს ბადებს საზოგადოებაში ვიდრე თავის დროზე ოდიოზური კაპანაძე ან ერთგანზომილებიანი ცეცხლაძე.

მაგრამ მოვეშვათ გიორგი კობრიძეს კრიტიკას ტექნიკურ საკითხებზე; მას ისიც ეყოფა რაც შეხვდა თუ ელოდება უახლოეს მომავალში .., მხარში უნდა დავუდგეთ მას დიდში ყველაფრის მიუხედავად: მაგ საზოგადოებას და კოლექტივის იმ ნაწლს მივმართოთ რომლებსაც გარდა გაბატონებულისა, ვერ წარმოუდგენია აჭარის ტვ-ში სხვა დისკურსის გამოჩენა. დაფიქრებულიყვნენ მაინც; იქნებ, ზოგადად მსოფლიოში მიმდინარე მოვლენების გაანალიზებით რომ ისტორიის ბნელ, არასწორ და წაგებულ მხარეს დგანან. ეცადათ და გაეთავისათ ისიც, თუ რაში ყრიდა საბიუჯეტო სახსრებს წინა და იმის წინა, ყოვლად არაკომპეტენტური და ანგაჟირებული ადმინისტრაციები, მათთან დაახლოებული წრეები და რაში გახვიეს თავად ეგ ტელევიზია და ზოგადად ქვეყანაც მაგ სულიკვეთების, სუბკულტურის, მიდრეკილებებისა და რეფლექსიის ხალხმა.

We trust in America

შესაბამისად, კობრიძეს რჩება ერთადერთი გზა – ის, რაც მაგ კოლექტივს და „პროტესტანტებს“ იარაღად აქვს მის და ზოგადად ტრადიციულ-კონსერვატორული ბანაკის წინააღმდეგ აღმართული, მიმართოს მათ წინააღმდეგვე. ამოეფაროს აშშ-ს! რადგანაც „მემარცხენე ლიბერალიზმად“; აჭარის ტელევიზიაში დღეის მდგომარეობითაც გაბატონებულ იდეოლოგიას მოიხსენიებს ის წყარო, საიდანაც იღვრებოდა მთელი ეს ნეოლიბერალური ნიაღვარი წლებია – ოფიციალური ვაშინგტონი! რომელიც თავის მხვრივ, ყველა ბერკეტით ავიწროვებს კიდევ მაგ იდეოლოგიის აპოლოგეტებსა და დამფინანსებლებს საკუთარ ქვეყანაში. ახალი მიდგომები, ნაკლებად თვალშისაცემი რომ იყოს, ნელ-ნელა უმცირებს დაფინანსებასაც – სოროსთან სიმბიოზში მყოფს, ოდესღაც „დემოკრატიული პარტიის“ მიერ წამოწყებულ გლობალურ პროექტების უმეტესობას. თუ რატომ მოქმედებს ასე დელიკატურად და უჩვეულოდ, კოვბოური უნარების მქონე შტატების პირველი პირი და; ძალზედ სერიოზულ მოწინააღმდეგესთან, უზარმაზარ ფულთან, ყველაფერზე წამსვლელ მომხრეებთან აქვს საქმე. ასევე შედარებით ახალ, ჯერ ვერფესვადგმულ მის ადმინისტრაციასაც და თითო-ოროლა ტრამპის კადრს სახელმწიფო დეპარტამენტში and so on. მან კიდევ განაცხადა ეს ღიად, როდესაც ერთ-ერთ თავის ამოცანად შეერთებული შტატების „ჩრდილოვან მთავრობასთან“ ბრძოლა დაასახელა. მეტად საშიშ ფენომენს შეეჭიდა, რადგანაც ერთგანზომილებიან სამყაროში მცხოვრები, მარტივი, მომხმარებლის და მომხვეჭელობის რეფლექსიით, ფინანსურ-სპეკულაციური კაპიტალით გაძულუქებული, ტროცკისტა შემართების დარი ფანატიკოსები (როგორც ახასიათებს ხოლმე ზოგადად ყველა ჯურის სექტანტს, რომელნიც რამოდენიმე ფრაგმენტზე დაყრდნობით „წმიდა წიგნიდან“ მთელ სწავლებას ფრივოლურ ინტერპრეტაციას უკეთებენ), ესენიც ვერ ხედავენ ერთიან სურათს. ერთიანი სურათის უმნიშვნელოვანესი ფრაგმენტი კი შემდეგშია; ის რომ ყველა ფაქტს თუ ისტორიულ მოვლენას მისი კონტექსტი გააჩნია – ტრუიზმია, მაგრამ არა ამათთვის; წარმოქნის, არსებობის და კვდმის მექანიზმების ობიექტური მიზეზები ამ ხალხისათვის უცხოა, ან მიუღებელი. საქმე იმაშია რომ, ნეოლიბერალიზმის იდეოლოგიები; პროგრესისტობის, და კულტურის ლოზუნგების ქვეშ ძირს უთხრიან ცივილიზაციის საფუძვლებს; გამოდიან რა ღმრთის ნების

წინააღმდეგ, რაც ეკლესიასთან ჭიდილში და ქილიკში აისახება. მაღალი სულიერ ფასეულობების, ეროვნული თავისებურებებისა და ტრადიციების დაკნინების ჟინით შეპყრობილნი, ანტიუტოპიური წყობისაკენ გზას კაფავენ ყველა მათ ხელთ არსებული მეთოდით – პრინციპით, «лес рубят щепки летят». ფასეულობათა მრავალფეროვნებას ამოფარებულები, გვინერგავენ ბიოლოგიის საწინააღმდეგო იდეოლოგიას, ერთადერთი და უცდომელი ჭეშმარიტების პრეტენზიით – ე.წ. „იდენტობის პოლიტიკას“. თავხედურად, ყველა სფეროში მათივე იდეოლოგიისათვის მისაღები რეალობის შექმნას ცდილობენ უმრავლესობის ნების და კაცობრიობის დიდი მასწავლებლების სიტყვის საწინააღმდეგოდ; დაწყებული განათლების სისტემის გამოშვიგვიდან, მისი უნარებამდე დაყვანით, ნარკოტიკების და „თავისუფალი“ წესის ცხოვრების პოპულარიზაციით, დამთავრებული ოჯახის ინსტიტუტის არქაიზაციის ინდოქტრინაციით მოზარდთა არამდგრად გონებაში. იქაური მედია კი ამ ერთობის ქვაკუთხედია, მათი „გოდოლის“ – ტრიბუნა და ორგანიზატორი, შესაბამისად ჩვენიც, მათი ასლი! ვინც არ ეთანხმება მიზნად ჰყავთ აჩემებული; „მემარჯვენეებად“, „რასისტებად“, „ნაციონალისტებად“, „კლერიკალებად“, „სექსისტებად“, „კომოფობებად“, „ტრანსფობებად“, „რუსეთუმეებად“, „ღრუზინებად“, „კონსერვატორ-ცენტრისტებად“, „ბნელად“ აცხადებენ და ხროვად ესევიან ხოლმე, როგორც ახასითებს ჯოგური ცხოვრების წესით მცხოვრებ არსებებს, რომელთა რეაქციები მხოლოდ „ცივი-ცხელითა“, კომფორტით, „გლამურით“, კონიუქტურითა და ვაშაპატრიოტიზმით თუ „კუჭით“ განისაზღვრება. ინდივიდუალიზმი და რაინდული მეთოდები უცხოა ამ წრისთვის, რადგანაც მარადიულ ფასეულობებს მოწყვეტილი იმიტატორები, ვერ შობს მაღალს! ამ წრეებში, ბიომასის ინსტინქტებია გაბატონებული! „წრეში“ – ვინც სომერსეტ მოემის არ იყოს, „ყველაფრის ფასი იცის, მაგრამ არა, თუ რა არის ფასეულობა“. ეს არაფერი იქნებოდა – მათი რიგების გაფართოვების საშიშროება კი ნულოვანი, იმდენად უსუსური და არამიმზიდველია მათი მრწამსი კარგი მოქალაქისთვის, რომ არა ერთი სამწუხარო ვითარება.

ამ კატეგორიას უპყრია მედიის სადავეები – ყველგან. პოსტმოდერნისტული სამყაროს ყველაზე საშიში იარაღი მათ ხელშია, არადა გარანტირებული ექნებოდათ „ფრიკების“ როლი. ეს ვითარება ანიჭებთ განუზომელ ძალაუფლებასაც, უტრენდებს შეხედულებებს და ორიენტირად აქცევს მომდევნო თაობებისთვის. მით უფრო საშიში ხდება ეს კომბინაცია ჩვენთან, როდესაც სახელმწიფო სუსტია, სამრეწველო კაპიტალი კი ჩანასახის მდგომარეობაშია და თუ რამე მუშაობს – გასართობი ინდუსტრიაა, ისიც ფინანსური კაპიტალის წყალობით, მანკიერი წრე. მერედა დონორებზე დამოკიდებულ და მყიფე, ლამის ასეთივე პოსტმოდერნისტული იდეოლოგიის მატარებელი, დოქტრინის დონეზე ქვეყნისთვის მაინც; ის american horror-ი ჩვენს თვალწინ რომ იშლება, აქ გაორმაგებულ დამანგრეველ ძალად მოგვევლინება სულ მალე, თუ შესაბამისმა ორგანოებმა პრევენციული ზომები არ მიიღო. სიტუაციას ართულებს ისიც, რომ ვერც კი შეეწინააღმდეგები თუ ფორმალურად მიუდგები საკითხს და ღრმად არ იცი საგანი, იმდენად შენიღბულად ჟონგლიორობენ „კეთილი ზრახვებით“ მედიის ამჟამინდელი მესაჭეები და მათი მფარველები სხვა ინსტიტუტებში. სიტყვაზე, თუ ვინმეს ჰგონია რომ „იმედი“ ან „საზოგადოებრივი“ მაგალითისთვის სხვა დისკურსის მატარებელია იმის გამო რომ, მეტ ლოიალობას იჩენს თუნდაც „ოცნების“ მიმართ, სრული პროფანია ზემოქმედების

ტექნოლოგიებში. რადგანაც არავითარი მნიშვნელობა არ აქვს, რომელიმე ღონისძიების ან „ოცნების“, თუ ტრადიციულ-კონსერვატორული პარადიგმის მხარდამჭერის „სპიჩების“ გაშუქებას, როდესაც „ფონური“ გადაცემების უმეტესობა სწორედ რომ საწინააღმდეგო დისკურსის მქონეა. მოკლედ, ერთადერთი არხი, რომელიც ასე თუ ისე აჰყვამ ახალ ტალღას ეს „POSTV“-ა, მაგრამ მათ სიმბლავრეები არ ჰყოფნით, ასე რომ ვერანაირად ვერ გადაფარავენ დანარჩენ მაუწყებლების მიერ შექმნილ რეალობას. რომელიც თავის მხვრივ შობს შესაბამის ცნობიერებას და შემდგომ კი ისახება ქცევაზე, რაც განაპირობებს არჩევანსაც. ამას იმიტომ ვშლი ასე, რომ მავანში არსებობს პრიმიტიული წარმოდგენა; თითქოს საკმარისია ადამიანს უთხრა სწორი ფაქტი და ის იცვლის შეხედულებას, არასოდეს! ადამიანის „გადაკოდირება“ მხოლოდ დისკურსის შეცვლით ხერხდება. ასე რომ, მთელი ქართული სატელევიზიო სივრცე ამ ძალების სინეკურა გამოდის და სწორება CNN-სა ან MSDNC-ზეა, და არა FOX-news_ზე, მაგალითად – შესაბამისი გვერდითი ეფექტებითურთ და აქედან წარმოებული სიტუაციებით. ამაზე არ, ან ვერ ფიქრობენ შესაბამისი პირები ვისაც ვითარების გარდატეხა ხელეწიფებათ. დირექტივა კი გასაგები მიზეზების გამო აშშ-დან, როგორც ეს ბუში-ობამას ადმინისტრაციების დროს ხდებოდა, მოსული არაა. თუმცაღა – როგორც თავადაც ხვდებით, ესეც უკვე გარდაუვალი, დროის საკითხია, რადგანაც ის დრამატურგია რაც მეგობარ ოკანის გაღმა ქვეყანაში იშლება, როდია მხოლოდ ამერიკული ფენომენი. ქართულ მასმედიაშიც გაბატონებული ძალების ანტიპოდები იმარჯვებენ დანარჩენ ევროატლანტიკურ სივრცეში. თემაში გაურკვეველმა, ან ამ ძალების მიერ დამუშავებულმა სუბიექტმა ეს მტკიცებულება, რუსულ ფეიკად რომ არ მონათლოს, ორიოდ ნიშანდობლივ მაგალითსაც მოვიყვან და დავამთავრებ კიდევ ამ ნაწილს. რადგანაც ვხვდები რომ გადაღალეთ. მაგარამ სხვაგვარად, დეტალებში ჩაღმავების გარეშე ვერანაირად აიხსნებოდა ეს. მსგავსი დიაგნოზი, მეთოდები, და შესაბამისად მკურნალობა გვმართებს ჩვენც და თუ ვინმეს გირთულდებათ წინამდებარე ტექსტის კითხვა, გიხსნით; შემეძლო სტრუქტურულად ბევრად მარტივად დამეწერა, მაგრამ გამოვიდოდა მარტივი და არაფრის მომცემი, რადგანაც საკანცელარიო სიმარტივით და ლოგიკით არ შეიძება მიუდგე მრავალი შრისგან შემდგარ თემას.

Клин вышибают клином.

პირველი; საერთაშორისო განვითარების სააგენტოში (USAID) თეთრი სახლის წარმომადგენლის მოადგილედ მერიტ კორიგანი დაინიშნა, რომელიც აცხადებდა, რომ ქვეყანა „ტირანული ლგბტ დღისწესრიგის“ გამტარებელი „ჰომო-იმპერიის“ კლანჭებშია მოქცეული. წარმოუდგენელი ამბავი ორიოდ წლის წინ. მეტიც, სოციალურ ქსელში მან დაპოსტა: „ლიბერალური დემოკრატია ომის ფრონტია, რომელიც ჩვენს წინააღმდეგ მიმდინარეობს მათ მიერ, ვისაც ფუნდამენტურად ეზიზღება არა მხოლოდ ჩვენი ცხოვრების წესი, არამედ თავად სიცოცხლე.“ ასევე „ამერიკის ხმას“ ახალი ხელმძღვანელი ჰყავს იმავე წრეებიდან და რეფლექსიით. გავშალოთ ეს დასკვნითი ეტიუდი და ლეგენდარულ ამერიკელ პუბლიცისტს ჰარი ბაუერსაც მივცეთ სიტყვა. ეს მოსაზრება მან Washington Examiner-ში გამოაქვეყნა სულ ახლახანს სათაურით, „როგორ დავანგრიოთ ამერიკა შიგნიდან“. აი რას წერს ბაუერი: „რომ გნდომებოდათ ამერიკის განადგურება, რას გააკეთებდით? პირველი რასაც გააკეთებდით, ეს აიყვანდით კონტროლზე განათლების სისტემას და ასწავლიდით ბავშვებს, რომ ისინი ბოროტების ქვეყანაში ცხოვრობენ. მაშინ თქვენ შეძლებთ ძირი

გამოუთხაროთ პოლიციას და არმიას. თქვენ გამოიყენებთ ნებისმიერ შესაძლებლობას რომ დაჰყოთ ხალხი, რასების, რელიგიის და კლასების მიხედვით – ამას იდენტობის პოლიტიკა ჰქვია, რაც ჩვენთანაა გაბატონებული. თქვენ ასევე თავს დაესხმებოდით ეკლესიას. თქვენ ასწავლიდით ბავშვებს რომ ღმერთი არ არსებობს... თქვენ განდევნიდით ლოცვას სკოლებიდან, და სისტემურად მოაშრებდით საზოგადოებრივი სივრცეებიდან. თქვენ ეტყოდით ხალხს რომ ეკლესია თანამედროვე ფაშიზმის ნაირსახეობას წარმოადგენს, რომ ის უნდა გაიკიცხოს და დაიხოროს. თქვენ ეცდებით ჩაანაცვლოთ ტრანსცენდენტური მეცნიერებით, მაგრამ ეს იქნებოდა არა ობიექტური, არამედ პოლიტიზირებული მეცნიერება. თქვენ არ შეჩერდებით ეკლესიაზე – თქვენ დაასუსტებთ რაც შეიძლება მეტ ფუნდამენტურ ინსტიტუტებს. თქვენ ამას პროგრესის სახელით გააკეთებდით და მასმედიას აქცევდით პროპაგანდისტულ ბერკეტად ამ ე.წ. პროგრესული აზროვნების, სადაც ობიექტური ჭეშმარიტება უკვე არანაირ როლს არ ასრულებს. თქვენ დაანგრევდით ამერიკის ფუნდამენტს იმით რომ ჩაგენერგათ ხალხში, რომ კაცები ზედმეტები არიან ბავშვების აღზრდაში. თქვენ დაარწმუნებდით ადამიანებს რომ მათი არდაბადებული ბავშვების მკვლელობა – ადამიანის უფლებებია, ქალის არსი და არა ბარბაროსული ქმედება. ყველაფერი ეს მოხდა ჩვენს ქვეყანაში ბოლო 50 წლის განმავლობაში. თუ ოჯახური ძალები და რწმენა არ გამოჩნდება უახლოეს მომავალში, ჩვენ დავკარგავთ ჩვენს რესპუბლიკას“. დაბოლოს ტრამპმაც ღია ტექსტით განაცხადა იმაზე თუ რა ხდება სინამდვილეში ამერიკაში – მთელი მემარცხენე ლიბერალური ძალების და მათ შორის ქართული მეინსტრიმული მედიის გულის გასახეთქათ. გააკეთა ეს სიმბოლურ დღეს და შტატების ყველაზე სიმბოლურ ადგილას; რაშმორის მთასთან, დამოუკიდებლობის დღეს და ამით ფაქტიურად ომი გამოუცხადა იმ ძალებსაც ვინც მაგალითისთვის, აჭარის ტელევიზიაში ამოფარებულია ე.წ. „ევრო-ატლანტიკურ“ არჩევანს და ცხოვრების სტილს: „ეს ახალი, უკიდურესად მემარცხენე ფაშიზმია რომელიც ითხოვს თავისადმი აბსოლუტურ მორჩილებას. თუ არ ლაპარაკობთ მათ ენაზე, არ ასრულებთ მათ რიტუალებს, არ კითხულობთ მათ მანტრებს და მათ აღთქმებს არ ასრულებთ მაშინ ცენზურას დაექვებდებარებით, განდევნას, შავ სიებში შეტანას, დევნას და დასჯას. ეს მემარცხენე კულტურული რევოლუციაა რომელიც მოწოდებულია ამერიკული რევოლუციის დამხობისაკენ... თუკი თქვენ უყურებთ ყალბი ამბების მედიას – CNN-ს ან MSDNC-ს, გეგონებათ, რომ მკვლელები, ტერორისტები, ავაზაკები, დამრბევები, მაროდორები, მთელს მსოფლიოში ყველაზე მშვენიერი, შესანიშნავი და კეთილი ხალხია. CNN ის რეპორტაჟები არის პირდაპირი მოწოდება დესტაბილიზაციის და ქვეყნის დამხობის. ის აღვივებს შუღლს, პრაქტიკულად მოუწოდებს სამოქალაქო დაპირისპირებისაკენ“. ვიცი რომ ამ ტექსტის წაკითხვის შემდეგ, უმეტესობას თვალწინ წარმოგიდგათ ქართული მეინსტრიმული მედიის პრიზმაში გარდატეხილი საქართველოც. თუ ვინმეს არა, გაიხსენეთ აბა „გავრილოვის ღამის გმირები“, ვის მხარეზე იდგა ქართული მედია, „სელიბრეთების“ მიერ ხბოს აღტაცებით მონაყოლი „გმირი ვაჟა ექიმის“ თავგასავალი გაიხსენეთ, „გმირი მამა პეტრე“ – აი ჩვენს ეკლესიას რომ ბორჯიას ბუნაგად ხატავდა მთელი ქართული ჟურნალისტიკის აპლოდისმენტების თანხლებით, სხვა სიმულაკრი „გმირებიც“ გაიხსენთ, მიკროფონებით მორბენალი სამხდრო ფორმებში გამოწყობილი ნაცაქტივისტები და სხვა ბერი რამ ... ერთი დიდი სიმულაცია, დაშენებული ნეოლიბერალურ ფუნდამენტზე, რომელსაც ჰქმნის წლიაბია ქართული მეინსტრიმული ტელეინდუსტრია და სადაც ბოლოში მოჩანჩალე, მათზე აყოლილი აჭარის ტელევიზიაც!..

ფაქტები, ნიანსები, სიუჟეტური ხაზები ბევრია, იმდენი რომ ერთ მოზრდილ კულტოროლოგიულ კვლევას არ ეყოფა, ამიტომაც ვამთავრებ სტატიის ფორმატის შესაბამისად. მხოლოდ ერთ ალუზიასდა ვამატებ პოსტ სკრიპტუმად / 50-იან წლებში, შტატებში, ერთ-ერთ სამხეხრეთ შტატში ცხოვრობდა ფერმერი, რომელსაც ჰყავდა ქათამი სახელად მაიკლი. მიაჭრა ერთ დღესაც თავი ქათამს ჩვენმა ფერმერმა და მას მერე, საოცრებავ – ქათამმა კიდევ ნახევერი წელი იცხოვრა. დაუჯერებელი ამბავია, მაგრამ წყალი არ გაუვა, ნამდვილი. მეცნიერები იკვლევდნენ რა ფენომენს, მივიდნენ დასკვნამდე, რომ ქათამს ისეთი განუვითარებელი ტვინი ჰქონდა, ორგანიზმმა ვერც კი შეამჩნია მისი არქონა. მასე სჭირთ-თქო ამ ჩვენს ნეოლიბერალებსაც, დარბიან რა მოკვეთილი თავებით და ვერც ხვდებიან, რომ ამერიკაში ხელისუფლება შეიცვლა, იქ მიმდინარე დისკურსების ომი კი (რომელსაც უბირი ქართული მედია საგულდაგულოდ მალავს, ან მნიშვნელობას აკნინებს), მათი იდეოლოგიის დამარცხებით სრულდება, სულ ცოტარა რჩება happy ending-ამდე!.. აი ასეთ უთავო ძალებს ეჭიდება-მეთქი აჭარის ტელევიზიაში გიორგი კობრიძე, რაც მისგან სხვა სტრატეგიას და მესიჯ-ბოქსაც მოოითხვს და ზოგადად ყველასგან, ვინც მაგ გეზს უპირისპირდება საკუთარ სფეროებში – „დრონი მეფობენ და არა მეფენი“.

დავით ჩხარტიშვილი აჭარის ტელევიზიის შესახებ და არა მხოლოდ!.. (მე-3 ნაწილი)

30.08.2020 10:04

„რეპორტიორები საზღვრებს გარეშე“ and so on საზოგადოებრივი მაუწყებლის აჭარის ტელევიზიისა და რადიოს რამოდენიმე ჟურნალისტის წასვლას „პოლიტიკურ ზეწოლად“ აფასებს და ა.შ., თუ რატომ, შეგიძლიათ იხილოთ პირველ და მეორე ნაწილებში სადაც ფორმალიზმის მიღმა, იქ განვითარებული მოვლენების მიზეზები და მიმდინარე პროცესები დეტალურადაა წარმოჩენილი, ასევე აღწერილია აჭარის ტელევიზიის მმართველი ელიტის გენეზისი. კერძოდ, საიდან მოდის ეს დავა, ვინ ვის უკან დგას, თუ რატომ, რა ფორმით უჭერს მხარს ან აპროტესტებს იქ არსებულ ტენდენციებს ესა თუ ის პირი და ჯგუფი, რა მიზნების მიღწევას ცდილობენ ამით.+

წერილის წინა ნაწილებში, შემოვიფარგლე რამოდენიმე პროგრამული ხასითის პასაჟით, თეორიითა და საერთაშორისო ტრენდების ექსტრაპოლაციით ტელევიზიაში განვითარებულ მოვლენებზე, რადგანაც კონცეფტუალურად არასწორი იქნებოდა არდაკავშირება აქაური ადმოსავლური ბაზრის დარი გამიშვი-დამაკავეს, მსოფლიოში განვითარებულ მოვლენებთან. ტიტანთა ბრძოლასთან; რაც სრული სურათის არ/ვერდანახვით დასრულდებოდა. წინამდებარე ნაწილში კი, საზოგადოებრივ-პოლიტიკურს გადავწვდებით და პრაქტიკულს მივეძალებით თავად ტელევიზიაში, რადგანაც მომიჯნავე, ერთის მეორეზე გავლენის მქონეა ეს სვეორები. თუმცადა, მანამდე თემატურად განვმეორდები რამოდენიმე აბზაციით წინა ეპიზოდებში წამოწეული ხაზის ფარგლებში, საკმაო დროა გასული და იქნებ მკითხველს გამორჩა პირველი და მეორე ნაწილები, მაგიტომაც:

ფაბულა იქ შემდეგი იყო: ყველაგან, ე.წ. ევროატლანტიკურ სივრცეში ამარცხებენ იმ ძალებს, ვის მხარდაჭერაზე აპელირებს აქაური ტელევიზიის პროტესტანტთა ჯგუფი და ვის პერსონალიზაციასაც ზეგრაუნდით, თვალსაწიერთა თუ რეფლექსიით ესენი აქ წარმოედგენდნენ ან/და არიან. სკრუპულოზურად მივეყვებოდით რა მაგ დოგიკურ ჯაჭვს და გავედით მიხეიელ სააკაშვილზე; მის გარშემო არსებულ, ასევე პოტენციური მრევლის ლიდერშიპზე & სხვა იდეურად მონათესავე ძალებზე. ათეულობით პარტიაზე, რომლებიც „დემოკრატიულ“ ანტიურაჟს ასრულებდა სააკაშვილის რეჟიმის ხანაში / უფრო ზუსტად კი მათზე, როგორც აქაურ პერსონიფიკაციებზე იმ ძალების, რომლებიც ბოლო 30 წელიწადი მართავდა მსოფლიოს და ნებისმიერ ალტარნატიულ ხედვას „სიბნელით“ ნათლავდა. ეს ვითარება ამლევდა მათ საშუალებას დიდი წინააღმდეგობების გარეშე დაემყარებინათ სრული კონტროლი ქართულ ტელევიზიებში. რომლებიც მოგეხსენებათ, სხვა დანარჩენ სიკეთესთან ერთად ერთგვარ „საზრისების ფაბრიკებსაც“ წარმოადგენენ და უნიმუნელოვანესი როლი ეკისრებათ საზოგადოების გაჯანსაღებაში ან დეგრადაციაში; გენერალური ხაზის, ორიენტირების, კლიშეების, სახეების თუ წარმოჩენილ „მოსაზრებათა ლიდერების“ შემვეობით და ა.შ. გააჩნია რა მიზანს ემსახურება და რა მიდრეკილებებისაა მმართველი ელიტა მანდ – სარედაქციო ჯგუფი, წამყვანი ჟურნალისტები ან მფლობელი. ზოგადად, ეს პრობლემა დგას მთელი ქვეყნის მასშტაბითაც იმ ინსტიტუტებში, რომლებიც „თავისუფალი სიტყვის“ და „ევროატლანტიკური“ ფასეულობების ინდოქტრინაციის მისიას ამოფარებულნი, უშუალოდ თეთრ სახლში გაბატონებული დაჯგუფების პროვადერებათ გვევლინებოდა აქ. რაც შეწყდა ტრამპის მოსვლისთანავე, უფრო ზუსტი რომ ვიყო, ინერციით და უსისტემოდ გრძელდება. რადგანაც ახალი დირექტივა არ მოსულა (სხვა ტიპის მმართველობა დამყარდა აშშ-ში, წინამორბედებისგან არსებითი სხვაობებით), საკუთარი გონებით აზროვებას კი გადაგვაჩვიეს. მერედა, წლების განმავლობაში შესაბამისი უნარები და რეფლექსები გამოუმუშავდა, რაც უკვალოდ, ასე თავისით არ გაქრება. ასევე, სფერო სპეციპიკური ფსიქოტიპის კონტინგენტმაც ამოავსა, ეს ცალკე განსაბილველი და მეტადრე სერიოზული პრობლემაა რომელსაც შეძდეგ, დასკვნით ეპიზოდში შევეხები! მავანნი შემომედავება; „როგორ თუ სრული კონტროლი, როდესაც გამოვირჩევიდითო კრიტიკიულობით, შიგადაშიგ ჩვენთვის მიუღებელ პერსონებსაც ვუმვებდით ეკრანებზე“ და ა.შ. დიანაც „გამოირჩეოდნენ“, ოღონდ ერთი დისკურსის ფარგლებში, ტექნიკურ საკითხებზე დისპუტების გამართვით გადიოდნენ ფონს. არამც და არამც

ფუნდამენტურზე კამათით თუ ანტიპოდი ხედვების განვითარებით, რაც საზოგადოებრივი ტელევიზიის უშუალო დანიშნულებაა იდეალში. ეს კი, ვერანაირ საშიშროებას ვერ უქმნიდა მათ წიაღში გაბატონებულ ჯგუფების შეხედულებებს და შესაბამისად ძალაუფლებასაც. ბონუსად, დემოკრატიის ილუზიის შექმნას უწყობდა ხელს ნიუანსებში არჩახედულ მაცურებელში, სიბნელის გაბატონებასაც საზოგადოებაში პროგრესის სახელით.

ჭუჭრუტანაში ნაჩვენები „პოზიტიური თავისუფლების“ მეშვეობით, „ნეგატიური თავისუფლების“ დამკვიდრებით გვამახსოვრებდნენ თავს ასე მზაკვრულად, კაზუსტიკაა.

თუ რა მექანიზმებით ხდებოდა ეს, ამაზეც ვრცლად ვისაუბრებ მომდევნო ნაწილში. აქ კი დავსძენ რომ ახალი დირექტორის მოსვლამდე, აჭარის საზოგადოებრივ მაუწყებელში უპირობოდ ბატონოდა ზემორე აღწერილი ნეოლიბერალური დისკურსი და სწორედ რომ მაგას შეეჩება ვიორჯი კობრიძე და არა კონკრეტულად რომელიმე ჟურნალისტს თუ გადაცმას. როგორც ამის წარმოჩენა სურს გარკვეულ წრეებს. არ ეგონოს ვინმეს რომ „ვუპრავებ“ მას არათანმიმდევრულობას (რბილად რომ ვთქვა). ვხედავ მშვენივრად, რომ ის ინტიტიურად მოქმედებს, რაც დაუშვებელია კრიზისული მენეჯმენტის პირობებში. მაგრამ იმასაც ვხედავ, რომ იმ ძალების წარმომადგენელია ინტიტიურ დონეზე მაინც, რომლის ბუნება ბოლომდე გაცნობიერებული არ აქვს (მე კი სინპატიები გამაჩნია მათ მიმართ), რის გამოც თანაგრძნობა მიჩნდება და ნდობის კრედიტსაც ვუგრძელებ (ვერ ვარ ბოლომდე ობიექტური, თუმცადა მიუკერძოებლობასაც არ ვლაღატობ შესაძლებლობის ფარგლებში, ესეც ფაქტია). დამატებით, გეგმის არარსებობის პირობებში ქაოტურ მოძრაობებს აკეთებს, რის გამოც მთელ მის საქმიანობას წითელ ხაზად სდევს კონფულსიები. „ნაბიჯის გადადგმა და ორით უკან დახევის“, პრინციპით მოქმედებს და ამით რეფორმას „მორალურ სიღნაღეს“ უკარგავს. სულ უფრო ეფლობა, იბნევა და ფორმალური მიზეზებით თანამშრომლებს ათავისუფლებს, ორიოდე დღეში ზეწოლით აბრუნებს. მერედა იმავე კლასის და დისკურსის მატარებელი ხალხი მიჰყავს ტელევიზიაში, ეს საერთოდ ნონსენსია! ვითომცდა მხოლოდ კაპანაძეში ყოფილიყო მანდ პრობლემა და არა მაგალითისთვის „კოლექტიურ კაპანაძეში“; პროფშეუთავსებლობაში მმართველი ტექნიკური ელიტის და მემარცხენე ლიბერალური ხედვების მატარებელ შემოქმედებით ჯგუფში მთლიანად. მოკლედ, მის მიმართაც არანაკლები კითხვები დაგროვდა. მაგრამ ჯერ ნაადრევია ამის გარკვევა, რადგანაც ბერვად „დიდი ბიროტემა“ დასამარცხებელი მაუწყებელში. ისე კი, ვისარგებლებ რა შემთხვევით. შენიშვნის სახით შევახსენებ მენეჯმენტის ანაბანას ბატონ კობრიძეს და მისი საქმეა გაითვალისწინებს თუ არა რჩევებს სამომავლოდ:

არსებობს 2 ტიპის მუშა მმართველობა, შესაბამისად გამოსავალიც: ლიბერალური და ავტოკრატიული.

პირველი) ახალი კადრების მოზიდვითა და თანამოაზრეების გარემოცვაში, რომლებიც ძველ „სტაფზე“ ერთი-ორი თავით მაღლა მაინც დგანან, იქმნება

ერთობლივი პროდუქტი. იმ დონის ღირებული, რომ კლასობრივი მტრებიც კი დუმდებიან, არათუ კაპანაძე-ცეცხლაძის კლასტერი. ნიმუშს ვგულისხმობ დანარჩენებისთვის – რომელსაც არა მხოლოდ ძალუმს გადაფაროს ძველი თრეში, არამედ იქცეს ორიენტირად დანარჩენი პერსონალისთვის კონცეფტუალურ დონეზე.

მეორე) მოითხოვს ხელმძღვანელისგან ფრიად მაღალ პროფესიულ თვისებებს, ფართო თვალსაწიერს. უდრევ ნებას და ქარიზმას რომ საკუთარი თვისებებითა და მაგალითით განმსჭვალოს კოლექტივი კორპორატიული ინტერესით, ასევე მოდელირების ნიჭს. მის შემთხვევაში ვერც ერთ მიდგომას ვერ ვხედავ და საერთოდ, რა პროფესიონალიზმზეა საუბარი იმ ცოდვა-ზადლის შემხედვარე რაც მანდ ტრიალებს მის მოსვლისთანავე. არადა იმპერატორმა მეიძიმ ხუთ წელწადშილა მთელი იაპონიის მოდერნიზირება და ახალ რელსებზე გადაყვანა შეძლო ისე, რომ ძველი ღირებული არ დაუკარგავს. ეს რა თქმა უნდა ნახევრად ხუმრობით. სიტყვაზე, იმის მაგიერ რომ ბატონ კოხჩიძეს დაეხვეწა საინფორმაციო სამსახურის მუშაობა, რომელიც ხარისხით ათი თავით მაღლა იდგა თუნდაც შემოქმედებით ჯგუფზე მანდ, მან ფაქტობრივად გაანადგურა ის. ერთადერთი ღირებული სეგმენტი, რომლის ტრანსფორმაცია თავისუფლად შეიძლებოდა საკადრო დანაკარგების გარეშე, დახვეწით! რომელიც მოდერნიზაციას, გაძლიერებას და ახალ რელსებზე გადაყვანას მოითხოვდა მხოლოდ. ძველი ჯანსაღი ფორმების შენარჩუნებით და ახალი, არა ნეოლიბერალური რედაქციით და რებრენდინგით ხერხდებოდა ეს მარტივად. რისი, ჯერ ჩამოყალიბება და მერე ახსნა იყო მხოლოდ საჭირო საინფორმაციოს კოლექტივითვის, რასაც გაგებით და ენტუზიაზმით მიიღებდნენ. და თუ არა, მაშინ ხელებ დაბანილი, სუფთა სინდისითაც, გასამგები იქნებოდნენ, რადგანაც აშკარა დესტრუქციას ექნებოდა ადგილი. აჭარაში მოქმედი სხვა საინფორმაციო საშუალებებთან კოოპერაციაში შესვლითაც, შეიძლებოდა მაგ სამსახურის არანახულ სიმადლეზე აყვანა. დღეს ის აღარ არსებობს ლამის, ერთი უკიდურესობიდან მეორეში აღმოჩნდნენ. არადა, ზალანსის გრძნობა იყო საჭირო, მან კი იმოქმედა როგორც „სპილომ ჭურჭლის მადანში“ და სამწუხარო სურათიც მივიღეთ. ძველი სიბრძნეა; „დაჭიმავ სიმს, გაწყდებაო – ზედმეტად მოუშვებ, ბგერას აღარ გამოაცემსო“. მოკლედ, იყო ყაყანი, უპასუხისმგებლობა და კრიტიკულობა, ქაოსი, მემარცხენე ლიბერალური ზაზის დომინირება – დაუშვებელი ვითარება საზოგადოებრივი მაუწყებლისთვის. უნდა ქცეულიყო ღრუნად, წესრიგად და ობიექტურობის ეტალონად კლასიკური ლიბერალური კონსერვატიზმის ეგიდით. კოხჩიძემ კი კნავილად აქცია – კატასტროფული შედეგი დადო! სხვაგან აბა არც შეიმჩნევა მისი ხელი; თუმცადა ახალი სერიალიც გამოჩნდა; ვეცდები, მაქსიმალურად კორექტული ვიყო, რადგანაც არ მადლეგს შინაგანი კულტურა იმის უფლებების თქმას, რაც ზედმიწევნით შეესაბამება მაგ მკვდრადმოხილ წამოწყებას.

სერიალი როგორც ასეთი, უმნიშვნელოვანესი სეგმენტია საზოგადოებრივი მაუწყებლის სათანადო დატვირთვის შემთხვევაში – ტრუიზმია. აუცილებლად დასამკვიდრებელი სიახლეა-თქო, რომლის ქომაგი ვიყავი და ვარ, მაგრამ სხვა შინაარსითა და სოციალური დატვირთვით. პირველმა და ერთადერთმა გავაჟღერე ეს იდეა კონკურსის მსვლელობისას (ეს მულტსერიალის შექმნასაც ეხებოდა რომელსაც უნდა ესწავლებინა ზავშვებისათვის ქვევის ნორმები და ა.შ.), სათანადო საუბრებიც მქონდა შესაბამის პირებთან. პირველ ნაწილშიც დავასაზოგადოებო მისი არსებობის

მნიშვნელობა ჩვენი რეგიონისთვის. და აქ, მხოლოდ ტელევიზიაზე არ მაქვს საუბარი; რადგანაც თუ საზოგადოებრივი პირველი არხი სახელმწიფოს იმუნური სისტემაა იდეაში, რეგიონის მთავარი ტელევიზია ფორფოსტია უამრავი საშიშროების ასაცილებლად, რომლის წინაშე დგას აჭარა. ინსტიტუტი რომელსაც მომავლის ფორმირება შეუძლია და რომელიც არათუ უფუნქციოდაა რაც თავისთავად დანაშაულია 9 მილიონიანი დაფინანსების პირობებში, არამედ თავად დაინფიცირებულია და იქით ასწულებს ჩვენს კუთხეს დაცვის ნაცვლად. მოკლედ, შედეგად ველოდი ყველაფერს მაგრამ არა ამ მდარე, კუსტარულად გადაღებული პროდუქტის გამოჩენას, „კურტიხანთა ზრწინვალება და სახრალეობის“ ფორმატში. მით უფრო დაუშვებელს, რადგანაც ტინჯიცობა, ზედიპირულობა და სიყვითლე არ აკლდა აჭარის ტელევიზიას ბოლო წლები. აღარ ჩამოვთვლი აქ დანარჩენ ნაკლოვანებებს და მაგასაც მეოთხე ნაწილისთვის გადავინახავ. წისნრებით დავსძენ უბრალოდ, რომ ისეთივე აუთავისებელი ტრამალებია მანდ, როგორც კოხრეიძის მისვლამდე იყო.

იქნება ვიდრე მასე; სანამ წინა პერიოდში გაბატონებული პარადიგმა დომინირებს შეუძლებელია ტელევიზიის მეტამორფოზა, არადა კოსმეტიკა აღარ შველის მაქაურობას ისეა მიშვებული. იქითაც მიდის, რომ ვგონებ მალე საერთოდ დაყრის ფარ-ხმალს ბატონი კოხრეიძე და შეეცდება გული მოუღობოს პროტესტანტებს, რათა მშვიდად ჩაამოავროს ვადა – ჩაყლაპავენ. მაგალითად, როგორც ეს აჭარის ავტონომიის შემთხვევაში მოხდა ზოგადად 12-ის მერე, როდესაც ძველმა ადმინისტრაციულმა ელიტამ ჩაყლაპა ახალი პოლიტიკური ელიტა – იგივე მექნიზმებით-თქო. იმის გამო, რომ უკანასკნელმა არ იცოდა რა ეკეთებინა და როგორ. პირველებმა კი, რადგანაც სააკაშვილის ინკუბატორში გამოწრთობილნი იყვნენ და მშვენივრად ფლობდნენ მმართველის იეზუიტურ ტექნოლოგიებს ადვილად დაიჯანსიეს მოერენი. „წითელი ჭიანჭველის“ სტრატაგემით იმოქმედეს; როდესაც თავს მოიმკვდარუნებს წითლების დედოფალი და შავი ჭიანჭველები შეათრევენ მას თავიანთ ბუდეში. იქ ის მოცოცხლდება. ჰკლავს შავების დედოფალს და ამოისვრება რა მის ფერომონებში, მართვას შავებს – ზოგს სჭამს, ზოგს კი ამუშავებს. ისინიც უპრობლემოდ ემორჩილებიან რადგანაც სუნის, მიმიკრიის უნარის გამო თავისიანი ჰგონიათ. მოკლედ, ვარშალომძის დროს წამოწყებულ საქმეებს მიხედენ ამ „წითელმა ჭიანჭველებმა“ და თავად იქცნენ რეგიონის პოლიტიკურ ელიტად მეორეების ინფანტილიზმისა და უიდეოზის გამო ... (აქედან ეს „პორტირებულითა“ ფენომენიც და არაჯანსაღი ვითარება აჭარის მმართველ პარტიასშიც. ყველას რომ აკერია პირს და პირისის გამარჯვებას უქადის უახლოეს არჩევნებზე).

არაა საკმარისი კრაზანების ბუდის დარბევა იმისათვის, რომ სკეპტი მოაშენო და თავლის ამოღება შეძლო, მით უფრო შემთხვევითი ხაზრის განღაცებით საკვანძო თანამდებობებზე მხოლოდ იმის გამო რომ კარგი თამაღები არიან ან/და მორჩილნი რაღაც ეტაპამდე, უფრო კონკრეტულად პირველივე კრიტიკულ სიტუაციამდე. ზოგადად ეს ქვეყნის პრობლემატაა, როდესაც არა ეროვნული ინტერესებით, არამედ ელექტორალური სტრატეგიებით ვხელმძღვანელობთ, მიზნით სხვა ქვეყნებში გაბატონებულ დოგმებზე და ა.შ.

იქ დროებითს, აქ მარადიულად ვასაღებთ, ერთი ცალკე აღებულ პარტიის დოქტრინას კი მთელი ევროპული ცივილიზაციის კვინტენსენციად აღვიქვამთ... ხდება ის რაც ხდება; მიმიკრიით, ჩალიჩით. მლიქვნელობით, ნეკოტიზმით იკაფება გზა. მაგისტრალურ ხაზად იქცევა მსგავსი ქცევის მოდელი ჩვენი ინსტიტუტების დიდ ნაწილში და რადგანაც დომინირებს ქართული კულტურისთვის არაორგონული იდეოლოგია, ეს გარემოება სახელმწიფოებრივად მოაზროვნეებს აუტსაიდერებად აქცევს. ამ ვითარებით კი ადვილად სარგებლობს ყველა ჯურის მედროვე. სწორედ ამის გამოა, რომ „მიშისტის“ მსოფლადქმით და „ოცნების“ მანდატით, ასლანის დროინდელი ოდიოზური კორუფციონერი, გუშინდელი „ბირჟავიკი“, თუგინგ „ნაციონალებიდან“ გამოგდებულ უწესობის გამო (და არა წამოხული იდეური შეუთავსებლობისთვის პირი), გვევლინება დღეს უმაღლეს თანამდებობებზე.

განა ერთეული შემთხვევებია? სიტყმური ხასიათი აქვს მიღებული ამ პროცესს და პოლიმიწილის საიდუმლო აჭარაში ის, რაზეც ახლა ვწერ. არაერთხელ მითქვამს კიდევ გამოსვლებში სხვადასხვა პერიოდს და მედიასამუშალებით!.. სთხოვე ამათ ადეკვატური და სამართლიანი გადაწყვეტა პრობლემის თუ გამოწვევის, არ, ან ვერ შეძლებენ. რადგანაც მშენებლობას ცოდნა უნდა და პასუხისმგებლობა წინაპრების და შთანთქმავლობის წინაშე, საკუთარი ღირსებების მეშვეობით მწვერვალების დაპყრობა და არამც ივანიშვილის თუ გახარია/ვოლსკვის ავტორიტეტით გამოწვეულ თანმდევ ტალღაზე სრიალით უმაღლეს თანამდებობებზე მოხვედრა.

ერთი ანდაზის არ იყოს „ღარა რომ შემობრუნდება, კოჭლი ვხვარი თავში მოექცევაო“ ისე დაგვემართა მაშინ მთელ აჭარას. გაიხსენეთ, 12-ს მოყოლებული რეგიონის პოლიტიკური ელიტა – ვინ, რა და საიდან იყო, რომ არა ერთი კაცის ავტორიტეტი ორი მოქალაქე ერთად არ მისცემდა ასეთ კონტინგენტს ხმას ბათუმსა და აჭარაში. საცოდაობის მომსწრენი გავხდით – თამაშობდნენ რა ქალაქობანას და მთავრობანას ხალხი, რომელიც არსაიდან მოდიოდნენ და არსაითში მიდიოდნენ. სადაა ეს „მოღვაწეები“ დღეს; ზოგი ციხეში, ზოგი ოპოზიციამში („მიშისტურში“), ზოგის გვარიც კი აღარ გვასსოვს იმდენამ ნიველირებული იყო მათში პიროვნული საწყისი. საშუალოზე დაბალი დონის შემთხვევითი კონტინგენტი უმაღლეს თანამდებობებზე მიდი-მოდიოდა მთელი ეს წლები, მათი მოყვანილი წრე კი რჩებოდა. მერე კი, უკვე ესენი ამაგებდნენ წინამორბედ პროვინციელ პედალს რაღაც-რაღაცეებს და მორიგს უმტკიცებენ ერთგლებას... ფორმასაც გააჩნია – ყოვლად ამაზრზენი მეთოდით, ლაქციითა, მდაბიოს ქცევით. ჯერ ისევ, ასე თუ ისე ივანიშვილის ავტორიტეტი და „ნაციონალების“ დაბრუნების მიზი შველის მაგ საქმეს, მაგრამ რამდენი უნდა აიტანოს ერთმა, თუგინდ დიდმა სახელმა და სანამდე, ეგ აღარ ვიცი (ამ უმნიშვნელოვანეს თემას აჭარისთვის, უახლოეს მომავალში სტატით დავუბრუნდები). მომიტყევებს იმედია მკითხველი ამ პოლიტიკური გადახვევის გამო, რადგანაც ვგონებ ხვდება რომ ეს უმაღლო კავშირშია ტელევიზიაში მიმდინარე პროცესებთან, თუგინდ ირიბად, მაგრამ კავშირში რის დეტალიზირებისგან ამ ეტაპზე თავს შევიკავებ.

მოკლედ, არსებობს იქნებ სხვა ქცევის მოდელები, მე კი ბატონ გობრეიძისგან განსხვავებით არ ვიცი ამის შესახებ, მაგრამ თანამდებობებით ვიცი ერთი რამ;

მისეული ეს გზა რეფორმის ჩაფლავების აღგორითმია. ამით მოვრჩები კოხრეიძის შესახებაც – 2 წელიდა დარჩა თუ თავად ბორდმა ამ უსუსურობის შემხედვარე, ან უფრო სწორად იმან, ვინც სინამდვილეში ენდო და გაამწესა მანდ, იმპიჩმენტი არ მოუწყო. ამიტომაც დარწმუნებული რა იმანში, რომ მას და არა მხოლოდ მას ზემორეს გათვალისწინებით მიხედავენ (ანდა თავად შეცვლის ტაქტიკას), დავუბდუნდები უშუალოდ განსახილველ თემას.

კაზუისტიკაზე შევჩერდით კოხრეიძემდე და საზოგადოებრივ-პოლიტიკურ გადახვევამდე: კერძოდ აჭარის ტვ-ში ვაბატონებულ ნეოლიბერალურ დისკურსზე, რომლის გამო შეკავების და გაწონასწორების სისტემაც მომლილი ჰქონდათ; რასაც შეეწირა კაპანაძე სინამდვილეში და რის გამოსასწორებლად მივიდა მანდ კოხრეიძე. აქაურ მეინსტრიმზე, რომელსაც თავგამოდებით ებრძვის თეთრი სახლის ახალი ადმინისტრაცია, ახალ მეინსტრიმზეც რომლის შემჩნევა ცოცხალი თავით არ სურთ წინა მეინსტრიმის აქაურ აპოლოგეტებს. ამავე დროს სულაც არ ვმაგაც მათ. საერთოდ შორს ვარ იმ აზრისგან რომ აჭარის მაუწყებელში დასაქმებულებს სრულად გაცნობიერებული ჰქონოდა ეს ვითარება. ცეკვობ რომ წარმოდგენაც კი არ ჰქონდათ თუ რა დეგრადირებული იდეოლოგიის პროვაიდერებად აქცია წინა მმართველობამ და მათთან დაახლოვებულმა წრეებმა აჭარის მაუწყებელი. თუ რა აგის მომტანი კონცეფციების მატარებლები გაბადა რეგიონისთვის, ოჯახებისთვის და ქვეყნის რეპუტაციისთვის. საერთოდ, მოეკითხება კი ეს თანანშრომლებს? სამუალო რანგის და ქვედა ეშელონებს არა! მხოლოდ ლიდერშიას. და თუ რატომ, ერთი ისტორიით გაგცემთ პასუხს. რომლის ექსტრაპოლაციას მარტივად მოახერხებთ ჟურნალისტის პასუხისმგებლობაზე და საკადრო პოლიტიკის სწორად წარმმართვეის მნიშვნელობაზეც გინდ ტელევიზიაში, გინდ ზემორე პოლიტიკურ პასაჟზეც:

„სტალინიმა გვეითხა: – „რა ნახეთ?“ ვუპასუხე, რომ კარგად ვერ მივხვდი: იქ ომია, მაგრამ წითლები არ არიან, მხოლოდ თეთრები იბრძვიან და ვისთან ველარ მივხვდი. სტალინი მპასუხობს: „და იქი რატომ? წითლები და თეთრები უკიდურესობაა, მათ შორის კი ფართო ზოლია, რომელიც შედგება თითქმის წითელისგან, თითქმის თეთრ ფერამდე. ის ხალხი ვინც იქ ომობს, ზოგი მათგანი ცოტა წითელია, ზოგიც ცოტა თეთრი. მაგრამ არა წითლები და არც თეთრები ბოლომდე. შეთანხმება კი არ შუძლიათ, არასოდეს იფიქრო დაპყრო ხალხი მხოლოდ წითლებად და მხოლოდ თეთრებად. ეს მხოლოდ ხელმძღვანელობაა მასეთი და მოსთხოვო უნდა მათ...“ ასე უხსნიდა სტალინი მვიდობილს, ბულგაკოვის „თეთრი გვარდიის“ აზრს. სტრუქტურადად მსგავსი რამ მოხდა და ხდება აჭარის ტელევიზიაშიც. ხელმძღვანელობა უნდა იყოს ან „წითელი“ ან „თეთრი“ და არა უხეხებლო, ზუსტად იცოდეს რას აშენებს და რისთვის, დოზირებულად დაუშვას ისიც და ესეც, ერთი უკიდურესობიდან მეორეში არ უნდა გადაიჩეხოს და მაყურებელს მისცეს საშუალება სწორი ფაქტების და კონტექსტის მიწოდებით რეალობის ადეკვატური სურათი შეიქმნას. ესაა ბალანსი. ნამდვილი ევროპული დემოკრატიის მოთხოვნა და სტილი. თანამშრომლებიც ან აპყვებიან ან წაგლეწ და ომობანას თამაშიც აღარ იქნება მანდ. საქმესაც მიხედავენ და საქმეს აცლიან ერთმანეთს – რადგანაც ისინი ბოლომდე არც თეთრები და არც წითლები არიან და ვერ იქნებიან. და არც უნდა იყვნენ. რადგანაც არ შეიძლება ბუნების საწინააღმდეგო მდგომარეობა მოსთხოვო თავისუფალ ადამანს. მაგის გამო ვიღებთ მერე მახინჯ ფორმებს; პატრიოტიზმის ნაგებობა ნაგებობაში...“

რწმენის ნაცვლად შავრაზმელობას, პროგრესის ნაცვლად კი მემარცხენე
ლიბერალიზმს და ა.შ. კონსენსუსამდე საღმა აზრზე უნდა მიგიყვანოს; საერთოდ და
სწორი კი, გინდ „თეთრი“ იყო, გინდ „წითელი“ არის შემდგევი – „თუ გინდა ქვეყანა
ააშენო, უნდა გაუთანაბრო კორუფცია ქვეყნის დალატს, გახადო მასწავლებლის,
სამხედროს და მეცნიერის პროფესია ყველაზე პატივსაცემად...“. ეს მსოფლადემა
გოლდა მეიერის პერიფრაზია. სწორედ ეს მეონდა მხედველობაში მაშინაც, როდესაც
კონკურსის მსვლელობისას ავღნიშნე „მორალური ავტორიტეტების“ ნაკლებობა
აჭარის ტელევიზიის ეთერში – რის გამოც, მავანს მანდ ისტერიკა დაემართა. სწორედ
ასეთი მოქალაქეების და თემების პოპულარიზაციით უნდა იყოს დაკავებული აჭარის
ტელევიზია, ასეთი საზოგადოების ფორმირებას უნდა შეუწყოს ხელი და არა
ნეოლიბერალური მომავლის ადეპტებად გვევლინებოდეს იქაური სახეები. კნავილის
და ტინგიცის ნაცვლადაც კორუფციას ებრძლოს, რომელსაც ძალიან ბევრი ფორმა
გააჩნია, ფესვებგადგმულია და მასში ჩართულები მიმიკრიის მაღალი ხარისხითაც
გამოირჩევიან რადგანაც არერთი მთავრობა წარმატებით მოიცვალეს. თუმცაღა
როგორ, როდესაც საგამოძიებო ჟურნალისტიკა არაა და რა არის საერთოდ იქიდან
რასაც ჟურნალისტიკა ჰქვია მანდ?!.. პოსტუმ, დანარჩენზე, მომდევნო ეპიზოდში.

ნაწილი IV: 10 000 000 იხარჯება ნაგვის ტრანსლოირებაში. / დავით ჩხარტიშვილი აჭარის ტელევიზიის შესახებ და არა მხოლოდ!..

სანამ შევუდგები მეოთხე ნაწილის ძირს; თეგების სახით წინა ეპიზოდების მიმოხილვას შემოგთავაზებთ. ზოგს გამორჩებოდა, ზოგმა კი ახლა აღმოაჩინა ეს ციკლი - ნუ შეუშინდებით მოცულობას, არაა აუცილებელი პირველ, მეორე და მესამე ნაწილებს გაეცნოთ (არადა „გუგლი“ ხელთაა). ისინი ისეა დაწერილი, რომ აჭარის ტელევიზიის პრობლემატიკა (და არა მხოლოდ მისი), განხილულია ავტონომიურ რეჟიმში. ეპიზოდურად, სხვადასხვა მოვლენასთან და პირთან მიმართებაში, ასევე შეკრულია ერთი დისკურსით. რასაც ორგანულად, უწყვეტი ჯაჭვით გავყავართ წინამდებარე და თვითკმარ ეპიზოდზე (რომელსაც საგაზეთო ფორმატის გამო ორ ნაწილად ვყოფ). ეს სტრუქტურული გარემოება კი, წინა ეპიზოდების არგაცნობის შემთხვევაში იძლევა ტელევიზიაში მიმდინარე პროცესებში ჩაწვდომის საშუალებას წინამდებარე სტატიის მეშვეობითაც. წინა წერილებთან დეტალური გაცნობის გარეშეც-თქო, დაინახავთ მთლიან და ადეკვატურ სურათს, იმ რბილად რომ ვთქვათ არასახარბიელო ვითარების, რაც ლამის 10-მილიონიანი დაფინანსების ინსტიტუტში მძვინვარებს და თუ რატომაც ასეთი სიტუაცია მანდ, ასევე ვის ინტერესებში შედის ეს.

ერთსაც დავსძენ სანამ წინა ნაწილების „კალეიდოსკოპურ“ მიმოხილვას შევუდგებოდე; მეკითხებიან ხოლმე, „რატომ ვუთმობ ამდენ ყურადღებას აჭარის ტელევიზიას?“ მნიშველოვანია ის ჩემთვის როგორც;

ა) იდეაში, მთავარი მედიარესურსია, ისეთი საკვანძო რეგიონის როგორც აჭარაა. რადგანაც იქიდან ტრანსრილებული სურათ-ხატები და საკითხების აქტუალიზაცია (ანდა პირიქით), უწყობს ხელს რეგიონის მაცხოვრებლების მსოფლმხედველობის ფორმირებას.

ბ) მსოფლმხედველობა თავის მხრივ მოქალაქეთა ქცევას აპირობებს _ მსოფლმხედველობას კი აყალიბებს გაბატონებული კონცეფციები.

გ) კონცეფციებს თავის მხრივ ასაზრდოებს დიდწილად სატელევიზიო ნარატივები.

საით მიმყავს და, ირიბად კიდევ მართავს ის ვინც აკონტროლებს დისკურსებს და არა სხვა ინსტიტუტები, თუმცაღა თეორიაში და ფორმალურად სხვაგვარადაა გასაგები მიზეზების გამო. ანუ, ვინც ფორმალურად (ლეგისტურად) მხოლოდ სარკე უნდა იყოს არსებული სოციალ-პოლიტიკური და ეთნოფსიქოლოგიური განწყობების, სინამდვილეში მისი სული და წარმმართველია. ესაა რეალური ვითარება, რასაც სახელმძღვანელოებში არ ასწავლიან და ბუკვალური გაგების მიღმა იმყოფება (როგორც ბევრი სხვა რამ, სხვა ინსტიტუტებში). „პოლიშინელის საიდუმლოა“ ეგ „განდობილთათვის“ და ნომენკლატურული ელიტისთვის, მაგრამ ასე ვთქვათ „პროფანებისთვის“ (მასობრივი მოხმარებისთვის) და „პირველკურსელებისთვის“ წარმოადგენს ჭეშმარიტებას ის რაც მხოლოდ შავით-თეთრზე წერია „პატრონების“ მიერ დაბეჭდილ სახელმძღვანელოებში და დეკლარირებულია საჯაროდ. ლიკონი

სიტყვებითა, „ილუზორული არჩევანით“ და ლოზუნგებით საზრდოობენ-თქო, რაც მათ ქცევაზევე ისახება, „პატრონებს“ კი ხელ-ფეხი ეხსნება ნებისმიერი მანიპულაციისათვის... ეს ყველაფერი საშინელება იქნებოდა, უფრო და უფრო ჩავეფლობოდათ ტყულებში, მაგრამ ხელოვნური კონსტრუქციები დიდხანს ვერ სძლებს - ეს აქსიომაა, რაც მაიმედებს კიდევ. რადგანაც ტყული არსით არამყარი და დროებითია. საქმე იმაშია რომ ე.წ. „პატრონები“ მოხიბლულნი რა საკუთარი ხელშეუხებლობითა & ძლევამოსილებით, ხშირად იმდენად სცდებიან „დღის წესრიგის“ ფორმირებაში ნამდვილი სურათის ადეკვატურ ტრანსლაციას (ამ უამრავი მიკროფონიანი ანგაჟირებული გოგო-ბიჭის, მოლაპარაკე თავის, გამართობი „ფრიკის“ მართვა-მანიპულაციებით), რომ კარზე მომდგარი რეალური „აგენდა“ უბრალოდ ანგრევს მთელ მათ, ტყუილებზე აწყობილ იმპერიებს. საბოლოო ჯამში საკუთარი თავის მომტყუებელნი გამოდიან ნებისმიერ შემთხვევაში. პლატონისეული ალუზია რომ გამოვიყენო „გამოქვაბულსა და ჩრდილებზე“ (რათა ვიზუალიზაციით გაგიმარტივდეთ ამ მრავალწახნაგოვანი საკითხის აღქმა), ფრაგმენტების ნაცვლად, შემდეგნაირ ტილოს დაინახავთ ერთობლიობაში; თავად გამოქვაბულში აღმოჩნდება ხოლმე ვინმე, ვინც წვდება საგანს იმდენად ღრმად, რომ გაჰყავს ხოლმე „მზეზე“ „ჩრდილების“ ყურებას შეჩვეული ხალხი და ამის დასტური სხვათა შორის, კაცობრიობის მთელი ისტორიაა. მოკლედ, მოჯადოვებული წრეა, სადაც ტყუილი ტყუილზეა, მითი მითზე & ნარატივი ნარატივს ადევს ...

შესაბამისად, ირიბად თუ პირდაპირ მთელი რეგიონის სოციალ-პოლიტიკური დღის წესრიგი, ორიენტირები და განწყობა მაგ უწყებაში გამომუშავებულ ხედვებს („ჩრდილებს“) ექვემდებარება. რაც ვერ და არ ხდება და თუ ნაწილობრივ ხდება, ხდება შემდეგი: კონკრეტულად აჭარის ტელევიზია განმსჭვალულია ჰედონიზმით, სიყვითლით და შემოიფარგლება პრიმიტიული კლიშეებითა და იარლიყების მიკვრით იმათ მიმართ, ვინც მემარცხენე ლიბერალიზმის მიმდევრი არ გახლავთ და არც ისეთი პსევდომეცნიერული სწავლებით საზრდოობს, როგორც „იდენტობის პოლიტიკა“ მაგალითად. მეტიც, რეგიონის შიდა ცხოვრების არასწორად აქცენტების დაყენებით ისინი ღიად მტრობენ აჭარის მოსახლეობის ტრადიციულ-კონსერვატორულ ნაწილს, სამეზობლოს გათვალისწინებით კი, საშიშროებას უქმნიან ქვეყანას მთლიანობაში. თუნდაც ეკლესიაზე პერმანენტული შეტევებით ... მოკლედ, დღისით-მზისით 10 000 000 იხარჯება ჯერ ერთის მხრივ ნაგვის, მეორე - სახელმწიფოსთვის საფრთხის შემცველი კონტენტის ტრანსლირებაში და კაცი არაა პატრონი აჭარაში (რაც ცალკე ციკლის თემაა)!

ის ახალი ხელმძღვანელი კი, რომელმაც დაწყებით ეტაპზე იტვირთა ფერისცვალების ესოდენ საპასუხისმგებლო მისია, მყისვე დაიჩუტა საპნის ბუშტივით პირველივე წინააღმდეგობისას იქაური ლიდერშიპის მხრიდან. რითიც საშუალება მისცა კაპანაძის დროინდელ გაბატონებულ დისკურსს, თავიდან ეფეთქა უჩინარი „პატრონების“ თვალთმაქცური დახმარების გამოისობით. რომლის ნაწილობრივ ჩახშობაში პირადად მეც წილი მიმიძღვის (დაწყებული „ბათუმური პლატფორმით“ აქტივობებიდან, დამთავრებული კონკურსებში მონაწილეობითა და სხვადასხვა დროს თემატური სტატიების გამოქვეყნებით თუ სხვა მედიასაშუალებებში სატელევიზიო გამოსვლებით). ასე ხდება ხოლმე, როდესაც კრიზის-მენეჯერის და იდეების გენერატორის ნაცვლად რუხ „ჩალიძვისკირის“ მოლაპარაკე...

გაურკვეველი, მაგრამ ვატყობ პროტეჟეს მსგავსი ფსიქოტიპის მეგობრები დედაქალაქიდან, რომლებსაც აჭარა, პროვინციული კეკელკობა, ფლირტი, სექსი პლაჟზე და აჭარული ხაჭაპური ჰგონიათ მხოლოდ. მასეა-თქო, როცა გასატარებელი ცვლილებების მასშტაბები ბევრად აღემატება იმ პირის მასშტაბს ვინც ეს ცვლილებები უნდა გაატაროს. საცოდავი სანახობა და გაუგებრობაა ის ახალი ხელმძღვანელი-მეთქი და მისი რომოდენიმე ახალი კადრი მანდ.

2-ჯერ ვმონაწილეობდი კონკურსში დირექტორის პოსტზე, პირველად როდესაც ქალბატონი კაპანაძე აირჩია იმჟამინდელმა ანგაჟირებულმა ბორდმა. მეორედ, როცა გაურკვეველი ბეგრაუნდისა და ვიწრო თვალსაწიერის მოქალაქე (და არაა საჭირო სტრუქტურალური ანალიზის გენიოსობა იმისათვის რომ გასაუბრებისთანავე ეს მიხვდე), ვინმე კოხრეიძე დააჯინა ხელმძღვანელის სავარძელში. ასევე გაურკვეველი დამსახურებებისთვის ნაჩქარევად დაკომპლექტებულმა ბორდმა - რომელმაც, პირველი რაც გააკეთა ხელფასები გაიორმაგა კონტროლის მექანიზმების და ახალი ხედვების გამომუშავების ნაცვლად. ამით გასატარებელ რეფორმებს ლეგიტიმურობაც და „მორალური სიცხადე“ დაუკარგა, რომელიც ისედაც საკითხის ქვეშ იდგა ბორდის წევრების კომპრომიტირებული წარსულისა და პროფშეუსაბამობის გამო.

საერთოდ ასეა - იდეას იდეათი ამარცხებენ, ქალბატონი კაპანაძე მოგვწონდა თუ არა, „იდეა“ იყო. უფრო სწორად, პერსონიფიკაცია იმ იდეათა კრებულის, რასაც უტრირება რომ მავხდინოთ კრებსითად ნეოლიბერიაზმს (ან მემარცხენე ლიბერალიზმს უწოდებენ). ეს სწავლება ისეთ „მეცნიერულ“ ფუნდამენტზე დგას როგორცაა „იდენტობის პოლიტიკა“, „გენდერული თეორიები“, „კრიტიკული რასობრივი თეორია“, ე.წ. „პროგრესისტობა“ and so on. მოკლედ, მწყობრ შეხედულაბათა და ფასეულობათა სისტემას წარმოადგენს. „კოლექტიური კაპანაძეა“ - ასე ვთქვათ, ეს აქსიოლოგიური სკალა და აშშ-ს დემოკრატიული პარტიის ოფიციალური იდეოლოგიაც. მეორე პოლუსზე არც არაფერი, არც „ტრამპისტობა“, არც „ეროვნულობა“, არც „ტრადიციულ-კონსერვატორული პარადიგმა“, არც რაიმე სურვილი ახლის დამკვიდრებისა, არც ფუნდამენტური ცოდნა საგნისა თუ პრობლემატიკის და ა.შ. არაფერი, გარდა უშინაარსო საუბრებისა, ახლობლების ტელევიზიაში მოწყობის და სადღეგრძელოების თქმისა, როცა საჭიროება მოითხოვს იმას რომ ზემოხსენებულ ხედვათა ერთობლიობას, საკუთარი მწობრი სისტემა და თამამი გარღვევის იდეოლოგია დაუპირისპირო (!) ალტერნატივა.

მიამიტობა იყო თავშივე ბატონ კოხრეიძისაგან ამის მოლოდინი; „პრაზადიმცების“ ჯგუფმა რა იდეოლოგიური ალტერნატივა უნდა შესთავაზოს ისეთ სწავლებას (უფრო ზუსტი რომ ვიყო ფორმულირებაში), მაგ სწავლების მიმდევრებს - რომ მოხიბლო და პროზელიტებად აქციო?... ვერანაირი. რადგანაც ისეთი იდეოლოგიის, როგორც მანდ წლებია გაბატონებული და რომლის ინდოქტრინიზაციაზე ერში და ბერში (რაზეც, თუნდაც პატიკო ცაავას ფენომენიც მეტყველებს) გარკვეული საერთაშორისო წრეების საუკეთესო გონი მუშაობს. წლებია ვუყურებ მაგ, მიზანმიმართულად წახალისებულ გაუმამღრობას და სიყვითლეს, რომელიც "კურტიზანთა ბრწყინვალეობა და სიღარიბე"-ს ქრესტომატილიულ ფორმატში მიმდინარეობს. იმას-თქო, თუ რა იდეების პოპულარიზაციას ეწევა აჭარის ტელევიზიის არაფრის მაქნისი მენეჯმენტი,

მათზე აყოილილი, ნაწილობრივ მიმიკრირებული „სახეები“ და ვხედავ, არც სურვილი აქვთ ინტერიერის გამოსწორების, ვერც იზიარებენ პრობლემას და შეცდომებზეც არ სწავლობენ. ასევე არც გემოვნება ჰყოფნით, რომ რამე შედარებით ღირებული შექმნან ესთეტიკური კუთხით – ბოლობოლო, უბრალოდ სხვა დისკურსებისთვის გახსნან მოედანი ფორმალურად, რაც ექსტერიერს დაეტყობა ან ფერები განაახლონ. არაფერი ახალი „ახალი მენეჯმენტის“ პირობებშიც - გარდა ტოქსიკური დოტრინიდან გამოდინარე იმ „თრეშისა“ რასაც წლებია უტიფრად აწვება იქაური ბირთვი!.. იქნებ ბევრს მოვითხოვ „ხისგან რომელსაც ნაყოფის მოცემა არ შეეძლო“, იქნებ მასეცაა. შიგთავსის ტრანსფორმაციაზე ხომ საერთოდ ზედმეტია საუბარი არსებული ინტელექტუალური რესურსის პირობებში. მაშ ასე, შეპირებისამებრ თეგების სახით წინა ნაწილების თაურარსი, თუ რაზე ვისაუბრე იქ:

ახალი მენეჯმენტი ინტუიტიურად მოქმედებს, რაც დაუშვებელია კრიზისული მენეჯმენტის პირობებში / უნდა შეიქმნას საზოგადოებრივი საბჭო / ახალ პროექტებზე და „სახეებზე“ კონკურსი გამოცხადდეს / არაა ტელევიზიაში არც სოციალური ბლოგი და თუა „თეთრი ხმაურის“ წევრები ნარკოტიკების დეკრიმინალიზაციაზე გვესაუბრებიან, ანდა ლგბტ აქტივისტები ქართველების სიბნელეზე და „რუსი ოლიგარქის ხუმტურებზე“ / არც პირდაპირი ეთერია საკმარისად და თუა, ორკესტრირებული შეტევა მიდის სახელმწიფო ინსტიტუტებზე / მეცნიერების და კულტურის პაპულარიზაციის ნაცვლად, მხოლოდ ჰედონისტური ფასეულობების იმპლემენტაციის მცდელობებია / რეგიონალურმა მაუწყებელმა საუნივერსიტეტო მაუწყებლის ფუნქციაც უნდა შეითავსოს, რაც საერთოდ ფანტასტიკის სფეროდანაა იმ პირობებში როცა მენეჯმენტის თვალსაწიერი რუხი მასის მისწრაფებებს ვერ სცდება, თუმცაღა გაწაფულია „ჩალიჩმეისტერობაში“ / არაა გემოვნებიანი და შემეცნებითი გასართობი (ე.წ. ინფოტეიტმენტი), საბავშვო გადაცემები და საკუთარი წარმოების სერიალებიც, ის კი რაც გამოჩნდა ახლახანს, ნაგავია პირდაპირი მნიშვნელობით / საკუთარიდან, არის მხოლოდ მდარე, უგემოვნო, ბანალური გადაცემები და ისიც 10 % არ აღემატება, არადა კანონის მოთხოვნაა – 25 % / ადგილობრივი ამბები მხოლოდ ერთ მიზანს უნდა ემსახურებოდეს, უკეთესი გახადონ ადგილობრივების ცხოვრება, გამოაშკარავონ სახელისუფლებო შტოების გადაცდომები და მოხდეს ეს უნდა სპეციალური რეპორტაჟებითა თუ სოციალური დანიშნულების სერიალებით / საერთოდ არაა ადგილობრივი წარმოების ანიმაციური ფილმები – არადა აგრესიული მასობრივი კულტურისგანაც უნდა დავიცვათ ჩვენი ბავშვები / ტიხრების თუ სტუდიების ესთეტიკა შუა საუკუნეობრივი დიზაინისაა / სულისკვეთებით „გირჩის“ დარ პოლიტიკურ პარტიად აქციეს აჭარის ტელევიზია / საკმარისია გადაიხედოს აჭარის ტელევიზიის ზოგიერთი „სახის“ პირად სოციალურ გვერდებზე და მკითხველი თვალნათლივ დაინახავს, თუ რა მიდრეკილებების ხალხს აქვთ ჩაგდებული ეს უმნიშვნელოვანესი მედიაბერკეტი. ერთის მხრივ, (პირობითად) ახალი მენეჯმენტისგან მივიღეთ „იმპოტენცია“, მეორე მხრივ დამხდური „სახეები“ (მემარცხენე ლიბერალიზმის ადეპტები) გნიასს აგრძელებენ - რაშიც ჩვენი გაძვალტყავებული სახელმწიფო 10 000 000_ს იხდის, რაც დაუშვებელია „по умолчанию“!.. მოკლედ, ესაა წინა სამი ნაწილის კვინტენსენცია.

ახლა კი მთავარი: წინარე ფაქტებს და ფაქტუალურ მოსაზრებებს გავყავართ კითხვაზე - თუ რატომ აკეთებენ ამას: ნებსით თუ უნებლიეთ მოსდით ეს? ნუთუ ვერ არიან სათანადოდ აღზრდილნი, იქნებ სამშობლო არ უყვართ, იქნებ გარდა ბიოლოგიური მოთხოვნილების არ ჰგონიათ რომ ადამიანს რამე შეიძლება უფრო მაღალი ამოძრავებდეს ან სულაც დაბალი სოციალური პასუხისმგებლობის ხალხია მანდ სათავეებში, ანდა მათი თვალსაწიერი შემოიფარგლება მხოლოდ მიცემ-აღებითა თუ ქვენა გრძნობებისა და მანკიერებების ტირაჟირების სურვილით, რაც მათივე მერკანტილური & მდაბიოს ბუნებიდან გამომდინარეობს? რა თქმა უნდა არა! საკითხი ბევრად რთული და პარადოქსულად მარტივიცაა, ის რომ ჩვეულებრივი პრიმიტიული რეფლექსიით ავხსნათ. ბევრი „თუა“ მანდ, ფრაქტალივითაა ეს თემა - მოჩვენებითად მრავალი, ერთი წყაროდან გამომდინარეა. ყველაფერი ეს ეფუძნება არც მეტი არც ნაკლები, რეალობის მათეულ ინტერპრეტაციას, რომელიც მათივე მსოფლმხედველობიდან გამომდინარეობს. მსოფლმხედველობა კი როგორც ავლნიშნე უკვე ზემორე (ზოგადად და უნივერსალურთან მიმართებაში), აქაც - მათ გარშემო გაბატონებული კონცეფციებიდან ყალიბდება. რომლის ტირაჟირება-გაბატონებაში ლომის წილი თავადვე, ან მათ კოლეგებს ცენტრალური არხებიდან მიუძვით, რომლებზეც ამ ფინაჩ იმიტატორებს სწორება აქვთ. ასევე ნეოლიბერალურ პლატფორმასთან აფილირებულ, ყველა ზოგადქართულ ძალასთან მიმართებაში. ანუ სათავეშიც, ცენტრალურ არხებზეც და ე.წ. „საექსპერტო წრეებში“ იგივე პრობლემა დგას-თქო, თუმცაღა იქ ბევრად ნიჭიერად ახერხებენ ანალოგიური ნაგავის ტრანსლაციას, ლამაზად ფუთავენ მაინც... რა აქ პირველადი და მეორადი? ამის გარკვევაში ეშმაკი მოიმტვრევს ფეხს, მაგრამ ვეცდები მომდევნო ეპიზოდში, რადგანაც ყველაფერს, თავისი სახელი უნდა დაერქვას ბოლო-ბოლო! ასე სჭირდება ქვეყანას და აჭარას განსაკუთრებით.

გაგრძელება იქნება

პუბლიცისტი დავით ჩხარტიშვილი

დავით ჩხარტიშვილი / ნაწილი V: „აჭარის ტელევიზია“ - ტრაგიკული და უმომავლო საზოგადოება რომელიც მართულია ასეთი სახეებითა და სურათ-ხატებით!

- 1) წინამდებარე ეპიზოდში, პრობლემას „სთრიმის“ ფორმატში და უნივერსალურ ჭრილში განვიხილავ. მოკლედ, რეზუმეს გარეშე - დასკვნებს და მოქმედების გეგმის დასახვას, აჭარის მთავრობას/უმადლეს საბჭოს, დაინტერესებულ მკითხველსა და თავად „აჭარის ტელევიზიის“, განსაკუთრებით კი ტექნიკურ თანამშრომლებს მივანდობ. იმიტომ, რომ სწორედ მაგათ შესაძლებლობებში დევს და გამომდინარეობს „აჭარის ტელევიზიის“ ჯერ რებრენდინგის, მერე გაჯანსაღების, შემდეგ ტრანსფორმაციისა და საბოლოო მეტამორფოზის პრობლემაც, ასევე გასაღებიც და პერსპექტივა. არავინ გააკეთებს მათ მაგიერ, მათივე ჯერ გაფუჭებულ, მერედა გამოსასწორებელ საქმეს, რაგინდ უნიკალური თეორილი ბაზა შეუქმნას სხვამ ცვლილებებისათვის.

(!) ვისაც კი მეტი დეტალიზირება აინტერესებს; კერძოდ თუ რა, შემოქმედებისთვის პროფშუსაბამო პერსონაჟებს უპყრია „აჭარის ტვ“-ში სადავეები, რას წარმოადგენს ბორდი, ასევე იქ გაბატონებული დისკურსის დეკონსტრუქცია და კორესპონდენტებისა თუ რედაქტორების ოინების ქრონიკები, ანუ თემის ჩაშლა & პოსტმოდერნიზმის საუკეთესო ტრადიციებში თემაში „ჩაძირვა“ სურს, იხ. I, II, III, IV ნაწილები.

- 2) თუ გინდათ ააშენოთ სახელმწიფო, საიდანაც ხალხი წასვლას მხოლოდ შვებულების სეზონზე მოითხოვს, ააშენოთ ქვეყანა, სადაც მომავლის შიში არ ექნებათ, გადადგით ეს ორი ნაბიჯი: ა) გაუთანაბრეთ კორუფცია სამშობლოს ღალატს, კორუფციონერები შეაჩვენეთ მეშვიდე თაობამდე. ბ) სამხედროს, მასწავლებლის და ექიმის პროფესიები, ყველაზე მაღალანაზღაურებად და საპატივცემულო ხელობად აქციეთ. როდესაც ამას განახორციელებთ, ჩათვალეთ რომ საწადებელს მიღწეულია. ეს ისრაელის საზოგადოებრივი ტელევიზიით ნათქვანი, ლეგენდარული გოლდა მეირის სიტყვებია. სწორედ რომ ასეთ პრიორიტეტებს სახავს ტანდემში, სახელმწიფო მოღვაწეები და პასუხისმგებლიანი, მით უფრო საზოგადოებრივი ტელევიზიები წარჩინებულ ქვეყნებში. და არამც, სელიბრითების ტინგიცობას, ხაზინის ქურდების გნაისს, ფუტურისტული პროექტების პროვაიდერობასა თუ გემზლინგისა და ჰიპსტერული ცხოვრების წესის პოპულარიზაციას უწევს. საზოგადოებრივი ტელევიზია და სახელმწიფო, ერთი ორგანიზმია ჯანმრთელ ქვეყნებში-თქო. ჩვენთან კი, პოლიტიკანების ინკუბატორი & ენჯეო-სექტორის რუპორი, ნაგავი პროდუქტისა, და ნეოლიბერალური იდეების ინსტალაციის წყარო. ლამის, ერის ფიზიკური და სულიერი გადაშენების კატალიზატორია გამხდარი ტელევიზიები სოციალურად უპასუხისმგებლო რედაქტორების და ანგაჟირებულ კორესპონდენტ-ჟურნალისტების ხელში. ჩვენგან განსხვავებით; საზოგადოებრივ ტელევიზიებს იქ, შეთავსებული აქვს საგანმანათლებლო, კულტუროლოგიული და აღმზრდელობითი ფუნქციები. რადგანაც, მოქალაქესა და შთამომავლობაზე ორიენტირებული სახელმწიფოს პრიორიტეტია - განათლებული, პასუხისმგებლიანი და კულტურული ხალხის აღზრდა და არამც ბრბოთი მანიპულირება, ქვენარე ინსტინქტების კულტივირება, თუ ნეოლიბერალური იდეოლოგიის ინდოქტრინაცია.

- 3) თუმცა ისიც ფაქტია, რომ იქაც, ერთ ასეთ პასუხისმგებლიან ტელევიზიაზე მოდის ათი საპირსპირო, კერძო და ვიწროპარტიული ორიენტაციის, „ყვითელი“ მაუწყებელი; აი ისინი, ვინც ამკვიდრებს „იდენტობის პოლიტიკას“, „გენდერულ თეორიებს“, „აგრესიულ ფემინიზმს“, „ჩაილდფრიდობას“ and so on. ჰედონიზმს, გლამურს და ზედაპიროლობასაც ერში, ასევე კომკავშირული შემართებით ებრძვის ბერს. ნერგავს რა, ისეთ ტრენდულ, მაგრამ ვიწროჯგუფურ და აღვირახსნილ მიმდინარეობას, როგორცაა მემარცხენე ლიბერალიზმი. იდეოლოგიას, რომელიც ანგრევს ოჯახებს, დედებს მეძავებად აქცევს, ჯარისკაცებს „გირჩის“ წევრებად, გლეხს „სერვერებად“ უცხოეთში და ზოგადად ყრვნის და აპირისპირებს ერთმანეთთან თაობებს. ხელს უწყობს მოტივაციე და კურტიზანი ელემენტების მომრავლებას ჩვენს, ოდითგანვე დარბაისელ, ულამაზესი ტრადიციებით გამორჩეულ ერში და ეს ყველაფერი ღრმა, მრავალწახნაგოვანი, კეთილშობილი, უნივერსალურ ფასეულობებზე დამყნობილი ქართული მსოფლმხედველობის ნაცვლად. ტრაგიკული და უმომავლოა ის საზოგადოება რომელიც მართულია ასეთი სატელივიზიო სახეებითა და სურათ-ხატებით!
- 4) მესმის პრობლემის სირთულეც, ლამის ავგიას თავლასთან გვაქვს საქმე, თუნდაც რეგიონალურ, „აჭარის ტელევიზიის“ დონეზე, არათუ ზოგადქართული მასშტაბით; სადაც იმდენი წყალქვეშა დინებაა, რომ კვანტური სამყაროს ტერმინოლოგიითაც ვერ აღწერ ყველა იმ მოვლენასა თუ ნიუანსს, რომელიც ურთიერთკავშირშია და აპირობებს იმ სავალლო სურათს, რაც ქართულ მეინსტრიმულ მედიაველზე გვხვდება, მერე კი ირიბად ჩვენს კოორდინატთა სისტემას და ყოფასაც განსაზღვრავს. გაცნობიერებული მაქვს ზედმიწევნით ისიც, თუ რა ტიტანური სამუშაოა ჩასატატერებელი იმისათვის, რომ მივუახლოვდეთ ზემორე აღწერილ სტადარტსაც; კერძოდ, წარჩინებული ქვეყნების მიერ, საზოგადოებრივი ტელევიზიებით ტრანსლირებულ კონტენტის ხარისხს, კულტოროლოგიური და „ინფონთეიტმენტური“ თვალსაზრით. ისიც, თუ რამდენ შეუგნებელ და პასუხისმგებელ თანამდებობაზე შემთვევით მოხვედრილ პოლიტიკანს, უნდა დაუღეჭო და ჩაუდო გონში ეს „სოციალური ინჟინერიის“ ანა-ბანა. იმისთვის, რომ თუნდაც დაფიქრდეს შედეგებზე, არათუ იმოქმოდოს გაფუჭებულის აღმოსფხვრელად. გაიაზროს რა სისხლხორცეულად, რათა შემდგომში მაინც, აღარ დააკომპლექტოს, თუნდაც „აჭარის ტელევიზიის“ ბორდი შემთხვევითი და უპასუხისნებლო, ჯიბეზე და პატივმოყვარეობაზე ორიენტირებული „კონიუკტურშიკებით“.
- 5) „პოლიშინელის საიდუმლოა“ - დამყაყებულ და გადაბერილ კოლექტივშიც ბევრს აწყობს ასეთი დაჭაობებული ვითარება; ამიტომაცაა, რომ ყველანაირი მეთოდით, არსებული სტატუს-ქვოს შესანარჩუნებლადაც იბრძოლებს კოლექტივის ძველი და ახალი წევრების პასიონარული ნაწილი - არათუ ამ ვითარებაში და კონფიგურაციით, არამედ სამომავლოდაც, ნებისმიერი განლაგებისას. ეს იციან ზემდგომებმაც, პასუხისმგებლობის აღებას კი საგნის სიღრმისეული ცოდნის გარდა, სხვა მრავალი სიქველე სჭირდება, თავსაც ვგონებ მამიტომაც ზედმეტად არ იტკივებენ. ასე და ამგვარად, თვითდინებაზეა მიშვებული პროცესი რეგიონის უმნიშვნელოვანეს ინსტიტუტში.

- 6) იდილიაა, რომელიც ირღვევა ხოლმე, თუ გადაცდომები ზედმეტად თვალშისაცემი გახდა, როგორც ეს მაგალითად ქალბატონი კაპანაძის შემთხვევაში მოხდა - აღშფოთებული აჭარის მოსახლეობა და ინტელიგენცია, ტრადიციული კონფესიები, თავად ივანიშვილი... და მაინც, არსებითად არაფერი შეცვლილა; ანგაჟირებული ენჯეო-კადრი ჩაანაცვლა უუნარო „ჩალიჩმეისტერმა“, გაურკვეველი ბეგრაუნდით. შედეგად, იქაურობა მიშვებულია, ქაოსია, გაურბიან პასუხისმგებლობას, დაბალი დისციპლინა, დაჯგუფებები ერთმანეთს ძირავს და ა.შ., ცეცხლამე-კაპანაძის დროინდელი დისკურსი კი, თუგინდ ნაკლები ინტენსივობითა და ფანატიზმით, მაგრამ ძალაშია. სანამ მაგ სადნობ ქვაბში სხვადასხვა ინგრიდიენტია, არის შანსი სძლიოს ჯანსაღმა მხარემ, არადა სრული გადაფორმატირება იქნება საჭირო, რაც ბევრად მტკივნეული პროცესია. საგანგაშო და დაუშვებელი ვითარებაა, რაც რეაგირებას მოითხოვს! მყისიერს - მანამ ჯერ კიდევ ამ ყველაფრის გამოსწორება შესაძლებელია. ოღონდ არა ფორმალუარდ, როგორც ეს აქამდე მომხდარა, არამედ ძველი შეცდომების კეთილსინდისიერი ინვენტარიზაციის შემდეგ და კონცეპტუალურ დონეზე ახალი მიდგომით.
- 7) აქვე მინდა ხაზგასმით ავღნიშნო; „აჭარის ტელევიზიაში“, როგორც ნებისმიერ სხვა მაუწყებელში, მუშაობს უამრავი ღირსეული, გემოვნებიანი და მცოდნე ადამიანი. მაგრამ მათ არ ეძლევათ ნიჭისა და შესაძლებლობების გამოვლინების შანსიც-კი ზემორე აღწერილი გარემოებებისა და დისკურსის ტოტალური კონტროლის, ძველი პასინარული დაჯგუფების და უუნარო ახალი მენეჯმენტის გამო. ესეთები, საკმაო რაოდენობით, უფრო ტექნიკურ პერსონალშია, მაგრამ ვერფერს უპირისპირებენ ამ ფორმალურად შემოქმედებით, ნეოლიბერალიზმით ინდოქტრინირებულ და ყველაფერზე წამსვლელ, ასევე მკადრებელ რუხ მასას. მათი ცალკეული აქტივობები კი (და ის სინათლე რომელსაც ასხივებენ ხოლმე ცალკეული გადაცემების თუ გამოსვლების მეშვეობით მხოლოდ ციმციმია), ზღვაში წვეთია, იმ საჭირო ძალისხმევასთან შედარებით, რასაც შეუძლია ეს ტელევიზია ხარისხობრივად სხვა დონეზე აიყვანოს. მოჯადოებული წრეა, ძველი და ახალი, ნეპოტიზმის შედეგად მიღებული თანამშრომლები, უპასუხსმგებლო, ჰარი-ჰარალეზე შერჩეული ბორდი, ვირეშმაკობით გამორჩეული კობრეიძე და არავინ მომკითხავი ზემდგომ უწყებებში, თუ რაში იხარჯება, ამ გაძვალტყავებული ქვეყნისთვის ასტრონომიული თანხა - 10 000 000.

P.S. ტაქტიკაც მანდ წლებია უცვლელი; ჯერ კბილს უსინჯავენ ერთმანეთს, მერე კი სიმბიოზში შედიან და ხალხის თანხების ხვრას ერთად განაგრძობენ. ჰმ, ამბობენ „კადრები ყველაფერს წყვეტსო“, როდი - სინამდვილეში წყვეტს ის, ვინც ასეთი კადრებს არჩევს!..

დავით ჩხარტიშვილი / ნაწილი VI: აჭარის ტელევიზია სცილასა და ქარიზდას შორის

ახლახანს, 34 წლისთავი აღნიშნა აჭარის ტელევიზიამ, რის მერეც გადავწყვიტე მეექვსე, ეპიზოდის დაწერა. არადა ფეხს ვითრევდი; ცოტა არ იყოს დამდალა ამ მარგალიტების ფრქვევამ ტელევიზიის მიმართულებით, იმ დროს, როდესაც ბევრად საინტერესო მოვლენები ვითარდება სხვა სფეროებში. დაველოდები-მეთქი, ამ უნიჭო უზურპატორების მიერ მაგ ბედოვლათ უწყებაში მანდატის ვადის ამოწურვას და მერე ვიტყვი საბოლოო სიტყვას-თქო. პარალელურად კი, უკვე ამ ხედვების კრებულთ მორიგ კონკურსში მივიღებ მონაწილებას. იქნებ იმ მომენტისათვის მაინც, შეიცვალოს გაბატონებული მიდგომები და დირექტორი გამოცდილების, იდეების ორიგინალურობისა და გენერირების უნარის, ასევე დამსახურების მიხედვით აირჩიონ და არამც, პიროვნული თვისებების ნიველირების, ნეპოტიზმის, თამაძობის, მლიქვნელობისა თუ გაბატონებული კონცეფციების მზუთხაობის გამო.

ველარ მოვითმინე! რადგანაც ყველა მოლოდინს გადაამლაშეს; ის ანგაჟირებული, გაუნათლებელი ქალბატონი კაპანაძეც კი დაჩრდილეს თავისი შეზღუდულობითა და უტიფრობით.

სიტყვაზე, როდესაც პირველად, „ბათუმური პლატფორმის“ ფორმატით დავსვი კაპანაძის გადადგომის საკითხი, რასაც უმაღლეს საბჭოში უმაღლვე განხილვა მოჰყვა, შემდეგ კი აჭარის ინტელიგენციისა და ივანიშვილის გამოხმაურებაც კი და ა.შ., როგორ ვიფიქრებდი, რომ მთელი ამ მრავალსაფეხურიანი აქტივობების შედეგად, ცუდზე უარეს მივიღებდით. ამაზრზენი, ანტიქართული იდეოლოგიის ნაცვლად უუანარო, იდეურად გამოშიგნულ, მედუქნეს მსოფლმხედველობის მქონე, ახალ დირექტორს და მიდი-მოდის, მის ფავორიტ ფერმქთალ წრეს.

რომ ვიღაც რუხი, ბათუმისთვის უცხო, ანგარებიანი ავანტიურისტი, დღისით-მზისით, გაიძვერობით დაითრევდა, შემდეგ კი თავის სინეკურად აქცევდა აჭარის ტელევიზიას. ამ, საკვანძო რეგიონის უმნიშვნელოვანეს მედიაბერკეტს; რომელიც, პირადად მე საგანმათლებლო და სოციალური საინჟინრო საქმიანობისთვის მჭირდებოდა და არა მასავით, საპატიო პენსიის მისაღებად.

გეგმა შემდეგი მქონდა – ტელევიზიის, მხოლოდ დეიდოლოგიზაცია უნდა მომხდარიყო და არამც დაბლაგვება. მივიღეთ კი რა? განათლებული, მოქალაქეობრივად მოაზროვნე საზოგადოებისთვის მედიაპლატფორმის აშენების ნაცვლად, მაუწყებლის, „სოციალური ინჟინერიისთვის“ უვარგის იარაღად გარდაქმნა. არადა, კრეატიული გუნდიც შერჩეული მჰყავდა მაქაური სტაფიდან და კომპეტენტური ხალხი გარედანაც. ასევე დაბალანსებული, აქტიური

საზოგადოებრივი საბჭოც შერჩეული და გაჟღერებული კიდეც კონკურსზე. სახელდობრ, თუ ვის და რა ფორმით უნდა შეესრულა შეკავების და გაწონასწორების ფუნქცია „აჭარის ტელევიზიაში“. ერთგვარი ფორუმი, სარედაქციო საბჭოს ელემენტებით, რომელიც არავის მისცემდა მანდ საშუალებას, მკვეთრად გადახრილიყო რომელიმე პარტიულ, კონფესიურ თუ ფორმაციის მხარეს.

(!) ამოსავალი, მთელ ამ ჩემს მიდგომებში იყო ქართული სახელმწიფო და მისი გრძელვადიანი ინტერესები, ასევე ჯანსაღი, თავისუფლად და კრიტიკულად მოაზროვნე თაობის აღზრდა და ა.შ. კოხრეიძეს საქმიანობის შედეგად კი, კასტრირება მოხდა ტელევიზიის; რაც ერთის მხრივ გამოიხატება „საინფორმაციოს“ დასაჭურისებაში, მეორეს მხრივ კი, ე.წ. შემოქმედებით სეგმენტში (კაპანაძე-ცეცხლაძის მემკვიდრეობაში) მემერცხენე ლიბერალური დისკურსის გაღვივებაში, ჩაქრობის ნაცვლად. სიტყვაზე, ძაან უნიჭო და პროფშეუსაბამო უნდა იყო, რომ საქმე მაქამდე მიიყვანო; თეორიაში, საზოგადოებრივი სიკეთეების დასამკვიდრებლად უბადლო ორლესულის ნაცვლად (რასაც „აჭარის ტელევიზია“ წარმოადგენს თეორიაში), რეგიონში გაბატონებული ნეპოტიზმის, ხაზინის ქურდობის ფაქტებისა და ავკაცობის გამოსავლენად, მიიღო „ბრეჟნევის საინფორმაციო“ & შემოქმედებით ნაწილში, „იდენტობის პოლიტიკის“ მიმდევრებითა & წერა-კითხვის უცოდინარი, ენჯეო-სელიბრითების მოტივგიცე ტუსოვკა. საერთო ჯამში, მთელი ამ კოხრეიძისეული კვაზირეფორმის შედეგად, ნაგავი მივიღეთ-თქო, რომელშიც ისედაც გამძალტყავებული სახელმწიფო 10 000 000 იხდის.

მეგობრებო (!) რომ სწორად უმკურნალო, სწორი დიაგნოზი უნდა დასვა და არც ქირურგიულ ჩარევას მოერიდო თუ მეტასტაზები სიღმეებშია გასული. ჩემი პროგრამის ესენციაც ასეთი იყო მაშინ, და არათუ აკმაყოფილებდა დღის წესრიგს, არამედ თავად ახდენდა „აჯენდის“ ფორმირებას. ყველაზე უკეთ, ეს თუნდაც მჟღავნდებოდა იმაში, თუ როგორ, ერთი-მეორეს მიყოლებით კონკურსანტები ამახვილებდნენ ყურადღებას სწორედ რომ ის საკითხებზე, რომლებიც მე წამოვწიე კონკურსის მსვლელობისას. ანდა სულაც ჩემს გადაფარვას ცდილობდნენ მონათესავე ნეოლიბერალური მედიაპლატფორმების მეშვეობით. არ შემიძლია არ ავღნიშნო, რომ აქ ყველამზე მეტად მაცინა და თავი გამოიჩინა, აჭარის ერთ-ერთმა ოდიოზურმა კორესპონდენტმა. აი იმ ეგზალტირებულმა ქალბატონმა, ამას წინათ, ვაქხანკას დარი ყიჟინით რომ მეუფე დიმიტრის უვარდებოდა რეზიდენციაში და ყველაფერში, დაწყებული ეკლესიით და დამთავრებული ქართული ტრადიციების ტირაჟირებით, რომ პუტინის კვალი ელანდება!.. ჩემს რეპლიკაზე (კონკურსის მსვლელობისას), რომ ტელევიზია მხოლოდ ჟურნალისტიკა არ არის და ცოდნაა სოციოლოგიის, ზემოქმედების ტექნოლოგიების, ისტორიის, კულტუროლოგიისა და ეთნოფსიქოლოგიის... მან მყისვე გამოაცხო სიუჟეტი, სადაც მე თურმე ვამბობ, რომ „ტელევიზია ჟურნალისტიკა არ არის“ -ო. და განა, მხოლოდ ეს ერთი ეპიზოდი იყო ასეთი თავხედური, საუკეთესო ენჯეოშნიკურ სტილში ბულინგის მაგალითთაგან? როდი - არსით უამრავი მსგავსი, დაწყებული ჟურნალისტის მანტიაში, მილიტარ-სტილში გადაწყვეტილი ნაცაქტივის ვაშაპატრიოტული ბოდვებიდან, დამთავრებული „იდენტობის პოლიტიკის“ აპოლოგეტებით, ჩემს მიმართ ე.წ.

„უარყოფის კულტურის“ ინსტრუმენტების ამოქმედებით. მაგრამ საერთო ჯამში, კნავილის მეტი არაფერი გამოსდიოდათ, რადგანაც „ჰაიპსა“ და ეპიგონობას არ უწერია დიდი სიცოცხლე, მით უფრო მართალი სიტყვის წინააღმდეგ. მოკლედ, საბავშვო ბავშვი; არადა თავიდან, უმეტესობა მხოლოდ ახალ შენობას და დაფინანსების გაზრდას ითხოვდა, ასევე დაზეპირებული „კანონს მაუწყებლის შესახებ“ თხრობით შემოიფარგლებოდა. განსაკუთრებით ისინი, ვისაც მიკროფონით სირბილი, უადგილო „სტენდ-აპეკი“, სიუჟეტურ-ვიზუალური დრამატურგიის ნაცვლად და ვიდეორედაქტორში მუშაობა, ჟურნალისტიკა ჰგონია.

ამასთან ერთად დავსძენდი, ჩემს მიერ პედალირებულ საკითხთა აქტუალობაზე მოწმობს ისიც, თუ როგორ აიტაცა ზოგადქართულმა თავისფალმა პრესამ ჩემი კონცეპტები.

(?) არადა რა მინდოდა, ის რაც ქართულ სახელმწიფოს სასიცოცხლო ინტერესებში არ შედის; ვუღეჭავდი და ვაჟღერებდები კიდეც მაშინც შემდეგ მოთხოვნებს, რომლის დაკმაყოფილების შემთხვევაში, აჭარის ტელევიზია უკვე დღეს, ტრასფორმირებული იქნებოდა დინამიურ, „დრაივით“ სავსე, საგანმათლებლო-გასართობ და რაც მთავარია კონცეპტუალურ მაუწყებლად. მაშინ ვამბობდი და დღესაც ვიმეორებ: აჭარის ტელევიზია დასნეულებულია მემარცხენე ლიბერალიზმით, ისმის ქსენოფობიური შეძახილები, მიდის იერიში ეკლესიაზე, ხდება რეგიონის ტრადიციულ-კონსერვატორული მოსახლეობის ცხოვრების წესის დისკრედიტაცია. ნეოლიბერალიზმის უტიფარი პროპაგანდა გახდა კაპანაძის გუნდის ხელწერა. აჭარის ტელევიზია მაგ ხალხის ხელში იქცა ცენტრალური „მიშისტური“ ტელევიზიების ფინაჩ იმიტატორად. მოტინგიცე ჰიპსტერებისა და სელიბრიტების ბუდედ, სადაც ჰედონისტური ფასეულობების, გემბლინგისა და ნარკოტიკების პოპულარიზაცია მიდის!..

ფაქტია, ეს მოწოდება შესმენილ იქნა იმ მომენტისთვის. კაპანაძე გადააყენეს. მაგრამ, როგორც ხდება ხოლმე ასეთ ვითარებებში, უმაღვე გამოჩნდა „მარადიორების“ კონტიგენტი, ვისაც მოუნდა ტელევიზიის ლეშის (სხვაგვარად ვერ ვუწოდებ კაპანაძის მემკვიდრეობას) ხელში ჩაგდება. და მე, არათუ ხმის ამომღები არ ვიყავი, რომ დამენახა საჭირო ცვლილებები - არამედ თავიდან, კიდეც ხელი შევუწყვე, რის გამოც ბოდიშს ვუხდი აჭარის ტელევიზიის კოლექტივის ჯანსაღ იმ ნაწილს, რომლებიც ამ ხორცმეტების, სცილასა და ქარიბდას შორის მოხვედრილნი (კაპანაძე-ცეცხლადის, ძველი და ახალი დაჯგუფებებს შორის), იჭყლიტებიან და მძევლის როლში, აწ უკვე მერამდენე წელი იმყოფებიან...

გაგრძელება იქნება.

დავით ჩხარტიშვილი: VII ნაწილი / აჭარის ტელევიზიის შესახებ და არა მხოლოდ!..

„კობრეიძემ ამოწურა ყველა თავისი შესაძლებლობა და მორალური უფლებაც აღარ აქვს ერქვეს „აჭარის ტელევიზიის“ დირექტორი“.

მე-7 ეპიზოდის რადიკალიზაციისთვის, დავუბრუნდები მომენტს, საიდანაც მეექვსე ნაწილი დავიწყო და არ დავასრულე გარკვეული მოსაზრებების გამო - 34 წლისთავის აღნიშვნას! რადგანაც მეგონა, თუ სტრუქტურულ ტრანსფორმაციას არა, ფასადურ ცვლილებებს მაინც წამოიწყებდნენ წინამდებარე ციკლის შემხედვარე. ღია საუბარს პრობლემებზე, გადაფასებას, იმიტაციას მაინც, და ა.შ. როდი - სიტუაცია „აჭარის ტელევიზიაში“, გაუმჯობესების ნაცვლად, გართულდა; სევდიანი ღიმილით ვუყურებდი მაშინ, ამ უტიფრობითა და უნიჭობით გაჟღენთილ „ნადიმს შავი ჭირის დროს“. თუ როგორი სახარებისეული სიხარულით ზეიმობდა რეიტინგების ბოლოში მოჩანჩალე, კულტორორლოგიული შემადგენლიდან დაცლილი, მდარე გემოვნების და იდეა გამოშიგნული უწყების თანამშრომლების ნაწილი მორიგი სირცხვილის წელს. თუ როგორ იღებდა საგანგებოდ შერჩეული მოქალაქეებისგან მილოცვებს, ისეთ პათეტიკურ სტილში, რომ მსოფლიოს წარჩინებულ ტელეკომპანიებსაც კი შემურდებოდა მსგავსი ფანკლუბის არსებობა. განსაკუთრებული თვითტკობით ამ უტიფრობის აღლუმში ხელფასმომატებული, მუდმივ ნეტარყუჩობაში ჩაძირული ბორდის წევრები გამოირჩეოდნენ და რა თქმა უნდა, ახალი დირექტორის ფავორიტები. იმდენად რუხი და არაფრისმთქმელი სახეებით, რომ ამათ ფონზე, წინა დირექტორის რჩეულთა წრე, კაშკაშა თანავარსკვლავედათ გამოიყურებოდა.

მაუწყებლის ძველმა ელიტამ, აბა არც კი შეიმჩნია ეს იუბილე, ან სულაც მორიგი ფრაზებით შემოიფარგლა სოციალურ ქსელში... მესმის კიდეც მათი ირონიის - გარდა იმისა რომ, კაპანაძის შერჩეული და აღზევებულნი, ბევრად წარჩინებულად მოსჩანდნენ ამ უსახური კობრეიძისეული მასის ფონზე, ტელევიზიის სიღრმეებში გადანაცვლებულნი, ისინი დღეს ბევრად უკეთ აკეთებენ თავის ძირგამომთხრელ, ანტიქართულ საქმეს ვიდრე მაშინ, როდესაც ადმინისტრაციული სადავეებიც ეპყროთ.

იურიდიულად კი მოხდა მათი ჩანაცვლება ტოპ-მენეჯმენტის დონეზე, მაგრამ რეალური ხელისუფლება, ანუ ის რაც აწარმოებს სატელევიზიო პროდუქტს და სულისკვეთებას სინამდვილეში, მაინც მაგათ ხელში დარჩა. ბატონი კობრეიძე, მისი ამალითურთ, ინგლისის დედოფლის რანგშია ჩაყენებული-მეთქი. მხოლოდ ფორმალურადღა უძღვება უწყებას - უუნარობისა და ფრიად ვიწრო, „მედუქნის“ დონის თვალსაწიერის გამო. არადა დასაწყისში ხელთ ჰქონდა, ყველა შანსი და ფუნდამენტურ ცვლილებებზე მანდატიც. გამოდის, რომ ბევრად უკეთეს პოზიციაზე აღმოჩნდა ეს ძველი დაჯგუფება და სულ ტყუილა იქნა გადაყენებული ქალბატონი კაპანაძეც. ფუჭი იყო ეს კონკურსები, აურზაური, ხალხის წყრომაც „აჭარის ტელევიზიაში“ გაბატონებული სატელევიზიო კონტენტისა, ტინგიცობის და მემარცხენე ლიბერალური მსოფლალქმის მქონე, დომინანტი გუნდის ბოგინის გამო. ისრებმა კი გადაინაცვლა, პრეტენზიები დიდწილად პროფშეუსაბამო ახალ დირექტორისკენაა მიმართული, მაგრამ ქართულ საქმეს მაინც ისინი ალოშობენ

უფრო სწორად, აგრძელებენ კაპანაძის დროინდელ ნეოლიბერალურ დისკურსს და პასუხსაც ვეღარავინ ითხოვს. როგორც, ეს მაგალითად კაპანაძის შემთხვევაში მოხერხდა, რომელიც ამ წრის ორგანული ნაწილი და მათგანვე ნაწარმოები ფიგურა გახლდათ. ესენი ხომ საერთოდ გამიჯნულნი არიან ახალ ადმინისტრაციას - ფორმალურად ვერც კი შეედავები. რადგანაც ფორმალური პსუხისმგებლობა მანდ, გადანაწილებულია უუნარო ახალ დირექტორსა, მის მოყვანილ რამოდენიმე კაცზე და ბორდზე.

ფაქტი სახეზეა, მისია სამარცხვინოდ ჩაფლავებული, და ბატონ კოხრეიძეს ნატამალი სინდისი რომ ჰქონდეს შერჩენილი, წესით უკვე გადამდგარი უნდა ყოფილიყო. თუმცა, კაცს რომელმაც მთელი აჭარის თვალწინ ასე უტიფრად და ნეპოტიზმის წყალობით დაიკავა წესითა და რიგით სხვისი ადგილი, რა ნამუსზე და თავმოყვარეობაზე უნდა ელაპარაკო?

ლოგიკური კითხვაც იბადება - მაშინ როგორღა ინარჩუნებს აქამდე ამ ადგილს ასეთი კადრი? თანაც ბათუმისთვის უცხო, უისტორიო და უავტორიტეტო პერსონა? თემაში ჩაუხედავიც კი ხვდება, რომ იქ, რეფორმას „მორალური უპირატესობის“ და „სიცხადის“ გარეშე ვერ გაატარებ, რაც კოხრეიძეს უბრალოდ არ გააჩნია, არაა მისი ბუნების ნაწილი. მის კოგნიტიურ შესაძლებლობებზე და თავშივე გამომჟღავნებულ „კვაჭობაზე“, რომ აღარაფერი ვთქვა. მაშ როგორ დაუშვეს, საკვანძო რეგიონის ესოდენ მნიშვნელოვანი მედიაბერკეტის მასზე მიბარება? ვგონებ, ბევრს აწყობს და მაგიტომაც; აწყობს მაგალითად „მეგობარი ქვეყნების“ ელჩებს, სანამ მსოფლიოს ხელახალი გადანაწილება მიმდინარეობს და გაირკვა ახალი საერთაშორისო დღის წესრიგი. ასევე, მანამ დაინგრა ეპოქის ფუძემდებლური ილუზიები. „მიმისტური“ ტელევიზიებისთვის მისაღებია როგორც მაგალითი იმისა, თუ რა არაკომპეტენტურ კადრებს ანიჭებენ უპირატესობას გარკვეული წრეები ხელისუფლებაში. მისაღებია „აჭარის ტელევიზიის“ იმ ნაწილისთვის, ვინც წლებია „კარმუშკად“ იქცია ეს ბედოვლათი უწყება და ნებისმიერ რეფორმას ეგზისტენციალურ საფრთხედ აღიქვამს. რა თქმა უნდა, მისაღებია „ნაციონალური მოძრაობისთვისაც“, რომლის პარტიული მარკერები მაგ ტელევიზიის სავიზიტო ბარათადაა ქცეული. თავისთავად, ძველი თანამშრომლების იმ კლასტერისთვისაც მისაღებია, ვინც კოხრეიძის უუნარობისა გამო თავისფლად აგრძელებს ნეოლიბერალური კოდების იმპლემენტაციას აჭარის მოსახლეობაში, ამავე დროს ყოველგვარ პასუხისმგებლობას მოკლებულია და ა.შ.

სიტყვაზე, არ ეგონოს ვინმეს რომ „აჭარის ტელევიზიაში“ ამ მხრივ, რამე უნიკალური ხდება: ეს ფენომენი მთელი ქვეყნის მასშტაბით გვხვდება, განსაკუთრებით კი ისეთ ადგილებში სადაც 2012-ის მერე კოალიციურ რეჟიმში მოსულმა და შემდეგ დაშლილმა „ოცნებამ“, ამ ანტიმიმისტური ერთობიდან გასული პარტიების ლიდერშიპის იდეური მიმდევრები („რესპუბლიკელები“, „ალასანია and so on, და ენჯეო-სექტორი) არათუ დაიტოვა, ენდო და ქალაქები, მთელი ინსტიტუტები მიანდო. ასე იყო აჭარაშიც, სადაც ამ შემთხვევაში ალასანიას დაჯგუფებამ, „ოცნების“ მანდატით, მოახერხა და ჯერ აჭარის უმაღლესი საბჭო დააკომპლექტა, მერე მაგ საბჭომვე წინანდელი ბორდი, შემდეგ კი ბორდმა ეს კაპანაძე და მისი ამაღლა ალაზივა.

დაახლოებით ასეთივე კაუზალურობით მოხდა რეგიონის დანარჩენ უწყებებში მსგავსი ფსიქოტიპის და ბექგრაუნდის კადრების ჩანერგვაც - პორტირება, შეღწევა, და ბოლო-ბოლო, ვერტიკლაში დამკვიდრება... „არასწორად შეკრული პირველი ფოლაქის“ პრინციპით. ასეთივე, არასწორად მოჭრილი თარგით, პროცესები განვითარდა სხვა მიმართულებებითაც... თუმცა, ამაზე მომდევნო წერილებში იყოს. მოკლედ, მსგავსი პროცედურითა და შესაბამისად, მაქციების დირექტივით ან სულაც პრობლემების მიჩუმებით, გრძელდება ეს უმსგავსობა „აჭარის ტელევიზიაში“ დღეის მდგომარეობითაც.

რთული სურათია - ფრაქტალივითაა აქ აწყობილი ყველა ეპიზოდი. ერთი მეორის ანარეკლია და ძირს, წყაროს თუ ვერ მივაგნებთ, მოგვიწევს ჩრდილებზე მარადიული დევნა - „ჯოხზე ყეფა და არა იმაზე, ვინც ეს ჯოხი ისროლა“. ამიტომაც ვცდილობ, ასე სკრუპულოზურად, ლამის ანატომიურ დონეზე და ნეკროფსიის მეთოდით მივაგნო პირველმიზეზს. რადგანაც, სხვაგვარად სიმპტომების გამოვლენა და არა ავადმყოფობის მკურნალობა გამოგვივა. სენი კი მერწმუნედ, სერიოზულია; მეტსტაზები „აჭარის ტელევიზიის“ მთელს ორგანიზმშია გასული. კოლექტივიც ფრაგმენტირებულია, ყველა ფრაგმენტს კი რეალობის აღქმის და ისტორიის მისეული, ზეიდეოლოგიზირებული ვერსიები გააჩნია, რომლებიც თავის მხვრივ ფუნდამენტურ კონფლიქტში მოდიან ერთმანეთთან და ენტროპიას აფართოვებენ ... ეს კიდევ არაფერი, აიტანდა კეთილსინდისიერი მოქალაქე, მაგრამ იმის გათვალისწინებით რომ ბათუმი პატარაა, კოლექტივი კი მანდ დიდი, ეს ავთვისებიანი სიმსივნე ტელევიზიიდან მთელს საზოგადოებას ქსელურად ედება. იქ გამომუშავებულ პროდუქტს კი, ფასეულობებს, სულისკვეთებას - ბათუმი და აჭარა, ორიენტირად, ქცევის მოდელად იყენებს. საგანგაშოა, რადგანაც, 10 000 000_ნი, სახელმწიფო დაფინანსების წყალობით სასათბურე პირობებში იმყოფება ძალა, რომელიც იზრდება, ბიპოლარული აშლილობის ვირუსად გადის ერში და ბერში, ახალგაზრდებში; ალპობს მათ სულს, მემარცხენე ლიბერალებად, რელატივისტებად, ქსენოფობებათ და ჰედონისტებად აყალიბებს. დამატებით, უმატებს ამომჩვეულს ისეთ ანტისახელმწიფოებრივ, არქაულ მითებში და ნაციონალისტურ თრობაში ჩაძირულ, მაგრამ თვალის ასახვევად, ვესტერნიზაციის სამოსში გახვეულ ძალას, როგორც „ნაციონალური მოძრაობა“ და მათთან აფილირებული პარტიებია. ამიტომაც მიმაჩნია ეს ვითარება დაუშვებლად და სასწრაფო წესით აღსაკვეთი; არ შეიძლება სატელევიზიო ელიტად კუთხეს, ქალაქს, ჰყავდეთ ამ იდეოლოგიის, პრიორიტეტებისა და მიდრეკილებების აპოლოგეტები.

„სოციალური ინჟინერიის“ ანა-ბანაა; საზოგადოება ისეთია, როგორც დომინანტი, მეტა-ტექსტების მწარმოებელი წყარო ჰყავს, ამ შემთხვევაში, აქ ეს „აჭარის ტელევიზიის“ ჟურნალისტთა კორპუსია - მათ უხდის ქართული სახელმწიფო 10 000 000 ლარს და რაში?... კატასტროფაა, პასტორალურ-პატრიარქალური, უამრავი სოციალურ-ეკონომიკური პრობლემების და გამოწვევების წინაშე მდგარ აჭარისთვის, როდესაც 24-საათიანი რეჟიმში, მაუწყებლობის საშუალება აქვს ამ კლასტერს ალტენტიული აზრის გარეშე; კერძოდ, ტრადიციულ-კონსერვატორული და კლასიკურ-ლიბერალური იდეოლოგიის არქონის პირობებში. მერედა, დამატებით მესიანისტური ზრახვებით შეპყრობილნი (რაც ზოგადად თანმდევია ნეოლიბერალური ტიპის კვაზიიდეოლოგიებისთვის) იძიებენ ასე

აბორიგენებში წმინდა წერილის გავრცელების ღვთაებრივი მისია აქვთ დაკისრებული უზენაესისგან. ესეც არ იქნებოდა საგანგაშო, რომ „მასობრივ მოქალაქეს“, ღრმა ჰუმანიტარული ცოდნა სდიოდეს თავის ქალაში სხვადასხვანირი კლიშეების მაგიერ კომიქსებიდან. სერიოზულ ლიტერატურაზე იზრდებოდეს, ერკვეოდეს და უყვარდეს მუშაობა პირველწყაროებთან, მაგრამ ყველამ ვიცით რომ ეს როდია ასე. ამის, და მეტადრე კრიტიკული აზროვნების ნიველირების გამო; ეკრანებიდან გადმონთხეული ნებისმიერი, ნეოლიბერალურ პრიზმაში გარდატეხილი საინფორმაციო ნაკადი & მოტივები სელიბრითების „ინფოთეინტმენტი“, ჭეშმარიტების უკანასკნელ ინსტანციად სალდება. ასევე; ნდობა რეგიონში, „აჭარის ტელევიზიის“ მიმართ, ალტერნატივის არქონის პირობებში და იმ რეფერენტულ შრეებში, რაზეცაა გათვლილი საზოგადოებრივი მაუწყებელი, არის იმდენად მაღალი, რომ გავლენას ახდენს ბათუმელების მსოფლმხედველობის ჩამოყალიბებაზეც. სწორედ „აჭარის ტელევიზია“ კარნახობს აჭარლების სკმაოდ დიდ სეგმენტს, რომ მილიტარისტული რიტორიკა, აფხაზეთის და ცხინვალის დაბრუნების გზაა, ნაციონალისტური ექსტაზი პატრიოტიზმის გამოვლინება, ტრადიციული კონფესიების თავყვანი, სიბნელე. მომხმარებლის ინსტინქტი კი, მსუყე ცხოვრების და ნათელი ძალების გეზია. მოკლედ, მანდ სინათლედ სალდება სიბნელე, ქრესტომატიული მაკიაველისტური მეთოდოლოგიით-მეთქი; არადა, ჯერ კიდევ მაცხოვარი აფრთხილებდა მოწაფეებს, კარგად დაკვირვებოდნენ, რომ სინათლე, რომელსაც ხედავენ, სიბნელე არ იყოს. იგივე შინაარსის გაფრთხილებას ყურანშიც ვხედევთ; ასე მაგალითად, ტერმინი “მუთაშაბიჰათ” (“მიმსგავსებულნი”), ისეთ რამეს ნიშნავს, რაც ჭეშმარიტებას ჰგავს, მაგრამ ჭეშმარიტება როდია. მომიტევეს მკითხველმა გართულება, და მითოლოგიურ ჭრილში გადასვლა. მაგრამ იმდენად ონტოლოგიურ თემასთან გვაქვს საქმე, გარეგნული, საერო იარლიყის მიუხედავად, რომ რელიგიურ კატეგორიაში გარკვეული პასაჟებით გადასვლის გარეშე ვერანაირად ავღწერდი თუ რა ქტონიკურ და რეგიონის სტაბილორობისთვის საშიშ ძალებთან გვაქვს საქმე.

მეტი ვიზუალიზაციისთვის დავსძენდი, რომ გამოიყურება ეკრანზე, ეს ნეოლიბერალ რედაქტორთა ხრიკები შემდეგნაირ სურათად; გამოიყვანენ რა, ალოკილ, სამჯერ განათხოვარ სოციალურად უპასუხისგებლო კეკელკას თოქ-შოუში და დაუპირისპირებენ ფეთხუმ, ცხოვრებით დაქანცულ ქალბატონს, რომელსაც 5 შვილი და უზომო კომუნალური გადასახადები ელოდება შინ. როგორც წესი, მათ შორის, განათლების ცენზიც თვალში საცემია. მაგალითად, პირველი საუბრობს „თავისუფალ სიყვრულზე“, „ჩაილდფრიდობაზე“, „აგრესიულ ფემინიზმზე“ and so on., მსგავსი მატრონების მიერვე შექმნილ წრეზე, დღენიადაგ რომ ნავარდობენ არჩეული ცხოვრების წესის წყალობით. ასავე შეპარვით, კურტიზანობის უპირატესობასაც დაამტკიცებს, მერედა შეიძლება სამაკლერო საქმიანობას შეეხოს დადებით კონტექსტში ან აზარტულ თამაშებზე გადაკრას ორიოდე დადებითი წინანადედება. დამატებით, რამოდენიმე სიტყვით დასძენს, რომ ტრანსვესტისტებიც ჰყავს წრეში და ეს არათუ დასაძრახია, სიტყვასაც შეაწევს. „აჭარის“ ტელევიზიის მაყურებელს, „International Transgender Day of Visibility“ მიულოცავს, რომელიც თურმე ყოველწლიურად 31 მარტს აღნიშნება და ფრიად მნიშვნელოვანია აჭარის მოსახლეობის საცივილიზაციო გასხივოსნებისთვის, ბნელი „გრუზინული“ მარწუხებისგან გათავისუფლებისთვის ... მოკლედ, ამ „ნათელ“ ფონზე, მეორე

„ბნელი“ ქალბატონი ერთგულებაზე, სოციალურ პასუხისმგებლობაზე, ბავშვების აღზრდაზე, გულწრფელ სიყვარულზე, წესიერ შრომაზე და ტრადიციული ფასეულობების მნიშვნელობაზე მოკრძალებით გვესაუბრება. ამას უყუებს ახალგაზრდა, ჩამოუყალიბებელი მაყურებელი - ხედავს რა, რომ პირველი უფრო „ნათელია“, შესაბამისად ცხოვრებისული ცოდნაც მეტი აქვს, და მისგან გამომდინარე ორიენტირებს ისახავს მიზნად. ესაა, სინამდვილეში მთელი ამათი დიალექტიკა. პირველი შეხედვით და ბუკვალისტურად თუ მივუდგებით, რა თქმა უნდა დაცულია მაყურებლის უფლება მოუსმინოს ორ განსხვავებულ ვერსიას და თავად გააკეთოს არჩევანი, ფორმალურადაც ვერც შეედავები - განა არაა ორივე პოზიცია წარმოდგენილი? მაგრამ სინამდვილეში ხომ ხვდებით, რომ ასე არ არის.

ეს, ერთი დეტალიზირებული მაგალითია იმ მრავალთაგან, რაც შემძლია აქ მოვიყვანო; მაგრამ, არ მსურს მოვახვიო მკითხველს ჩემი დეკონსტრუქციები. საერთოდ, უცხოა ჩემთვის ყოველგვარი დოქტრინიურობა და დოგმატი. ამიტომაც ვთავაზობ მას მხოლოდ ფიქრს - ასეთი, ცალკული ფრაგმენტებისგან საკუთარი სვლით მისვლას იმ ბიფურკაციის წერტილამდე, საიდანაც „აჭარის ტელევიზიაში“ არსებული სრული და სავალალო სურათი გადაიშლება. ბოლოს და ბოლოს ჩაჯდომას რა ეკრანთან, და თუნდაც ინტერესის გამო, ამ ასოციაციური ანალიზის და დადარების მეთოდით გამოაშკარავებას იმ ზემოქმედების ტექნოლოგიების და სხვა მანიპულაციების, რითიც წლებია კვებავს „აჭარის ტელევიზიის“ კრეატიული ნაწილი მოსახლეობას. ტექნიკურ პერსონალას რაც შეეხება მანდ, მათზე აბა ეს პრეტენზიები არათუ არ ვრცელდება, ვგონებ მათი უდიდესი ნაწილი კიდევ მძევალია იქ არსებული კონფიგურაციის. ძალთა განლაგების, სადაც ერთის მხრივ ეს ახალი უუნარო ადმინისტრაცია და მეორე მხრივ, ძველი ნეოლიბერალური ტოქსიკური დაჯგუფება არ ამღევთ საშუალებას კეთილსინდისიერად შეასრულონ საზოგადოების მიერ დაკისრებული ვალდებულებები.

მოკლედ, როგორც ავღნიშნე ზემორე, მსგავსი ტექნიკები კლასიკური ნიმუშია იმისა, თუ როგორ გვამყოფებენ თავისუფალი არჩევანის ილუზიაში ისინი, ვისაც აბარია „სოციალური ინჟინერია“ ჩვენში; ტინგიცობა, „გენდერული თეორიები“, გემბლინგი, ნარკომანია და ა.შ., რომელი ერთი მანკიერება ვახსენო, რასაც „აჭარის ტელევიზიის“ თანამშრომლების ნაწილი, „სინათლედ“ არ ასაღებდეს ჩვენში? აი ეს ყველგვარი უნდა აღეკვეთა ახალ მენეჯერს, რაც ვერ შესძლო. რადგანაც, „თამადობა“ და გავლენიანი მეგობრები ვერტიკალში, როდია საკმარისი ისეთი ცვლილებებისთვის საბაზისო დონეებზე რასაც „აჭარის ტელევიზიაში“ გასატარებელი რეფორმა ითხოვდა. ზემორე, თანაც მეტი ინტენსივობითა და ფანატიზმით ზოგადქართული მასშტაბითაც ხდება რა თქმა უნდა. მაგრამ ჩვენს კუთხეში ორკესტრირებულია „აჭარის ტელევიზიის“ მიერ; მერედა, ცენტრში ეს იმდენად საშიში არაა, როგორც აქ, ალტერნატივის არქონის პირობებში. ეს მოცემულობა, სავსებით საკმარისია მაგალითად იმისათვის, რომ „მიშისტური“ მსოფლმხედველობა ჩამოუყალიბო ბათუმლების უმრავლესობას თუ არა, მნიშვნელოვან ნაწილს მაინც. რომელიმე, ნეოლიბერალური პარტიის პროგრამაში ასახვით კი, არჩევნებზე მათი ხმები მოიპოვო, და ამ კომბინაციით კორექცია შეიტანო ზოგადაქართულ პილიტუკურ ველში. თავი რომ გავანებოთ საუბრებს, იმ განუზომელ ზიანზე საზოგადოებისთვის, ფსიქიკური და მორალური ჰიგიენის რღვევის თვალსაზრისით რაიმე

ნეოლიბერალური ხედვების ზედოზირებული ტრანსლაცია მოაქვს. მავანი ბუკვალისტი შემედავება; როგორ გეკადრებაო და ჩვენი არხით „ოცნების“ სახეებიც გამოდიანო. შიგადაშიგ ტრადიციონალისტები და კონსერვატორებიცო, ბალანსიც დაცულია-ო. საერთაშორისო ორგანიზაციებსაც დაიმოწმებენ (მელას და მისი კულის არ იყოს), და მოგაძახებენ, ექსპერტთა ლეგიონიც ჩართულია მოვლენების ჩვენეულ ინტერპრეტაციაშიო. ჯერ ერთი გასარკვევია, ეს „ოცნების“ წევრები „ოცნებაში“ რა გზებით აღმოჩნდნენ და მაგ პარტიის მანდატის მიუხედავად, რა სულისკვეთების არიან სინამდვილეში. მეორე - ეს საკითხისადმი პროფანული მიდგომაა და ამის მიღმა, თუ არ ითხოვენ „აჭარის ტელევიზიისგან“ რამეს, მეტყველებს მხოლოდ იმაზე, რომ ხალხი, ვის ვალდებულაშიც შედის მაუწყებლის ზედამხედველობა ძალზე შორს დგანან კომპეტენციით, სახელმწიფოს მიერ მათზე დაკისრებული მოველეობებისგან. მესამე და მთავარი; ერთია რასაც ქადაგებენ ნეგოციანტები, ენჯეო-სექტორი, ეს ფინაჩი ნეოლიბერალი ექსპერტებობა სატელევიზიო სივრცის თავისუფლება-ცენზურაზე და მეორეა მკაცრი რეალობა. რადგანაც, მსოფლმხედველობა ყალიბდება პირდაპირი და ფონური ინფორმაციის მეშვეობით. სხვა დანარჩენი ბლა-ბლა-ბლაა, ხრიკები თვალის ასახვევად და კვალის არევის მიზნით. მაგალითად, პირდაპირი ინფორმაციის მიღებას (აი როგორც წინამდებარე სტატიაა თქვენთვის, თუნდაც); ავად თუ კარგად ვაკონტროლებთ გემოვნების, განათლების ცენზისა და შესაბამისი დისციპლინის მეშვეობით. ფონური კი, ჩვენსგან დამოუკიდებლად აღწევს გონებაში და სხვდასხვა მითოლოგიის, ისტორიების ნაგლეჯია. ერთობლიობაში, სწორედ რომ ეს სინთეზი განაპირობებს ჩვენს პოზიციას საკითხებისადმი. ეს ხდება შესაბამისი საიმიჯო ფიგურის, ფერის, მუსიკის, ფილმის, კომპოზიციის და ა.შ., სინერჯის მეშვეობით. ასე რომ, არა ცალკე აღებული ფაქტი, არამედ კონტექსტი და ქვეთექსტი, საკითხის ემოციური ფონი განაპირობებს ფაქტის ინტერპრეტაციას ჩვენი გონების მიერ. გარდა ამისა, ტექნოლოგიები ისე დაიხვეწა, საჭირო განწყობისა და მსოფლმხედველობის ფორმირება იმდენად ბუნებრივად ხდება, რომ მაყურებელს აშკარად ეჩვენება ის, რაც სინამდვილეში არხის რედაქტორების მსოფლმხედველობის პრიზმაში გარდატეხილი რეალობაა. დაამატეთ ამას ბიოლოგია, რეფლექსია ამა თუ იმ ფერზე, სურათ-ხატები, რომლებიც კალეიდოსკოპური სიჩქარით ცვლიან ერთმანეთს და მიიღებთ მოზაიკისებურ სურათს ნაკადის, რომელსაც შესაბამისი ოპტიკით აღჭურვილ ჯგუფებს შეუძლია მიმართოს მაყურებლის სიმპათია-ანტიპათია იქით, საითაც უნდა!

ცნობისთვის, რამეს არ ვამლაშებ; ეს ექსპერიმენტულადაც დამტკიცებულია ჯერ კიდევ 20-იან წლებში. ლევ კულეშოვის მიერ ჩატარებული ცდებით დადგინდა, რომ ფაქტის აღქმისთვის უპირველეს ყოვლისა გადამწყვეტია ქვეთექსტი, ფონი და კონტექსტი. ასე მაგალითად, ექსპერიმენტში მაშინ გამოიყენეს 3 ეპიზოდი - ცხელი, ორთქლიანი წვნიანით სავსე თევში, ბავშვი კუბოში, გოგონა, რომელიც დივანზე მომხიბვლელად იწვა და იღიმოდა. შემდეგ კი ფილმი, ერთი და იგივე მსახიობით და სახის გამომტყვევლებით, სამ ნაწილად გაიჭრა. ცალ-ცალკე ნაჩვენები იყო ნაწყვეტი წვნიანით სავსე თევშის კადრებით, კუბოში ბავშვით და დივანზე მწოლიარე, მომღიმარე გოგონას კადრებით. ყველა ის მაყურებელი, ვინც ფრაგმენტებს დამოუკიდებლად უყურებდა, მივიდა დასკვნამდე, რომ პირველ ფრაგმენტში გმირს სურდა ჭამა, მეორეში ის წუხს ბავშვის სიკვდილის გამო, მესამეში კი მოხიბლულია გოგონას მაცდური თამაშით დივანზე. არადა, სინამდვილეში, მსახიობის სახის

გამომეტყველება, სამივე შემთხვევაში ერთნაირი იყო. ასე და ამგვარად, იყენებენ რა მსგავს ტექნოლოგიებს წამდაუწუმ, თამაშობენ ჩვენი გრძნობებით „მიშისტური“ ტელევიზიები. მისასალმებელი იქნებოდა კიდევ, ეს ტექნოლოგიები, აქ რომ განათლების, კულტურის დონის და სამოქალაქო შეგნების ასამაღლებლად გამოეყენებინათ, მაგრამ ამისათვის, რეალობის სხვა კონცეფციის მატარებელი უნდა იყო. ღმერთი, სამშობლო, ტრადიცია, ოჯახი და სილამაზე გიზიდავდეს, და არამც ქვენა ინსტინქტები. აქვე, უნდა ითქვას ისიც რომ, ამ ფრიად იეზუიტურ საქმიანობაში, უბრალო ჟურნალისტები ნაკლებად გათვითცნობიერებულნი არიან. არც აყენებენ საქმის კურსში ისინი, ვინც ესოდენ ფილიგრანულად ატარებს არხის პოლიტიკას. და თუ ვინმემ, ჯერ კიდევ კარგად ვერ გაიგო, „აჭარის ტელევიზიაში“ გაბატონებული იდეოლოგიის არსი და შესაბამისად, თუ რის ინდოქტრინიზაციას ცდილობენ ისინი აჭარაში, პირდაპირ, მიკიბე-მოკიბვის გარეშეც გეტყვით; სქესის შეცვლას ბავშვებისთვის, ათობით "გენდერს", საშუალო სქესის ადამიანს, მშობელი A და მშობელი B-ს, ნარკოტიკების ლეგალიზაციას, ნეო-ნაციზმის პოპულარიზაციას, „გაუქმების კულტურას“ (cansel culture) და ა.შ. და არც კი შემედავოს ვინმემ, რომ ეს ასე არ არის. საკმარისია გაეცნო „კანონს მაუწყებლის შესაბ“ , „ჟურნალისტური ეთიკის ქარტიას“, მაგ კანონიკური ლიტერატურის გუშაგთა მიდრეკილებებს, გამონათქვამებსა და წარსულს. გაჰყვე სიღრმეებში თეზისებს, მიაგნო პოსტულატებს და პირველწყაროებს. ასევე, აშშ-ს დემოკრატიული პარტიის იდეოლოგიურ პლატფორმას გაეცნო, რომელსაც ჩვენი ნეოლიბერალური ჟურნალისტიკა ეყრდნობა. შესაბამისად, მათი ელჩის, სხვადასხვა დროს, სხვადასხვა ქვეყანაში გაკეთებულ დირექტივებსაც გადახედო და თვალნათლივ დაინახავს, ყველზე მოუმზადებელი მკითხველიც კი, თუ რას ითვალისწინებს ეს პოლიტიკა. ეგაა, რომ ჯერ ბოლომდე ვერ ბედავენ - წვეთობით გვაწვდიან „ჭეშმარიტების“ მათეულ ვერსიას და ამას „თავისუფლებას“ ამოფარებულნი აკეთებენ. მუშაობენ პრინციპით, გაართე და ჩაუნერგე აზრი, რომ ტრანსვესტიტობა კარგია, „თავისუფალი სიყვარული“ მისაღები, ეკლესია - რუსეთუმეებით სავსე, ბნელეთის მოციქულია და ა.შ. აი ამას, და აქედან ნაწარმოებ აქტივობებს ვერაფერი დაუპირისპირა ახალმა მენეჯმენტმა. ეს იყო მანდ ძირითადი პრობლემა, რაზე მეც ვერიდებოდი გარკვეულ ეტაპამდე საუბარს და არა ის, თუ რამდენი წუთი დაეთმოა ამა თუ იმ პარტიის წევრს პირდაპირ ეთერში. შეჯამებისას, დავსძენდი; რადგანაც კონცეპტუალურ დონეზე ვერ მოამზადა რეფორმა / ვერც სათანადო კომპეტენტური, ალტერნატიული გუნდი მოიზიდა / ასევე, საკუთარი უნიკალური პროექტები ვერა და ვერ დადო / დამატებით თავი გამოამჟღავნა როგორც უსუსურმა ტექნოკრატმა, როელსაც მხოლოდ ერთილა ლეგიტიმური გზა დარჩა, ფორმალური მიზეზებით ათავისუფლოს ესა თუ ის არალოიალური კადრი, შეიძლება ითქვას რომ კოხრეიძემ ამოწურა ყველა თავისი შესაძლებლობა და მორალური უფლებაც აღარ აქვს ერქვეს „აჭარის ტელევიზიის“ დირექტორი. მაგრამ ამაზე, უფრო დეტალურად დასკვნით, მე-8 ნაწილში ვისაუბრებთ!